

അരുവായ്യുചുമാമണി

കൊട്ടക്കാലി
അത്താളം തന്ത്രം

അത്യുത്തമാധ്യാമണി

ഭോഷ്ടനംടക്കം

കെ. എ. ടി. റോർക്ക്
കി. എ. കെ. കെ. അംഗീര
തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാണ്ട്
സംസ്ഥാനവിഭാഗം, മംഗലരപ്പള്ളിയാജിലു.

ഫ്രാദ്ദക്കൻ
കെ. അനൂർ. ജി. മേനോൻ,

ബി. വി. ബുക്കേഡിപ്പും & പ്രിൻറിംഗ് വർക്ക്,
കിരയന്നുവാം.

(Copy Right)

1112]

[വിവ 12 മി.

സ്കാൻ ചെയ്ത ടൈപ്പിലുണ്ടായ പ്രതി വ്യാജകിക്കിയാണ്.

**PRINTED AT THE
B. V. BOOK DEPOT & PRINTING WORKS
TRIVANDRUM.
1947**

അരുംകുള്യാമണി

അവധിനാടകം

നോം അങ്കം

കണിക കുറഞ്ഞപരമയേ നീരം ശവിഷ്ടമണ്ണ.

[നാട്ടി കഴിഞ്ഞതിട്ട് സുതുയാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു]

സുതു:—ചീനം കല്ലോലത്തുല്പം മരതകപരിഘം-

പോലെ തുക്കിയുന്നേക്കാൾ

മിന്നം മാരാളിമേനും ഫണിവരമണിചേ-

ക്കം ചുവക്കുന്നവേണ്ടാം

പിന്നെഴും ഒളിലായിച്ചുവരുമ്പരവും

നിത്യതേജസ്സുമെന്തി—

തതന്നെന്നതാനാഴിപ്പാഴം കടലേംബു കിടക്കാം

ഈർബ്ബേഗി കാക്കെട്ടു നമ്മുണ്ടാം.

1

(ചുററിനുന്നു “അംഖിയരയിലേക്കു നോക്കീട്ട്”)

ഞങ്ങളും ഇവിടെ.

നടി:—(പ്രവേശിച്ചിട്ട്) ഞങ്ങളും ഇതു തൊന്ത്.

സുതു:—ഞങ്ങളും.

പാരിൽപ്പേരുള്ളതു ഒന്നരഞ്ജകമായും സഹായ—

കാരാരാത്രു സാല്പുവമതായും മുതഃ ചൊന്നമട്ടിൽ

പാരം കനത്ത തേരതാളികൾ പണിച്ചത്തു

ഭാരം കുറിപ്പേന്നിലെ തൊന്ത് തുച്ചനുന്നശ്ശാഖ.

2

നടി:—ആഞ്ച്ചല വഹിയ അധികാരമാണ് വഹിക്കുന്നതെന്ന് ആഞ്ച്ചലർ ആകാരം തന്നെ പറയുന്നണ്ടോ.

സുത:—ഡരി. അപ്പേ സുവരി വൈഷ്ണവമിഷ്ട വഴിക്ക് അധികക്കാഴ്ചകൾ നടക്കുന്നതു് അതു സാധാരണമല്ലോ.

നടി:—ആരു! അതു അസാധാരണത്പരമെന്നതാണെന്നാണ് “തൊൻ ഫോടിക്കുന്നതു്”.

സുത:—ആഞ്ച്ചല “തെക്കൻ ദിക്കിൽ നിന്നു വന്നതായ ആദ്യത്തുചൂഡാമണി എന്ന നാടകം അടിക്കുണ്ടിട്ടു് അതിന്റെ രസം പിന്നെയും പിന്നെയും അങ്ങേവിപ്പാനാഗ്രഹിക്കുന്നു” എന്നാണ് “ആഞ്ച്ചലിന്റെ നാടകത്തെ കല്പന.

നടി:—“ഇതു്” അസംഖ്യയം തന്നെ. തെക്കൻദിക്കിൽനിന്നു നും നാടകമുണ്ടാക്കിയതു് വന്നു എക്കിൽ ആകാശം ചൂക്കം, മണലിൽനിന്നുണ്ടായും, താമസമില്ല.

സുത:—ആഞ്ച്ചല! എന്നു. അങ്ങിനെയല്ല. മുണ്ണം തീരനെതെ ചുക്ക. ദേശവിശ്വാസം കളിയു. നോക്ക.

നേരോക്കിനോടു മുമാണും മുണ്ണഗണമത്തു—
നാണു ദിഗ് ദേശമല്ലോ

ചേരം ദിജ്ഞാനത്തേമാനുന്നതിനിവിടെ വിശ്വേ—
ജീച്ചു വേറിട്ടേണ്ടോ

താരിയത്തെന്നവാണിനിന്നു പോർക്കലകളിലണിയും—
ചുന്നു ചുന്നുമോമയു—

ചുംതുറും ചുറും ചുരും ചുരും ചുരും ചുരും ചുരും—
മാരവും ചോദമല്ലോ.

നടി:—(തന്നെത്താൻ നോക്കിട്ടു്) ഡരിതന്നെ. വിശ്വാസം ല്ലേക്ക് വസ്തുക്കളേണ്ടുവന്നു ദിക്കാണുമല്ലോ അതു്. ഏ നാൽ കവിത എന്ന ക്രപ്പന്താലെ തന്റെ അം

വിനെ ഭേദാന്തരത്തിലും നടത്തുവാൻ വിചാരിക്കുന്ന അതു കവി ആരാണോ?

സുത:— എന്തു! “ഉന്മാദവാസവദത്ത്” ദത്വായ കാവ്യ അദ്ധ്യാക്ഷിക്കിയ, “ശക്തിഭ്രംഗ”, കവിയുടെ ബുദ്ധിലും സത്ര കൊടുണ്ടാലും മാനന്തിക്കളും രാജുരാജും ഓഷ്ഠപ്പെട്ടുവരിയതാണിതു. അതുകൊണ്ട് വേദി ചെന്ന വേഷക്കാരരെയാങ്കണ നല്ലവണ്ണം തന്ത്രാം കിക്ക. തൊന്നും അന്ത്യമിത്രമാരെ അറിവിക്കേട്ടു. എന്നും എന്നാണിതു. തൊന്നും അറിവിപ്പും ആവിക്കു യേശുദി കേരാച്ചുപോലെ കേരക്കുന്നതു. അടു നോക്കേട്.

(അംഗിയരയിൽ ചെറുതൊണ്ടാലിയിട്ടുന്ന)

സുത—എടു മനസ്സിലായി.

അംഗിമെമൊലീസഹിതനാകിയ രാജഭ്രം—

സപാമിയും സ്വേമതിലാസ്യമെന്നതീർപ്പും
സമത്മ്യമൊടു ചെറുതൊണ്ടാലിക്കൊണ്ടുതന്നു.
ബൈഥമിതി കിഴുക്കിഗസംഘമകരിട്ടുന്നു.

[രണ്ടാഴ്ചം പോയി]

അംഗി വന്ന കുഴി തന്ത.

(അനന്തരം പില്ലും അനും എടുത്തുകൊണ്ടു
ലക്ഷ്യം നാന് അവേശിക്കുന്ന)

ലക്ഷ്യഃ—ജ്യാനാജക്ഷാജീവന്തുജ്ഞതിയേദമുഹ—
ശ്രൂട്ടമോടിച്ചിട്ടേ

സ്ഥാനേ കൈടക്കേ പണ്ണാലയമെമല്ലരാൽ
മെത്തയും തീർത്തിട്ടേ

അന്നേന്നീണ്ടുമുള്ള് ചുരുക്കുത്തിക്കുളാൻ-
പുംബിംഗിലാക്കിടെ

തൊന്നും ജന്തിന്ന് പരാഗംപെട്ടുംകുണ്ണ-
* തൊൽ നന്നയ്ക്ക് ദുരം. 5

(അങ്ങൾനെ ചെയ്യിട്ട്) ഒരുവിധത്തിൽ ഇങ്ങൾനെ
ആത്മാൻറെ ക്ലൂസിചെയ്തു. അശ്വയും. ആപത്രം വന്നിട്ട്
ഒരുവരുടെ വുത്തി അതിനു ബുദ്ധിയുണ്ടാക്കുന്നതെന്നും
ഞല്ലോ. ഈനി പാർശ്വരാലു പണ്ണിത്തിന് വിവരം ഗ്രാഹം
വരീതിരത്തിൽ തിരമാലകളിൽ തൃഖിവരുന്ന കാരേററ
കോൺ വഴിയാത്രാക്കീണും തീക്കന്ന ആത്മയോടുകൂടിയ
ആത്മാനെ അറിവിക്കാതെന്നും. (ചുരി നന്നു നോക്കിട്ട്)
ഒപ്പ് ഈ ആകൃതി കാടിനു ചേന്നതല്ലോ.

നന്നായ് നീം വിലോചനങ്ങൾ വിന്നത-
ഉം വല്ലി നല്ലോമന-

ക്കുന്നാക്കം കളിക്കുക്കുകയെന്നിവക്കല്ലോ-
തോരോ വിലാസങ്ങളെ

ക്കുന്നാന്നായുള്ളവാക്കി മിന്നിട്ടെമാ-
രീയാഹേയ്യത്തെന്തിനി-

ക്കുന്നാത്തായ വിലയേറ്റും വിളനിവം
ഭ്രംബക്കുമാ നാക്കേരാ?

6

(ചിത്തവികാരം നടിച്ചിട്ട്) ഫീ— എന്നാണിരും.

നാമാശനായ ലക്ഷ്യംനുണ്ടുണ്ടാൻ.

മന്നിന് ഭ്രംബണമായിട്ടെട്ടുമെവാ

വിശ്വിന്നാവക്കാരമാ—

ഞന്നായ് നന്നു വരട്ടു പേരട്ടു ചുപ്പല-
നാക്കണ്ണിവററിൽ ഭ്രമം

നന്നായിപ്പിത്രവാക്കു കേരളക്കവതിനാ-

യീക്കാട്ടും ധീരനാ-

മെന്നാൽമുൻ്ന് വയത്തിൽവാഴമൊരു ഞാൻ

കാമാത്തനായീടുമോ?

7

(അനന്തരം ലള്ളിത്തസ്യകമാരവേഷയായ

ശ്രദ്ധപ്പണവ് മുഖവർക്കിന്നു)

ശ്രദ്ധ:—(എ)°—ഈതും അല്ലെങ്കംതന്നെ! (വജ്ജനടി ക്കുന്ന)

വക്ഷു:—വിപരീതമായിട്ടാണിച്ചെല്ലായും. എന്നെന്നാൽഈ വരി—

നേരായ് തത്ത്വാധനനടപ്പിൽ നടക്കുമീ ഞാൻ

പാരശ്വമേരിയെങ്കിൽ നിരയിൽ നോക്കിയിട്ടും

ചെതന നാശമെന്നടിതാ തവ താഴീട്ടിനു

പുരംപറന്ന വരിവണ്ണണിമാവദ്ദേശാട്ടം.

ശ്രദ്ധ:—(വിചാരം) എന്നാണാവോ ഈല്ലെമ്പും പറയാൻ
ശ്രദ്ധം ആക്കേ, ഈദാദുര പരക്കതനെ. (സുജം)
ആണു! ഈവിടത്തോളം.

വക്ഷു:—സമാധി ശീലിക്കുന്നവർ പെണ്ണുക്കുളിൽ നാട്ടുനട
ജ്ഞ നോക്കാറില്ലാലോ (നടക്കുന്ന)

ശ്രദ്ധ:—(കുച്ചട്ടത്ര ചെന്നിട്ട്)ആരുന്ന്, ശരണംപൂശി
ചൂഡിക്കുന്ന സൗക്രാന്തിക ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു ശരിയല്ല.

വക്ഷു:—(എ)°—തനാൻ ഭവതിയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ലാലോ.
ഈപ്പോൾ ഞവന്മാതരാകൊണ്ട കൂട്ടുപ്പെട്ടിനു മുകളിൽ
വിന്നു ഒഴിച്ചുകൂട്ടാതുണ്ടോ കൂലുനകൊണ്ടാണിങ്ങനെ
ചെയ്യുന്നതു.

ശ്രദ്ധ:—എന്നാൽ ഇന്നിക്കുണ്ടോ ഗ്രാമങ്ങളിൽന്ന് കല്ലു
ന. തീർച്ചയായിട്ടും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു°

വകുപ്പ്:—(കൊച്ചേരിക്കുട്ടി) ചകിৎ ആരാബന്നന്നാടി മുപ്പാറം കല്പിക്കുന്നതു്.

മുപ്പ്:—(അയൽത്താട്ടുട്ടി) ആയ്യൻ പ്രസാദിക്കുന്നേ. അ സാക്ഷിക്കുന്നേ, ആയ്യന്നയു രാമൻ, തന്നെയാണു കല്പിക്കുന്നതു്.

ലക്ഷ്യം:—(വിചാരം) അല്ലോ ഇവർ ഒന്നിൽ ആയ്യന്നക്കുണ്ടോ, അല്ലോ, മുള്ളുചുവന്തനിലും കരച്ചുനേരും പുതുമായി ചുജ്ജുംയു ഇവക്കു പ്രസാദിപ്പിച്ചുക്കുന്നേ. (മുപ്പാറം) അല്ലേ ഒരു എന്നാണും ഇൻ കല്പിച്ചുന്നതു്?

മുപ്പ്:—ആയ്യൻ കേട്ടാലും:

ലക്ഷ്യം:—മുള്ളുപ്പിന്തന്തിയിരിക്കുന്നു.

മുപ്പ്:—എന്നേരട്ടുടിനുന്ന മുത്തു ചിപ്പാൻ ആയ്യരാമൻ കല്പിക്കുന്നു.

ലക്ഷ്യം:—(കൈ പരത്തിക്കൊണ്ടു)

ചുറവാനേടാവുമരഹതോടു മറന്നിഴിയും നീലയം വന്നുകൂടാരുമെഡിട്ടം.

പററാ മെത്തയ്ക്കു ദിംങ്ങലുജാലുദതിങ്കം.
മെയ്യിക്കൈട്ടുമോടി.

മററം ചൊല്ലേണ്ട ബാലേ മുഗമിഴിക്കിവിശേ,
ക്കാട്ടു ആയ്യുക്കുമും ദേ.

ചെററാം ചേരാ തുപ്പാട്ടുഞ്ഞ വിടേയെവിടേയാ
വന്നുതുപ്പാവെവരി മാരൻ.

9

മുപ്പ്:—ഇതു നിസ്സാരം നിസ്സാറും. ആ അയ്യൻ ആയ്യയോടുടക്കിയിരിക്കുന്നില്ലോ?

ലക്ഷ്യം:—ഒരു പരമാത്മമായിട്ട് ആയ്യൻ സ്ഥിതി നീ ആറിയുന്നില്ല.

മുപ്പ്:—എന്തുണ്ട് എന്നെന്നു്?

வகுஜः—அதற்கும் ஸதிரமாயும் வந்வாஸம் கடிதில்து நாடு காரையும் துக்கமொரையும் தீர்த்தன்றை காண்டினது வரை மூலம் சுற்புத்தன்றையிருந்திட்டிரியேற்றும்.

ஐப்பு:—என்னால் அவத்திவிடெ ஏற்று சென்று வருமா?

வகுஜः—தொன்னால் “சென்று வருமா” என்றதென

ஐப்பு:—அதற்கு அவது உடலை அதற்கு சிறு நாலை அதுபோலை தொட்டுப்படியை அதற்கு கீழ்க்கீழாக எடுத்து வருமா.

வகுஜः—தேவே! ஹதிகிழங் மேம்யிக்கவேயா? நோக்க—

தெருவையாடி தூக்கமுடிவாகாரிவுத்து லோக-

ஒத்தகிலும் தூக்கியும்போன்றால்திரியே

நீதொக்குமிதுகாஸுமதாகுமிடி—

தொழுங் முஸுமிதி நீ விடுவிழித்து கா 10

ஐப்பு:—ஒன்றும் தூக்காலோஷ்வத்தை நூக்கினோக்காலதோ?

வகுஜः—(விசுவாரம்) தூக்கால பராயுங் ஹஸ்தை ஏற்கு நெயைச் சூக்குத்தையென்று அற்றுக்கொடு, வடியுள்ளது. (ஒன்றும்) தேவே! அதற்குந்தான் பார்ண்றாலும்பூத்துவம் கடி என்றிடு தொட்டு வெதித்தை ஹஸ்தமுத்து திக்கீலு வெது கிளைகொட்டுவான்.

ஐப்பு:—என்னால் பார்ண்றாலும்பூத் ஸமீபத்திலுமான்று காருத்திற்கிட விரும்புகின்றன.

வகுஜம்:—(விசுவாரம்) அத்தே—பிளையே நீட்டியால் வில்லுங்கைத்தெல்லாக்காமல்லோ. (ஒன்றும்) வெதியை ஹஸ்தமுத்துவாலை.

ஐப்பு:—அதற்குந்தான் கழுக்கப்போலை. (போயிடி)

வகுஜம்:—ஹவசூப்புரி ஸஂஶேக்களை.

കന്നക്കാട്ടാളിപ്പോലും കട്ടിയമൊക്കാഴ്ചി—
കും കുട്ടിക്കാട്ടിതെങ്ങോ

കന്നക്കാർക്കാട്ടിയെറും കവലയരച്ചിപ്പിള്ളു—
ക്കുള്ളിക്കാം പെള്ളിതെഴുങ്ങോ
മിന്നംപൊൻതാമരപ്പു വത്തിനട നടവിൽ—

ചുമ്പന്തേനണ്ണുപോരു—
നന്നപെശൻപെതലാദ്ദേശക്കലിലോരവനം
കാഞ്ഞമെന്നാക്കവോന്നോ.

11

ഈതാ മുഴു മുവിൽ പറഞ്ഞുവെച്ച സ്ഥലം.

[അനന്തരം സീതയോടുകൂടി ഗ്രീരാമൻ പ്രവയിച്ചുനുണ്ടു്]
രാമ:—മേവി! രാജധാനിയിൽ പാക്ഷന്തിനേക്കാളുഡികും
സുഖമാണീ വന്നവാസം എന്നാണെന്നിക്കെ തോനു
നന്നു്. നോക്കു—

പൂത്രീയുക്കുങ്ങഡിച്ചുഴും മനമുടയവനം
സർവ്വമുള്ളാനമല്ലോ

പേരുംവെശൻപോലചുട്ടും മുക്കിലണിമലവി—
ഒപ്പാക്കും കേളിശൈലം

കത്താക്കം സാരസേശവലം തിരവിതരിച്ചമാ—

ഒണ്ണേനകും കളിപ്പാൻ

പെയ്യുന്നാർഗന്ധാബ്ദകാരുകൾ ജുവക്കണ്ണൾ—
തങ്ങൾ മിറുങ്ങും.

12

സീത:—അരയോല്പുതിയ മുരജനം വൃസനികില്ലെങ്കിൽ
ഈൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലമൊക്കെ ഇവിടെന്ത
നേ പാത്താൽ കൊള്ളാമെന്നാണിനിക്കുമെങ്കം.

വക്കുമാ:—(മുമ്പിലേക്കു നോക്കീടു്) ഈതാ അതരുന്ന് ഓ
വോ! ഒരുവത്തിന്റെ കമ്മം കാർന്നുനേനു. അപ്പു—
അപ്പു—ഒക്കേക്കയിയും; അരുമു കൈകേയു—

ജേം ചുന്നോ പട്ടപേക്കിച്ചുതുരുമരുവി—
തേരാലുട്ടുങ്ങണ്ണ് വന്നു

ജേം ചുത്തിക്കിങ്കു ചെന്നായടിയശിരം ചിയാം
മാർമ്മയു് കാചുവെള്ളുാൻ

ടേരേക്കുണ്ണനാമീഡേരതനഴലിനാരം -

അക്കാസംഗമാജശന്ത

കഷ്ണം മൊട്ടച്ചിയാഡുനീ തവതൊഴിക്കുന്നിവേ—
പ്ലാറിച്ചും തച്ചിക്കല്ലു

18

ആരുംനീരം സൗഖ്യത്തെ ചെല്ലുകുന്ന നീ (അംഗങ്ങെചെയ്യിട്ട്)
ആരുൾ ഇയിച്ചുാണും.

രാമഃ—ലക്ഷ്മിരു! തുണ്ണു തുടക്കിയിൽ മഴുവനായോ?
ലക്ഷ്മിരു!—ആരും ഉച്ച്

രാമഃ—എന്നാൽ അങ്ങോടു വച്ചി കാണിയുാണു.

ലക്ഷ്മിരു—ആരുംനീരു കല്പനപോരാ. ഇതിലെ ഇതിലെ.
(എല്ലാവും ചുറവിന്തക്കുന്നു)

രാമഃ (ലക്ഷ്മിജാണി ആവാക്കാവാക്കിട്ട്) ഉണ്ണി! ലക്ഷ്മിജാണി
മാർമ്മനിയച്ചിത്സുപത്രിനു വഴിത്തിനായുള്ളക്കി—

ഓഗ്രജരഞ്ഞു ചെച്ചയും

ദ്രോഹഗ്രീതീത്മസിന്ദ്യക്കുളംവിനമ—

റാം യും താപമെന്തു

ബോക്രിക്കൈക്കുഡിയമമരുട്ടയെ തുപയായ

പ്രാജ്ഞരായു് ഭ്രമം ഭാരം

നികീടിമട്ടിയു നോ വാജിതു മനിവനമി—

ക്ഷപാകവംശകുശത്തായിൽ.

14

ലക്ഷ്മിരു—‘മുണ്ണവാനാക്കി മുണ്ണമല്ലാതെനാംതനേനയില്ല’
എന്ന അന്തഃദി പറയുന്നതു സത്യമാണോ.

ஈம:— உக்குமளி ஹப்பாடு தங்கியூ மதுசெ என்றேயே
ஒரு கோவம் தீள்ளிலே?—
உக்கும்:— அல்ல!

பாவுள்ளிடெகொக்கையைத்ததிழஸாக
எனாகவன ரள்ளுமெயை—

நெதாலுநா ஹப்பாடு செனாரஞ்சு வொட்டுப்பாந்—
காங்கிரஸ் வெவையறவியிரு

கோலுங்காரி வஸியூம்ருஜயியாங்
மருத்திரையாக்கிறத்தீயோ—

நாலோகோதுவகாட்டுராத்துக்கர்த்து—
சுவாரத்திரைநாம்மேயோ 15

ஈம:— (செவ்வீபொத்தீடு) யிவுவியா கஷ்டா! கஷ்டா!
பேடாய்க்கும்குமாக்கியாட்டிலாஶ
ஞ்சியீவோன்னுக்கிழை வெடியுங்கவாழ்ப்பு
பாடுதொல்லிப்புரமெழுதி ஸூங் நாந்தூங்
ஒவ்வுக்குமானுஸமயம்மதிழ்லங்கு 16

எனாகி; பாபாத்துவாய க்கிருதியா—
பாத்துக்கூக்குறுங் நாயமரியுமவ—

க்காய்தெழுங்குக்குமைக்கு
மிதுங்கூங்குப்பிளைநூய்மஜக்குநயகை
வெவரிமாங்கிரியூங்

பாத்தார்பாவாக்பரத்தில்லைப்பூரியைங்கரங்க
பாத்தமாளிக்கு வாடு
பாத்தாய் வெவ்வொமுகப்பாப்புமதிஸிதமா
மத்துவும் மாருமதே. 17

உக்கும்:— ராஜுத்திரைமோயித்திக்கூப்பு நாந் பரங்குமது.
ஈம:— விளைச்சுறை தங்கிக்கோவத்திற் காரணம்?

ലക്ഷ്മി:— കുംഡം തെററിച്ചുവയ്ക്കു എന്നാണ്.

രാമ:— എന്നാൽ ഏതൊന്തനോന്താണ് “ മുഖിയിൽ ശക്താരി ക്രാനിക്കുതു് ” . വിചാരിച്ചുനോക്കാൻ.

ദേവദ്രോഹ സമീക്ഷയും സഭയാഗ്രഹവായി

മേഖല മാനുമതിന്നുവന്നുള്ള കാലം

എവധം വിലജ്ജനാഭിഷകമത്രയുംവാനായു്

ഭാവിച്ചു പറമതിലേറിക്കിയെന്നവയ്ക്കു.

14

സീത:— അതുപരിപറയു പറഞ്ഞതു ശരിയാണോ

ലക്ഷ്മി:— “ ഇനിക്കു വയസ്സുഡികമാകി ” എന്നവെച്ചു് അം ക്ഷുന്നങ്ങൾനു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്?

രാമ:— എന്നാൽ ഉത്തരവന്നു വയസ്സു കുറയുമ്പോൾ.

ലക്ഷ്മി:— “ ഇനിക്കു മുമി രക്ഷിപ്പാണ് ശക്തിയില്ല ” എന്ന വെച്ചാണോ.

രാമ:— നിത്യം സപദേവതയതാക്കിയ മുമി കാര്ത്തം വത്തിഞ്ചുവാൻ കൂടിയാണി ശക്തിയതില്ലതെന്നോ

ഒരേതുകൂട്ടലമോമാവിട്ടുത്തരയോജ—

സ്ത്രിതച്ചിയിൽ വാനമിന്നുമാതിരി കംത്തിട്ടുണ്ട്. 15

ലക്ഷ്മി:— എന്നാൽ, എത്തു മുമംകൊണ്ടവള്ളങ്ങൾനു ചൊ പല്ലം കാട്ടിക്കുണ്ടോ എന്നാണോ.

രാമ:— ഇതു് ലോകസപദാവമാണോ. വളരെ മക്കളിലെവ ക്കു് തെത്തുന്നും നേരെ ആധികം പക്ഷംതോന്നും.

തനിക്കതിനു എല്ലാ സംഘരണക്കാരിലും കയ്യോ ചെയ്യാണോ എന്നുമാം?

ലക്ഷ്മി:— എന്തിനും വളരെ പായുന്നു. അപ്പുന്നും മരണ തനിനും അവാധിതനും കൂരണമായിട്ടുണ്ടു്.

രാമ:— ചെയി അല്ല. അപ്പുന്നുക്കാറില്ലു് ആ മുജജനം ക്കു തെററം ചെയ്യിട്ടില്ല. വിചാരിച്ചുനോക്കാൻ.

ക്ലീപ്പാത്തപ്പിതാക്കരക്കൊപ്പി നിയമതു-
ത്രഞ്ചിനാവഗ്രമാഹി-

തത്ത്വിൽ മുകാൻ കടത്തതക്കെട്ടുക്കേംകനി-
ടാറിൽ മുക്കുന്നേനരു

തിള്ളം കാട്ടാനയെന്നാത്തവന്റെനിയലിൽ-
ചുഴു നാശട്ടിലെയു-
നുള്ളിയേരിട്ട് കുഴാ സർന്നുതിയുടൻ-
തന്നെയു ജാക്കി മനം.

46

സീത:—അംഗങ്ങെന്നു തു വിധിക്കൊണ്ടുതന്നെന്നായിരിക്കു
ണം. അല്ലെന്നു ദിഃ എത്തവളാം” തന്നെയും ലോക
ജനങ്ങും നിരപ്പിക്കുന്നതു?

ബക്ഷം—എന്നാം തൊന്തരാന്നയാണു തെറടക്കാൻ.
ഈയും പ്രസാദിച്ചും. വാത്തമാനം ചരണങ്ങു വ
ഴിയുടെ വലിപ്പമറിലാതെ നമ്മെന്തിക്കുണ്ടു.

പണ്ണംഡാലയിലേയും” അയ്യും കടന്നാലും.

രാമ:—താണം ഒരു ദിക്ക് കുത്തുന്നുനു ക്ഷീണം തീക്ക്.

ബക്ഷം:—ആശുഖൻറ ദ്രോനാഡാശ (പോയി)

രാമ:—(പണ്ണംഡാലയിൽ കടന്നാലും മും നോക്കിട്ടു്) ഒ
വീ നോക്ക. നോക്ക. ലക്ഷ മണഞ്ഞൻറ എല്ലാറിലു
ഇഷ്ട സാമത്യം!

വില്ലിൻ തൊന്ത്രിക്കുലച്ചിട്ടുന്നകലെ മുഖ—

സ്വിട്ടോടിച്ചുവെച്ചു;

മെല്ലുപ്പണ്ണാലും തീര്ത്തിരു പത്രമലർക്കൊ-
ണ്ണിട്ട നമ്മെത്തതീർത്തു;

നല്ലാണം ചുരുക്കൊണ്ടിട്ടതിരുവിരമതായും—

ചീംമണ്ണാക്കിഞ്ഞു—

ബല്ലും സിന്യുക്കെതായ്ക്കുലിമലർ വിതരി—

ക്കുട്ടി ദറം നന്നച്ചു.

41

സീത:—എല്ലപ്പതു! പുകൾ, തളികൾ ഇരുക്കിട്ടെങ്കിൽ സുമഖിയും പണ്ണാലാലയുടെ ഏഴപ്പറ്റംകാണ്ട്
പ്രാസാദങ്ങളുടെ വൈദ്യമാനം നിന്നും
മാകി.

രാമ:—ഈ ഗമലം വിജയമാണ്. കാട്ടിയ്ക്കിനു വരുന്ന
കാരം കൊള്ളിക്കത്തെ.

ചെച്ചുമാറിതകരം യുഖിപ്പത്തിച്ച്
വനമയറം ചട-

പ്രീചി നിന്ന് വദനഗന്ധവാഹനങ്ങൾക്കച്ചു-
ഭിച്ചില്ലമിയന്നേഹാ

സപ്ത്രൂമഞ്ചുള്ളകവാൺ തന്ത്രയെതുപച്ച-
യാകിയോരു നിന്മല-

ക്രൈ മെല്ലവെച്ചിച്ചുമാറുക മട്ടിച്ചി-
ടേണ്ട മാവാർമ്മനാ!

32

സീത:—എല്ലപ്പതുന്തു കൂട്ടുന്നവേപുംപാ.

[എല്ലാവയം പോയി]

പണ്ണാലാലാകം എന്ന ക്ലാം അക്കം കഴിഞ്ഞു.

രണ്ടാം മഠങ്ങൾ

(അനന്തരം ലളിതസുകമാരവേഷയായ ശ്രദ്ധിണിവും
പ്രവർച്ചിക്കുന്നു)

ശ്രദ്ധി:—(ബുദ്ധിക്ക്ഷയത്തോടുകൂടി) ഇനിയും ആ രാമനെ
ത്തന്നെ ഭർത്താവാഃന്ന് പ്രസാദിപ്പിച്ചുനോക്കുന്നു.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കിനെ വിശ്രദിച്ചിട്ടാണെ
ല്ലോ ഞാൻ, സഹസ്രത് വില്ലീയുടെ അട്ടക്കലെ
നാഥോലെ ലക്ഷ്മിന്റെ അട്ടക്കയെ ചെന്നിട്ട്
കാലും ഹാജിക്കാതെ ഒക്കെപ്പോന്നതു്. ഇപ്പോൾ
ഈ പാഠം ശാലയുടെ അംഗികിൽ വിധി സ്ഥിരായി,
അക്കാദാംഗായി, അനുഭാവം പെറ്റും കെട്ടവനായി,
അധ്യാത്മികനായി അംഭാക്ഷിണ്യനായിരിക്കുന്ന ആ മ
ന്നശ്ശേരിയിൽ കാത്തുന്നോ. അഞ്ചു കഷ്ടം മന
ഭാവുക്കായ ഞാൻ ഉള്ളിലുള്ള വ്യസനമെങ്കെ
ത്രുക്കി, അഭ്ലൂക്കിൽ അവന്ന് ഇതുനോളുമെ ഓഹ്ന
മഴിച്ചു. എന്നൊളവേക്കുചുണ്ടോല്ലോ ഇരിക്കുന്നു ഇത്
ജോഡ്യുനെ മഴവാം കേരളപ്പിച്ചിട്ട് പിന്നെ അ
റിയാം.

(അനന്തരം രാമനും സീതയും പ്രവർച്ചിക്കുന്നു.)

രാമ:—ഒവി! അക്കലെയിരിക്കുന്നോരും ഒക്കെ അത്തുത
പ്രേട്ടത്തെക്കവിധമായി കേരളക്കുന്നണ്ടു്. വിചാരിച്ചു
നോക്കു

പാരിക്കും മലപോലെ മെയ് മുകിൽനിറം
മറ്റൊപ്പെട്ടും രാക്ഷസ-

നായകനുണ്ടും നമീക്ക പാശവടിയിൽ
പബ്ലിക്കുയോ കെരളകും

നേരായിനിതു ദേവിന്മൂലപ്രവന്ത-

ദേവാലാശം കേരകമന്നാവ-

കേരകമന്നരുകമന്ത്രതന്ന മലയും

കാട്ടം പദ്യാരാധിയും.

1

സിത:—ആയുംപുത്രാ കാട്ടിവെളുണ്ടായപുത്രതാന്തരങ്ങൾ
ശരംതുപുരത്തിൽ മാത്രം പാത്രത്തിലുള്ളവരോട് പി
നീയും പിനീയും പറഞ്ഞെ വിന്മുയപ്പെട്ടിരുത്തവാൻ
ഈനിക്കു കെരളരുകം തോന്ത്രംണ്ട്

ആദ്യം:—(അടച്ചതുചെന്നിട്ട്) ആയും ജയിച്ചാലു—

രാമ:—സുന്ദരീ! നീ വക്ഷം ഉന്നന്ന കണ്ണില്ല?

ആദ്യം:—മുഹൂർ; കണ്ണി.

രാമ:—പറഞ്ഞത്തരു് അരയാരം കെട്ടില്ലോണോ?

ആദ്യം:—കേരകകമാറുമണംഡായി,

രാമ:—എന്തു പറഞ്ഞാണോ അരയാരം നിന്നെ ഉപേക്ഷാ|
ആദ്യം:—ചുത്തു?

ആദ്യം:—“താപസ്വിയമ്മണാംട്ടുകുടി ആയുംനൈമുരുളുഷി
ക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ സമാധിഭാഗത്തിനു കാരണമുഖ്യ നീ
വന്നക്കാരാണുകാലുമാണോ?”, എന്നാണോ.

രാമ:—(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു—റിമാരം)ഇതു് ആയാളുടെവോ
ക്കെതണ്ണയാചിരിക്കുന്നു. (മുഴുവാ) ഒപ്പോ വേദാവയ
തൊനൈനാംകുടി ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുട്ടു?

ആദ്യം:—അംഗരോ—അംഗരോ ആരുന്തുക്കുഞ്ഞുനെന്നപറയുമ്പോൾ,
ഈവിടത്തെന്ന പുത്രംകൊണ്ടു തൊനൈനാരുക്കുന്ന തുഴിം
ഈ മുരുളുഷിച്ചുകൊള്ളും.

സിത:—പാവക്കുട്ടി ഇവരിൽനിന്നുപ്പറുന്നക്കുറിച്ചുള്ളഭ്യു
ഷംകുശാസ്ത്ര തന്റെ മുന്നപ്പെട്ടിപ്പാത്രങ്ങളെയാണു കൊ
ണ്ടിക്കുന്നതു്

രാമ:—നിന്റെ ഇത് നിശ്ചയം എന്നും പ്രാത്മിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ...

മോമംചെയ്യുടന്നെന്നിസാക്ഷികമതാക്ക
സാക്ഷാത്തുറുക്കിളിക്കുമായ
ആഭി ഗ്രൂപ്പജീവിക്കുയാലെങ്ങിവയേ എന്നു
വേട്ടയമ്പതിനായ്
ഇരുമാൻകുന്നിയുമുന്നു മോക്ഷപദമേന്നു
മേ മഹാവിശ്വമായ്
നാമീവേഷമെടുത്തു മേ സുമ്മവിമേൽ
ചാന്തിക്ക ചിന്തുത്തെന്ന നീ.

ആഫ്:—ഇങ്ങനെന്നയാണക്കിൽ ഒരാരാറിടത്തു പോകവാ
നിനിക്കു ശക്തിശില്പം. ഇച്ചിട്ടത്തനു പാത്രങ്ങൾക്കാ
ക്കാണ്ടു ജീവത്തും ചെയ്യും എന്നു.

സീത:—ആരുപ്പത്രാ! ഇവഴ്തെന്ന നിശ്ചയത്തെ ഉപേക്ഷി
ക്കേണ്ടത്.

രാമ:—ഇനിയെരാറിക്കയ്ക്കുടി, വകുപ്പുണ്ടോ അടക്കാ ലഭ്യം
പോകവാനായിട്ടു എന്നു വേശിയാദപേക്ഷിക്കുന്നു.

ആഫ്:—ഒരു ദിവാ ഇതു സകടമാണോ. ആരുന്നേര വാ
ക്കിനെ പ്രഖ്യാപിച്ചു എന്ന് പെണ്ണുശ്ശേരി മരുബദ്ധം
ആണി ഉപേക്ഷിച്ചു.

രാമ:—ഒഹൃ! അങ്ങനെയല്ല, ഇതു ഒരു വാഞ്ഛവേണ്ട ഉച്ച ദ
മമാണെല്ലാ. നോക്കി,

മെല്ലുന്നതാനാണിപ്പിപ്പുതു നല്ലയക്കത-

മല്ലുന്തില്ലറിക സുദർശനാരിഷാക്ഷം

തനല്ലോനിടയ്ക്കുവരരെമൊലി തു മാലഗംഗ

ചൊല്ലാനിവരന്നീലയ്ക്കു ശമിച്ചതില്ലോ?

3

ആഫ്:—ആരുന്നേര അധിനിഷ്ഠയും എന്നും എന്നും ചെ
യുംനീരും? (വിചാരം) ആശ്വട്ട, അദ്ദേഹമില്ലപ്പാളൈ

നേരുപേക്ഷിപ്പാംതനെന്നാണ് ഭാവമെങ്കിൽ ചി
ന്ന തന്റെ സ്വന്തം ഉച്ചി അള്ളിയെടുക്കുന്നതനെ.
(പോതി)

സീത്:—പാവദ്വൈ ബാലംഡിരിക്കുന്ന ഉപേ
ക്ഷിപ്പത്രകാണ്ട് ആരുപ്പത്രൻ എറ്റ് ദാപ്പന
മാക്കിത്തീർത്ത.

രാമ:—ദേവി! തൊന്തിയവാസം കാട്ടിനടക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണ
കൂടിസംസർജ്ജം മഹാസ്ഥാനക്കുചെത്തുന്നതല്ല.

സീത്:—എന്നാൽ വിശ്വസിപ്പാം വയ്യാതെ ആ ആരു
ആരുവകാണ്ട് കമാരന്റെ അട്ടക്കലേയ്യും യച്ചു?

രാമ:—ദേവി! അവളുണ്ടിച്ചെങ്കിൽ സംഖ്യായം കമാരനെങ്ങു
നെയുണ്ടാവും? അവരെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ വ
ക്കേഡം.

സീത്:—അയ്യോ! എന്നാൽ കമാരനുടീ ഉപേക്ഷി
ച്ചാൽ വിന്നു അവരിക്കുന്നതാണ് ശതി?

രാമ:—(സീതയെ നോക്കി) ദേവി! അതൊക്കെ ഇതി
കിട്ടേം.

അപ്പിത്താരടികാണ്ട യാനമത്രമ-

സ്ഥാനമാദാന്തിപ്പാം

കല്ലൂരനീതിനമ്മും മെത്രപ്പത്രായ്
മുഖംനേത മന്യനം

എപ്പാറിങ്കുന്നയാകിലും തയ നിന്നി.

വൈഞ്ഞക്ക്ലാക്കരാക്കാ—

ക്രൂഡാസക്കളികാണഡശാജ്യുവി—
നാനമെതുട്ടതോ!

4

സീത്:—(വിചാരം) ആരുപ്പത്രിലേയ്യും നേപ്പുവെത്തയ്യു
ഡ്രോം മഹാപ്രഭതിയായ അനാഖു “നിനക്കു”

നെതാവിൻറെ ക്ഷേത്രത്തിന് സമയമെങ്കെ എല്ലാം
അവകാശമായിത്തീരും” എന്ന പരം തന്നിട്ടുള്ളതു്
ആരുപ്പത്രം അറിയൽത്തിന്റെല്ലാം? (അണിയറ
യിൽ) നില്ലു്, നില്ലു് എടീ രാക്ഷസി നില്ലു്.

രാമ:— (കേട്ടിട്ടു്) ലക്ഷ്മണന്റെ ഒച്ചപ്പോവിരിക്കുന്ന
സീത:— ഓ! അവൻതനെ.

[അനന്തരം ഉറയിയന്നിനും വാഴ്ചിപ്പിടിച്ചു് ലക്ഷ്മണ
ബാന്ധ, സപനംതുപമെട്ടതു മുപ്പ് ശാഖയും പ്രവർത്തിക്കുന്നു]
ലക്ഷ്മി:— നിന്തകു് നിന്തകു്, എടീ രാക്ഷസി! നിന്തകു്
രാമ:— എന്നാണീരു്?

ചെങ്കരുചുമെകിട്ടം കടിഭദ്രംഷ്ടുമേല്പൊട്ട തീ—
നിന്തതിൽ മുടികാർന്നിരും മലഭ്യാകാരത്തെമയ്യിങ്ങനേ
കരഞ്ഞാട്ടത്തുരുതാടക്കയെവന്നവനുംതും
വരുത്തുമതിലുംഹരംവലിയവസ്തുവത്രുത്തുണ്ടം. 5

സീത:— ആരുപ്പത്രാടക്കങ്ങൾ, തടക്കങ്ങൾ, വേഗം രാക്ഷ
സിയെതട്ടക്കങ്ങൾ.

രാമ:— ഒവി! പേടിക്കണ്ണ പേടിക്കണ്ണ ഏ, നും! ചിത്രി
നിന്തിൽ ചിരാച്ചക്കുടിട തുപം കണ്ണിട്ടില്ലു?

സീത:— മനസ്സു! എന്നാണീരു്? ആരുപ്പത്രം നാമനാ
കിട്ടും നിന്നുണ്ടാണു ഒപ്പുടം ഒള്ളു?

ആപ്പു:— ക്ഷേമിപ്പാം വൈകിയും മഹർഷിമാരകെന്തുരുചി
തിനു വൈശ്വതേനീയും ഇരിയ്ക്കുന്ന എന്നിക്കു ഓ
ഗ്രംകൊണ്ട സ്ഥിഖ്യങ്ങളായ സുകമാരങ്ങളായ ക്ഷേ
ണസാധനങ്ങൾ കിട്ടി. അതേ, ഇതൊക്കെത്തീന്തിന്നി
ടു് സീതവയ ആരുന്നായ രാവണനു കൊടുവെള്ളുക
തന്നെ.

(എന്നു് രാതിച്ചുപ്പുനു)

വക്ഷ്മ:— ഇതാ ഇവളോടിവരുന്നു.

കൈപോക്കിക്കാരമട്ടുവീടിയുടൽ വലുതാ—
ക്കുന്ന പിന്ന ക്കണ്ണത്തിൽ—

ബ'ത്രിപ്പൂജ്യന്താന്നപൊഞ്ചംപട്ടി ദുഷ്മടിവെ—
ചുട്ടു നേരിട്ടിട്ടുന്നു

ക്കുംഭായ വായുവിളിപ്പിനിയിവങ്കെടുരിക്കു—
സ്ഥാക്ക നീക്കിത്തുന്നു—

ദ്രോഗിച്ചിട്ടിട്ടു കവാടം തടവിന പുരിയെ
പ്രൂഢാവെ പാണ്ടത്രാതിട്ടുന്നു.

8

രാമ:— ഇതാ ഇവരു,

മാനത്തു പൊങ്ങി മഹാത്രശികിൽ വന്നണ്ണു—
സ്ഥാനത്തു നിന്നും നെടുത്തായും വളരുന്നി
താനൊന്ത വാഴുളി നവും വലിക്കാണ്ടു മേഘ—
സ്ഥാനത്തു കാരണിരഞ്ഞെ മുറിയാക്കിട്ടുന്നു.

സീത:— തട്ടക്കാണോ! തട്ടക്കാണോ! വേഗം രാക്ഷസിരുത്തു
ടക്കുണ്ണ.

രാമ:— ദേവി! പേട്ടിക്കണം പേട്ടിക്കണം.

വെള്ള സ്ഥാരോജമിഴി രാക്ഷസിയല്ലിത്തോറ—
മിച്ചത്രുന്ന വലുതായൊരു യന്ത്രമാണോ
എജുക്കി ഒരുമെന്നടയസാധകസംഘമിപ്പോം...
കൊള്ളി വെബാളാത്തരവമോടിരു താഴെ വീഴിം.

8

ലക്ഷ്മ:— ശാരൂഹം പ്രസാദിയ്യുണ്ണോ— തൊൻ തന്നെ ഇവ
ക്കുത്തട്ടക്കാം. (ചുന്നു ഇടകയിൽച്ചുല്ലുന്ന)

ഗ്രഹം—ചെക്കി, ചെക്കി, ഇരു കാഴ്ചം തന്നെ എൻ്റെ ക്കു
ണസാധനങ്ങൾ പരാതുമിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോ

വക്ഷ്മ:— ഇവക്കുന്നപ്പിടിച്ചു— തൊറിപ്പോയി. ഇതു
ക്കുത്തിയില്ല.

രാമ:—നിൽക്കു.

കററംവെള്ളവരക്കൊരിച്ചു ദന്തിമാ—

രസ്സിജിനം ഭജിനി—

പുറിപ്പായുതിയുടീങ്ങണം വെദഭേത, കയ്യതാ—
രിൽ വില്ലേന്തിഞ്ഞാൻ

തെററം സംശയമില്ല നമ്മുടെ ശര—
അദിക്കഹന്തു വന്നീടില്ലോ

ചെററം രാക്ഷസ്, രാക്ഷസപ്പുരിഷയിൽ
കാജണ്ട്രമില്ലോ എം. 9

ആഫ്:—കർന്നവിശ ഉന്നാം ഇവവെന്നതെന്ന മുമ്പിൽ ആ
കമല്ലാതു ദിക്കിൽക്കൊണ്ടവെള്ളു തിന്നട്ട. (ഈ
ക്കുമ്മാനെ ഏതുത്തു് അകാഡേമിയുടു് പോങ്കി
ട്ട്) ആയിരിക്കുവാനും പഠിക്കുവാനും കൊടുമുടികൾക്കുവെന്നു
ഇന്ത്രയെഞ്ചം കുന്നമില്ല. (പോയി)

രാമ:—ഒവി ഇത്തും സ്രീസപാവം വിടന്നില്ലോ.

ജെയഞ്ഞം പിട്ടിച്ചിമ തുണ്ടരാട്ടുമാപ്പുമെന്നു—

യാലോ ക്കുണ്ണം വിചുക നീ ദാരിണാക്കിയാഛേ;

കാരും നിന്നും, ധൂതപക്ഷും നന്നായു് ജവത്താൽ
ക്രൂരുതെന്താട്ടാശരിയുന്നതരംമെറിട്ടു. 10

സീത:—ഈരുപ്പതും എന്നെ രക്ഷിപ്പാനാരാണാംകുത്തു്?

രാമ:—കുമാരനെ ആരു രക്ഷിക്കും?

സീത:—അവന്നും കുത്തിയും ആയുധമില്ലോ?

രാമ:—പിശ്ചാവേത്താട്ടുട്ടി)

പുതമ്പീതലവത്താരിടമേ ഗതിയിഴ്ചി മുട്ടും

മത്സ്യന്നും ജീവമിത്രു രാക്ഷസിതുക്കണാവാൽ

മഹേശ്വരനു ലക്ഷ്യമാണെന്നതിനുംബന്ന മംഗളം—

ശ്വിതച്ചിയ ഞാനിവിശയിങ്ങെന്ന നോക്കിനില്ലോ.

സീത:—(വിഷാദങ്ഞാടനുടി, വിക്രതിയായ തൊൻ ആ മുപ്പറുനെ പിടിച്ചു നിൽക്കിട്ടു ലക്ഷ്മണനെ ഘൃഥയശല്യ നാക്കിയേണ്ടിരുത്തുവെള്ളോ.

രാമ:—എത്ര ദിവ്യാസ്തുമാണിവഴിട്ടെന്നേരെ മുദ്രയാഗിക്കേണ്ടതു?

ജാണിയറവിൽ:—അംഗോ തൊൻ വീഴ്സാവേ! അരു!
ശരണം—ശരണം.

രാമ:—എ? പെണ്ണിൻറെ ഒച്ചുപോലെയിരിക്കുന്നവെള്ളോ.
ഈ ഭക്ത്യുമന്ത്രകൊണ്ടണായി? ലക്ഷ്മണൻ ആ
രാക്ഷസിയെ വീഴിച്ചു; നിയുധം!

സീത:—യോരം അശ്വങ്ങളെനെ തന്നെയാണ് ഉഡമിക്കുന്നതു.

രാമ:—അദ്ദേഹ കൈപിടിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കൂടു ഉണ്ട്.

സീത:—ഉത്സാഹിച്ചു നോക്കാം. (രണ്ടാഴ്ചം ചുററി നടക്കുന്നു)

രാമ:—എയു,

മലപുറമതികയ്ക്കുന്നലമലിഞ്ഞു ധാരുകൾ ചോ-
സ്ത്രാലിച്ചു പുഴ കാനനം മഴവന്നുംനിരിഞ്ഞെന്നുന്നോ
ജപലിച്ചുതുണ്ടാണുമാം കട്ടനിണാം മഹാവത്തിനായു
ചുലിച്ചു ജലഭദ്രിളിപ്പിളന്നുനേയു ചൊരിഞ്ഞെന്നുന്നോ.

ലക്ഷ്മി:—(പ്രവേശിച്ചിട്ടു) ആയി; ആയി; പെണ്ണു
വെച്ചുവഴിട്ടെന്നേരേ മുമ്പിൽ ആയുധമട്ടത്ത എ¹
നോ തൊൻ ധിക്കരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അതു വി
ചാരിച്ചു വുസനിപ്പാനില്ല.

ചുരമവഴിട്ടെ ഭൂമിട്ട കണ്ണം
പുഞ്ചുഡാരുനേരുമുഖമന്ത്രിണിഞ്ഞും
മുക്കനിശിചരിതിനീറു കണ്ണനാസം
മറിപെട്ടമാരായമട്ട വാഴവെച്ചുണ്ട്.

(ചുററിനടന്നിട്ട്) അരുൾ പ്രസാദിച്ചുംപോ
രാമ:—(ആലിംഗനംമെയ്യിട്ട്)

മനം സമാധപസിയെ—

നാനജനിതാവക്കുമാൻ കശ്യവിഷിപ്പോം

വനമതിലുമിവനൊടാട്ടി—

ഇംഗം സുവിക്രമവതയോല്പ്പയിവെ മട്ടിൽ । 4

(പിന്നെയുമാലിംഗനം മെയ്യിട്ട്) ഉള്ളി രാക്ഷസി
യെവിടെ?)

വക്കുമാ:—(വിചാരം) ഞാബന്നറ്റു പറയേണ്ടു? (തവതാ
ശീതി നിൽക്കുന്ന.) (അനന്തരം നിലവിഴിച്ചുകൊ
ണ്ട് തുപ്പണവു പ്രവേശിക്കുന്ന.)

തുപ്പ്:—അയ്യോ! അതു! രാവണാ! അയ്യോ! അതു! കംഡ
കണ്ണാ! അയ്യോ! അതു! വിഭീഷണാ! രക്ഷിക്കുന്നേ.
രക്ഷിക്കുന്നേ. മഹർഷിവേഷം കെട്ടിയിച്ചുകൊ മ
നസ്ത്രങ്ങട അധികപ്രസഃഗതിയനിന്നുന്നു ര
ക്ഷിക്കുന്നേ.

രാമ:—പക്ഷമണാ! ഒന്നാക്കി നോക്കി

അന്തിച്ചുപുക്കാന് കാരണിരപ്പോ—

ഭവന്നല്ല ധാരുദ്രവം

പതിക്കൊരുതു പതിഞ്ഞതു പവ്തമുംരാ

പാരപ്പറം പോലെയും

പത്തതിരുവൈരവയ്ക്ക് പതിഞ്ഞതായതമാ—

ലക്ഷാട്ടപോലെയുമി—

നെന്തോ മുത്തിനിണ്ടതിൽ മുക്കിയിവിടെ—

ക്രാന്നപ്പുട്ടന്നണിതാ.

15

വക്കു:—ദൈവമോ കർസിതമാണോ മുത കമ്മമെന്നോ അ
രുന്തനെന തീർച്ചയാക്കുന്നണില്ലോ.

രാമ:— ചെയ്യേണ്ടതാണു താൻചെയ്യുതു്. കൊല്ലേണു ദി
ക്കിൽ സുനിക്കാക്കിങ്ങനെയല്ലെല്ലു തിക്കു വിധിച്ചിട്ടു
ഒരിതു്?

ഭരതാട്ടഭണ്ഡക തിൽ വാണാവരം പ്രസിദ്ധ-
പ്രസ്ത്രായ മുപ്പ് ബാവയെന്ന നാം ഗാരി
ജ്ഞായും തിരാണു വരച്ചുണ്ടുകൂടി കിട്ടും—
അതും രാവണകനീകൾസിരാണിതരു
എന്നും കേട്ടിട്ടില്ലെന്നു.

16

ആദ്യ:— നോക്കിക്കൊള്ളിൻ മനഷ്യരോ! നിങ്ങളിടെ അവി
നയം! അതിന്റെപ്പലം ഇന്നുതന്ത്രം കാണാറാവും.

വകുപ്പു:— എം— എട്ടി ഷോ ഷോ.

ആദ്യ:— വരച്ചുണ്ണാരെ എൻ്റെ അവസ്ഥ കാണിച്ചു
കൊടുക്കാം. (ശ്വാസി)

സീത:— ആലുപത്രാ എനിക്കിരേപ്പാം ദീർഘപോസം വി
ഞം. അല്ലെങ്കിൽ എങ്കാണനു രാക്ഷസികളെക്കാണ്ട
ഈക്കരമാം ഇതു കാട്ടിൽ അതുസ്വരിയായി സുക
മാരഗാത്രിയായിരിക്കുന്ന ആ പെണ്ണു് കറയ്ക്കു് എന്നു
അഭന്നുണ്ടാവോ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു്?

രാമ:— (ഉക്കുണ്ണനെ നോക്കുന്നു)

ലക്ഷ്മീ:— (ചെവിയിൽ) ഇംജനെന്നെന്നുണ്ടു്.

സീത:— എന്താണു കമാരൻ പറഞ്ഞുന്നു്?

രാമ:— എവി!

കാമൽ ആണും വക്കു, ചുപ്പലഘവശന-

ത്രഞ്ഞംപോർക്കാക്കുണ്ടോ—

ട്രാമ്പിൽത്താനമല്ലു, പുട്ടിക്കിട്ടുമീ
മട്ടിവായിട്ടു മല്ലിൽ

കാമം നാണിച്ച പേടിച്ചടിയിടിയിൽക്ക്
കേളിയായ് തുറവെച്ചു
രാഖ്യബൈപ്പുണ്ടോലം താഴകയമിരുമാ
രാക്ഷസപേഷിരെവായ്

17

സിത്:— അതു ചൊളിയാണ്; പൊളിയാണ്.

രാമ:— ലക്ഷ്മി മനൻ പായനവെള്ളു.

സിത്:— കഴും! അവളിൽ വിശ്രാസം തോന്തിക്കരും വി
സ്തിപ്പം. ആരുപ്പത്രം അതു നല്പവള്ളും തീരുത്തനു.

രാമ:— ലക്ഷ്മി മനാ! താൻ അവക്കു മുഖിയും എങ്ങനെന്നു
യിരുന്ന ഏവാരി തീരുന്നതു്?

ലക്ഷ്മി:— (പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി) ആവുന്ന! എല്ലാഡിക്കിലും
ഭാക്ഷിണ്ണുവേകാണു ദോഷം വർണ്ണലൈനാണു വിമാ
രിക്കുന്നതു്. തിളിന്നെന്ന ചുട്ട മരയുടെതെങ്ങെനെ
യാണു്?

രാമ:— ഒരിയാണിതു്.

ഉംഗക്കാണെങ്കിനാൽ യഥാദാക്കം
മിഷ്ടകാണിട്ടം ശംഖനങ്ങൾവയ്ക്കിയും കണം
രിക്കയ്യാണെങ്കിലേവരാട്ടപരിപ്പുതിനായുജ്ജോ.

ക്രക്കണ്ണക്കാരം തടക്കുവന്നതാൽ വള്ളിപ്പോലെ

അവക്കു തെ പെണ്ണാണെല്ലു എന്നവച്ചു പാട്ടിച്ചുകൂടാ.
അസാലും തന്നെയാണിതെന്നു.

ലക്ഷ്മി:— (തലതാഴീനിയക്കും)

സിത്:— ഇപ്പോഴം എന്നിക്കു രാക്ഷസിച്ച കാണണ്ടു
പോവു തോന്നും.

രാമ:— ഒരുദിലാക്കുപേശിസാക്ഷാൽ മുഖവഞ്ചന്ന് വരു—
ക്കാലേജും അന്നുഡേന്നു—

വിലോക്കന്നെന്നെന്ന വില്ലിനിനിക്കിടക്കിക്കു
തന്മുഖിണാതിലിപ്പാക്ക

ചേലോടെ രാക്ഷസനാരോട് ദുർമദ്ധവായ് വന-
വെവരം കുമാൻ ത-
നൃശ്ലോദ്ദേശവത്രതീട്ടുലകിനിതുകേ
ഭ്രതിയെച്ചുറ്റിട്ടു. 19

സീതഃ—എന്നുചുത്രാ! നോക്കേ, നോക്കേ, ദിവസാവസ്ഥാന
തതിൽ ചുവന്നിരിക്കുന്ന ശ്രോമികളെക്കാണ്ടു രാക്ഷ
സിയുടെ ചേരാശാട്ടു സൗരൂപ്യവാൻ മുക്ഷയിവര
അപ്പാംബോദ്ധൂഷണം നന്നയുള്ളനാടുപശ ഏന്ന തോന്തരം

രാമഃ—ഈതാ പക്ഷം കഴിഞ്ഞു. ഉണ്ണി ലക്ഷ്മി

എന്നാലിന്നിനിവാഴ്വവയ്ക്കുഠിയേ—

ന്നപുവില്ലിന്നു താ-

ഞാനായട്ടിഡയ്യുകൊരുക്കുവിയാ—

മാറിക്കുള്ളിച്ചുങ്ങുനെ

നന്നായ് ശ്രൂസമടക്കിച്ചവ്യത്രമാണ്

മന്ത്രജ്ഞപിഥ്രാദം—

ലിന്നാരായ വിധിചുപാലെ ചെയ്യുക നമ്മുൾ—

ക്രിസ്തൂഖ്യകമ്മരുമാം. 20

വാഴുഃ—എന്നുന്നു കല്പനാപൊലെ.

രാമഃ—ഈതാ, ഈതാ,

ചട്ടാറിട്ടുന്ന ചക്രായ്യുനനായചരണം—

കൊണ്ടു മാന്ത്രാത്മാം

തട്ടിത്താഴത്രവീഴ്ത്താം നമ്മിങ്കുനിനാം

കൊണ്ടു പാണ്ടന്നപോലെ

ஏத்து வெப்பான்தி பூது மலர் நிரமா
ந்து ஜாலத்தினால்-

மடியில் பூ கண்ணவதே சீது பெருமைகள்-
நூ பிள்ளை வகுமக்கள்.

21

[ஏப்புவதை போயில்]

தூப்பு நவாகங் எடுத் தங்காமகங் குடிநீர்.

ஒத்துப்பு அந்தி

அதானதால் கூதினாதைத்துட்டி கை ஆஷிக்கமான
பூவேனிக்கொள்

ஆஷிக்:—ஷூருவங்கை வழிரெசொலு நிலநிய்க்கெடு.
இட ஷூருவங்கை நாயை ராமன் வர ஸ்ரீஸ்ரீநாயாராவ
நாயக்காத்துத் தாக்கிஸ்ரை ஸ்ரீநாயக்கா ஜநந்யமாக
தாத்தின் நயந்யமாகாத்திலேயூடு ஸ்ரீநாயக்கா பூவக்கங்
ஞ்சி இட காந்திப்புரம்பூத்திலைங்கை நயமேஷு ஸ
நாயிக்காராயது^१. ராமன் நிமித்தங் ராக்கிஸ்ரைக்கை
ஜீவநீர் ஸபான்தினத்திட்டங்கை இதூப்பிவெளி நா
யிப்பூரை வக்கைங்கை ஞ்சி நகினிதூப்பங்கை, நியை
யங் (காந்து நான்டு) எடுப்பிசெய்யான் தீர்த்தா

நாய்கை தூக்காது தீக்கைங்கை? இவ்வெளி அந்து
மதங்காகங். இது,

உந்தமாறுவியியாக விரிதூப்பித்துமாரிடி—

வாக்கை மனத்துரை

கெல்லூட்டமுனிக்கரை சொன்னாரோத்துத்துவிட்டு
தாத தாய்யாவதிற்

ഇപ്പോൾ നാതുമിലയങ്ങൾ വിട്ടിതവരുന്ന
വർക്കലജാജിനാ—

കല്ലുമോത്തു വരിക്കൊഞ്ച താപസഗിത്രകൾ
ദോഹരിയ ദുർഘാസളി.

1

ഇവിടെ സപാഖ്യായം കേരംക്കുന്നില്ല. മോമത്തിന്റെ
പുകയും കാണുന്നില്ല. അതും. കട്ടാരംബാക്കിട്ടറിയുകയെ
നേന്. (അങ്ങനെന ചെയ്തിട്ട്) ഈ ആവാസം ഇപ്പോൾ ഉ
പേശിച്ചുമാറ്റിലിക്കുന്നു. ഇതാ,

മരഭ്യുല്ല വിവിച്ചു വേദിയിലമോ
മോമിച്ചതിന് ഗായക
ഞ്ചപ്പോഴും ബലവിന്മുഖിയാണ് പരിചയം
വിട്ടില്ല ദ്രാഗാളികൾ

കൈല്ലോടിവലുതാഴീചന്നായ മര-
ക്കൊട്ടവരുതു നാശിട്ടവാ—

നിപ്പോട്ടീടിന വരു വേലും തളിക്കുണ്ടു്—
ക്രമിക്കുന്ന മരന്തപ്പിനെ.

ഇവിടെ വല്ലവിള്ളുംബന്ധങ്ങൾ വിശ്വാസിക്കുന്നു. ഇതാ
തൊന്തരാം വഴിപോകുന്നു. ഒമ്പ മോ അരുരാനവിടേ?
(അംഗവിരുദ്ധിയും) ഇങ്ങോട്ട് ഇങ്ങോട്ട്. അതിമിച്ചു
സപാഗതം.

ആശിക:— ശ്രദ്ധമല്ലെന്നു അതാനുന്നു.

[അനന്തരം യാത്രയ്ക്കുള്ള ദയക്കാഡോട്ടുകൂടിയ.

സുലഭതാപസന്ന പ്രവരമില്ലെന്നു.]

വുലു:— ഇങ്ങോട്ട് ഇങ്ങോട്ട് അതിമിക്ക സപാഗതം.

ആശിക:— അഞ്ചും മഹാഞ്ചും വളരെ സ്ഥിരമായാണ് ഇതു
സ്വന്തതിൽ ഇവിടുന്ന മാത്രമേ ഉള്ളി. എന്നു അതാനുന്നു
വല്ലോ.

മുഖം:—ഇതു് രാവണൻറെ ബന്ധവായ മാരീചൻഞ്ചു അതു ശുമാണ.

ജ്ഞാകിക:—ഹാം വിശ്വാസിത്തുക്കുട്ടിക്കു എഴു—‘രാമവാണിത്തിന്റെ ഏച്ചിലബാം’ എന്നാം. അവൻ തന്നെയല്ലോ?

മുഖം:—രാവണാന്റെ സോദാഖായിട്ടു് തൃപ്പണവ എ നോക്കരിയാണോ?

ജ്ഞാകിക:—നിങ്കൾ—ശുഗ്രമഹേതാവാം രാമൻറെ കല്പനപു കാരം നടന്നപറയുന്ന ദാർഖിണിന്റെ മുഖത്തിൽനിന്ന് തൃപ്പണവയുടെ വിത്രുപക്കരണവും, വരച്ചുപിണ്ഡാംക തീരുക്കുന്ന വയവും കേട്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്. തൊനിപ്പും കേരളം തൊക്കണ്ണ മാരീചൻറെ വർത്തനശാനം, മാത്രമേയുള്ളൂ.

മുഖം:—അതിന്റെശേഷം കോച്ചറത്താടക്കുടി രാവണൻ മാരീചൻറെ ശുഗ്രമത്തിൽവന്നു.

ജ്ഞാകിക:—പിന്നെ—പിന്നെ?

മുഖം:—എന്നിട്ടു് അങ്ങു് ആക്രമംപാട്ടുതു് രാജനെ മേഖലയിൽക്കരിഞ്ഞം. അപദ്യും മുഖം തൊനി സീതാഭ ക്ഷേണിപ്പായ്യും തുടിം, ദ്രുഗം അവൻ വളരെ വളരെ നിശ്ചർസ്യിച്ചു.

ജ്ഞാകിക:—അപ്പുഴോ?

മുഖം:—അപ്പും മാരീചൻ റാമൻറെ ഗണരവത്തെ പ്രശംസിച്ചിട്ടു് ഇതു പിരോധിച്ചു.

ജ്ഞാകിക:—ഇതു് അന്നമ്പാനത്തിനെ മേന്തുതന്നെ. ചുന്ന നെൻ; പിന്നെ?

മുഖം:—പിന്നെ രാവണൻ ക്രൂയത്താടക്കുടി—

പെട്ടുനാലുറിക്കും വള്ളുമ ചിരിച്ചും—
ഗുക്കരം ചിന്നിച്ചുറ—

പ്പേട്ടീഴുന്നൊരു വാഞ്ഛിക്കരുത്തിയിൽനിന്നു—
രിപ്പിച്ചിച്ചിട്ടിനാണ്

വാട്ടവിച്ചുത്തിലുള്ള മുൻചുഞ്ഞതുനിന്നെന്ന—
രാവതാവ്യാദിച്ച.

ആശും തന്നുടെ ദിനക്കും മൊട്ടാടി—
തെരിക്കുവാട്ടു പാണ്ടനുജ്ഞം. 3

സ്രഷ്ടിക:— അതിലുതു അനുള്ളത്തെല്ലു. പിന്നെ പിന്നെ?

വുഡഃ:— പുരാതിനു വള്ളരുട്ടുന്നു. ഉടരുന്ന ഉള്ളി മൂന്നാ
ഭ്യം കാണോണ്ടാ ചുരുവെവരും വിചാരിക്കുകൊണ്ടാ
അവന്നു രാവണനാണു ചൊല്ലുപ്പറ്റിക്കായിത്തീർന്നു.

സ്രഷ്ടിക:— കലാത്തിനു ചേന്നതാണി പ്രഖ്യത്തി! നിയേജം.
വലാടയ ഭസ്താവം പിലു യേരുക്കുള്ളാൽ മരിച്ചു

(വെച്ചാലും

കാലേ ധിതിനു പ്രതികരിക്കുപോശല ഫലമൊഴുപ്പ്
റത്തു ചാട്ടുന്നു. 4

പിന്നെ പിന്നെ.

വുഡഃ:— രാവണനു ഭഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ സ്ഥലത്തിൽ
നിന്നു ഒരുംശിഖാരോക്കു ഉച്ചപ്രിഗ്നമാരായിട്ടുണ്ട്
ഈ പോറി അങ്ങേ കാണുന്നില്ല എന്നേന്നും ഈ
യാത്രയ്ക്കും പരിശുഭരിക്കാം?

സ്രഷ്ടിക:— എന്നാൽ ഇവിട്ടുനു ചെല്ലു. ഏന്തും മഹിം
വിച്ചുപോകുന്നു.

വുഡഃ:— അങ്ങനെനു തന്നെ. ഈ നിയേജം കന്നാതരമായി.
(രണ്ടാംഭം പോയി)

വിഷ്ണുക്കംിം കഴിഞ്ഞതു.

(അനന്തരം രാത്രിം സ്വിത്യും പ്രവേശിക്കുന്ന)

രാമ:— മന്ത്രിമാർഗ്ഗം നൃചന്ദ്രിച്ഛിച്ചിട്ട്) വേറി ഇതു ഒരു
പ്രസാദം,

ബാലനെന്താൽരംഗനാര വൈരികളുംയോല്ല
കൈവരിക്കുന്നും

മലുക്കുത്തു മര മാറ്റുന്നുകുമ്മഴരു
നാട് കട്ടിയേറിയും

പ്രവല്ലാകാശരംവരക്കു എൽക്കരിക്കുവാൻ
മായകൾ തുടന്നിതോ

പാലു നീന്തിപ്പാക്കാംവന്നുവന്നു മര വാമ
ബാഹ്യചിള്ളുകാം തേ.

5

സീത — അത്രുചുവരി തച്ചസ്ത്രനാശാംജ്ഞാ അമമംഗള
തത്തിന ശമനമായി ചുള്ളു.

(അനന്തരം മാര്ച്ചൻ പ്രചുണ്ഡിക്കുന്ന)

മാരീ:— (അതുകൊണ്ടുവരുന്നത്)

ബുദ്ധിക്കളിൽനിന്നുമുഖത്തോമധ്യാഹ
ബന്ധ സ്വപ്നങ്ങൾക്കാവമെന്നോ

എന്തേവമാസ്യജ്ഞനമട്ടവിട്ടു

അന്തിയല്ലാണിച്ചതു ഞാനിഭാനിം

6

എന്തിന വള്ളരെ ആരോഗ്യവീക്ഷണ?

രാമാഖ്യനാംപരപ്പുംഡരെ ബാശാമേല്ലി-

ചീരേന്നിയിങ്ങുന്നെന്നവർട്ടു രാമാലയത്തിൽ

നാമാഖ്യാനത്തിൽ രജനീചരംഗരെക്കവന്ന

കാശാന്തം കഴിത്തു കുറുക്കുത്തുചു കുറത്തിരിക്കാം. 7

എന്നായ, ആ രാമാത്രുമാ എവിടെന്നയിരിയ്ക്കുംഡി

ഈവിടെത്തുന്ന ഓരുംസാമുന്നനായ രാമന്നു വിചിത്രമുന്നു
വേഷംകൊണ്ട മോഹിപ്പിക്കുതന്നെ. (പോതി)

(അനന്തരം ചട്ടയിട്ടുകൊണ്ട് ലക്ഷ്യമണം ആവ
ഡീക്കണ്ണ)

ലക്ഷ്യ: “വരുച്ചുഡിനാദിക്കളുക്കൊന്നാറുകൊണ്ട് ഇന
സ്ഥാനത്തിലെങ്ങാൽക്കഴിവുണ്ടാക്കു
വരിച്ചുകൂടാൻ നിഷ്പദ്ധതി” അശ്വരവാട സ്ഥാനങ്ങൾ
ഖുറിയത്തന്നെ വന്ന പാക്കാം” എന്ന് അശ്വരവാട
ക്ലൂസ്റ്റുപ്രകാരം അശ്വരവിച്ചു മഹർഷിന്റെരുമ്പുമാരുടെ
അരംഗത്താലും അശ്വരവാട കിട്ടിയ ചട്ട എന്നും അശ്വരവാട
തന്ത്രിലും ധരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നത്തന്നെങ്കല്ലു, അവൻ
അശ്വരൂഹാക്കി തന്ന ശത്രുവാനി—

ശത്രുക്കിൾ മായക്കൂട്ടുക്കിൾ വിതിട്ട് തൊട്ടായ
പ്രത്രക്ഷുമാക്കിട്ടുമെന്ന തുട്ടത്തുക്കതിരുവാട്ടു
കത്രിന്ന കാന്തി വോതിരിയും ഉണ്ടിയും വധിച്ചേരുന്ന
സത്രാള വോന്നുമണിമോതിരവും കരതിന് 8

ആളുവൻറെ അടുക്കലേപക്ക ഏല്ലുകുത്തനെ. (അടുത്ത
വെനിട്ട്) ആരുന്ന ജനിച്ചാല്ലും

രാമ:—(ഭോക്കിട്ട്) എന്ന്—അശ്വരൂഹംവാശപ്പെട്ട ലക്ഷ്യ
നാം. ലക്ഷ്യിണി വാടിക്കേണ്ടിവരരെയാക്കു കി
ണ്ടില്ലോ?

ലക്ഷ്യമ്:—വെച്ചുരുയും കൗതും അവരെക്കുണ്ട കൂട്ടി
ചുയച്ചുതൊക്കെ കേരിപ്പുംശയും വെയ്ക്ക.

രാമ:—(എന്നീറിട്ട്) സർജ്ജനാമാരായ ആവശ്യതാനു
കല്പിക്കുന്നതു്?

ലക്ഷ്യ:—“സൈപ്രാം രാജമാണി നായക നിയമം
ചെയ്യുവത്സ്യാദര-

ചുംബത്തുഞ്ചിക്കിൾ മേന്നംഗാണനിറമാം
ഗോഭാവരിവാരിയിൽ

പാരല്ലൂമവർ വള്ളുവീണ മലപോലു-

ഞ്ഞായ ദേഹദൈഹികൾ

ചുരംപാക്കിപ്പരപ്പുവോട് വിഷം- 9

യല്ലാ കിടക്കുന്നതും.

സാത്രകാണ്ട് തുകാദി കരം ചുലിവസംകൂടി ഇവിടെ
തന്നെ പാള്ളംകാണ്ട് “അടിസ്ഥിക്കുകൊള്ളുകയാണ്ട്” അവാ
നേ അഭിനന്ധിപ്പിച്ചുകൊള്ളും” എന്നാണ്

രാമ:—ആ ഡോഗ്യൂറോട് അഭ്യർത്ഥാനം നിർബന്ധിക്കു
ന്നതു ശരിയല്ലപ്പോ.

വക്ക്“മ:—ആരുന്ന് പ്രസാദിപ്പാലും. (ആയുരുച്ചു
ഡാമണിയും അംഗ്രൂഡിയവും കാൺഡിയും)

രാമ:—(നോക്കീട്) ആയുരും ആയുരും!

സീത:—ആയുരും! ആയുരും!

രാമ:—അസാധാരണമാണ സുവര്ത്തന ഫ്രാത്മിക്കന് അ
വർ ഇതിന്റെ ഫലമെന്താണോ പറയുന്നതു?

വക്ക്“മ:—“ഒമ്പിയല്ലിലുജ്ജീ മന്ത്രിയേഥുംരാറ്റും
അച്ചിരതപമാന് മനിഖാതിരതനായും

ശുപിയായുംരിപ്പുവരിരംബനുവയ്ക്കുല-
ങ്ങച്ചിരായതെന്തു? നേതവശരാക്കാണാണെന്തു?”

എന്നാണ്. ആരുന്ന് പ്രസാദിപ്പാലും. മഹാപിമായക്കെല്ലു
ന തിരുത്തുന്നു. (ഒന്നംകൂടി സാഃഖ്യം കാണാംക്കുന്ന)

രാമ:—ചട്ടയ്യേണ്ടാണ ഫലം പായുന്നതു?

വക്ക്“മ:—“ശാഖദളിത്തനിന്ന മമ്മങ്ങളേരക്കിയുണ്ട്” എ
ന്നാണ്.

രാമ:—എന്നാൽ തന്ത്ര, കാര്യം സാധ്യ ചുട്ടെട്ടുവരുതെ സ
ന്നോഷ്യവല്ലിയുടെ പുഷ്ട് പരത്ത ദാനം വാങ്ങുന്ന

(വാക്കീട്ട്—ചുഡാമനാി സീതയുടെ തജക്കിയിൽ
കൈട്ടിച്ചു് ശാതാരം സപ്പനം കൈവിരലിലിട്ടുണ്ട്)

സീത:—(സംഗ്രഹിതാട്ടക്കട്ടി) ആരുപ്പത്രു! ഒരു വന്നാണോ.
വെറു ഒരത്തും.

രാമ:—ലക്ഷ്മണാ! നോക്കു നോക്കു—കാട് ഇഴവൻ കൊ
നിറംമാറിയതു് നോക്കു—

ലക്ഷ്മണ:—ആരു! എന്നർ കാണുന്നണണു്.

ഇന്നന്തിനെത്തുവകയാണോവിട്ടതിൽനിന്നു
വന്നേതിയിവന്മാട്ടുതിച്ചീഴ്മായി

പിന്നന്നകാടകൾപോരാത്തായ മിന്നത്തട്ടി
മിന്നന്നപോലെ വിവസ്തന മരങ്ങളാണ് 11

(ശബ്ദിയരയിൽ ഇലകളിടുന്നതു)

(ചുപ്പാവയം—സംഗ്രഹിതാട്ടക്കട്ടി നോക്കുണ്ട്)

രാമ:—അംഗോഡങ്ങൾ നടന്നിട്ടുവഴിയിൽ
പൊറുന്ന നയക്കാന്തികൊ—

ഒന്നോടേഗതാം ഉംഗിയാലുംവോ—

—പാതൃത്തും ചെയ്യിതാ

അംഗോഡ പൊന്നടക്കേ വെള്ളികാലുകൾ മഹാ
രതാം കഴുതേതവമായു്

വഞ്ചാലുന്നായ മാനിനെത്തായാണിമേ
രാഞ്ഞകള്ളിതാൻ കാണംകൈഞ്ഞോ 12

സീത:—ആരുപ്പത്രു! അത്തുക്കുപാലത്തു കാണുന്നതു
കൊണ്ടു വന്നവാസര ഓ മുത്സംതന്നൊയാണോ?

രാമ:—പേരീഖരിനൊരു മോദ്ദും അതാനുന്നണ്ണോ?

സീത:—ആരുപ്പത്രു! ഇതു മാർക്ക ഉദ്ദ്യാനത്തിലുള്ളവനു്,
വേരു ഉള്ള സമുദ്രിക്കേന്തിനാണോ?

രാമ:—എൻ്റെ വിചാരവും അങ്ങെനെതന്നൊന്നാണോ.

സിതഃ—ഇന്തുഗത്തിനെ അരുപ്പുന്നൾക്കുംകിട്ടില്ലോ?

രാമഃ—ജീവനോട്ടുടന്നിപ്പിട്ടതെന്നും കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഇവ
ഞ്ഞൻ അവ സാക്ഷാത്കുട്ടിയ തോലുകൊണ്ടുണ്ടില്ലോ
നാമുകളും വിശ്വേഷപ്പെട്ട പദാർത്ഥങ്ങളാണ്.

വക്ഷ്യമഃ—ഈതു രാക്ഷസങ്ങട മാരയാവില്ലപ്പോ?

രാമഃ—രണ്ടുവിധമായാലും ഇതിനുപുറം പുതാം ചെ
ശ്രൂണിടതാണ്.

സത്യനാഭം തുഗമണിതെങ്കിലോ

സിഖമായും വജ്രിവരക്കരാണെന്നിതും

അന്തരുമായമരിംഗാവിതെങ്കിലോ

ബുദ്ധിവെച്ചുതു നമ്മകൾ തോക്കണം 13

വക്ഷ്യമഃ—അതുന്ന് പ്രസാദിച്ചും! (പരപ്പെട്ടവാൻ ആ
വിക്രാന്തം)

രാമഃ—നിത്യക്കണ്ണ; താൻ ദേവിഞ്ഞ രക്ഷിച്ചുണ്ടാമതി. ഇതാ,
കാട്ടുതാരമകലത്തെഴും മുന്നി—

മല്ലം രണ്ടുവജ്രക്കണ്ടുപോന്നതിൽ

കുടിനൊറിയിൽ വിയർച്ചുതുള്ളിവ-
ററിച്ചവാനമിടക്കായതില്ലെന്ത്.

വക്ഷ്യമഃ—അതുവട്ടു ആതിനെന്നുണ്ടോ? പറഞ്ഞതുരുപ്പോ
ലെ ചെയ്യുന്നതെല്ലു മരഞ്ഞരും ചീ

രാമഃ—ഇവന്നകലപ്പോവുന്നതിനും മുമ്പിൽ വില്ലുകൊ
ണ്ടതരാത്രു.

വക്ഷ്യമഃ—അതുന്നൾക്ക് കല്പനഹോലെ. (വില്ലുകൊണ്ടുകൊ
ടക്കാനും)

രാമഃ—(വില്ലുഖാജിപ്പോരി)

വക്ഷ്യമഃ—ഈ ഇത് ചുറ്റപ്പോട് അതു ശോഭനമല്ല. ഇതാ
ഈ മുന്നം—

അരട്ട ശ്രീരക്ത മദ്ദോജതമാംമറതക്-

ക്കല്ലോത്തനക്കണ്ണും ചെറി—

ചീട്ടനു ചെഡപ്പള്ളിനക്കണ്ണമൊയ മ—

ട്ടോട്ടനുവുക്കുണ്ണതരേ

പാടിപ്പോങ്ങിയുമിങ്ങതുാഴുഡും .

നീട്ടനിതാത്തുൾവെച്ചടി—

ചുഞ്ചോപത്രതാട വില്ലുലയ്യിലവിടെ—

കാണ്ണന്നതിട്ടു ചികിത്സ.

15

അല്ലോ, ഇന്തി കണ്ണുത്താതെയാണി.

സീതഃ—അല്ലോ, ശരുത്രുപത്രൻ കണ്ണത്രുന്നാഡിവിട്ടു
പോക്കല്ലോ!

അനന്തരം ഭേദം ദക്ഷകേരി രാവണ നം മുപ്പുജാവയും സു
തനം മുഖവശിക്കുന്ന.)

രാവണഃ—ഈ നാംജീ വിച്ഛിംജ്ഞേവും തൊന്തരംജി—
തന്നിൽനിന്നതുടവിച്ചു—

ദ്രീകാവേശത്താടക്കാ—തനന്നാജയിവരുവെടി—

ദേഹത്തെ ചുംപുവെരുവുണ്ടുക്കു

തൊന്തരായ ചെന്നകേരിക്കണ്ണവനെയവമർ—

ദിച്ച ദീതാപധാരം

മരനാടുചെയ്യുന്ന ജവാന്തിരക്കതിരക്കളുംയും
തപാട്ടിയേണ്ണോ നീ.

16

സുതഃ—സപംമിയുടെ കല്ലുന്നപോബെ.

മുപ്പ്—അല്ലോ! കോപിക്കുതേ— ഒക്കാപിക്കുതേ— അ
അദനെ ഒപ്പാമെന്നില്ല. ഇല്ലപരാക്രമവുംനുടി നി
സ്താരമാകുന്ന ഇവിടെയും” ആ മനഷ്യൻ ഒരു ദഡാക്ക
മോ? വ്യസനിച്ചു ജീവത്രാഗം ചെയ്യാത്ത വിധത്തി
ൽ സീതയെക്കാണ്ടുപോയായ തതി. അവരും അ
വന്ന മുഖനന്നാണ്ടാനും.

സുത:—(വിചാരം) പെണ്ണുങ്ങൾ ഒപ്പടക്കമുണ്ട്. ഇവക്ക്
പാപകമ്മത്തിൽ പാശ്ചാത്യരക്ഷാസ്ഥാനം ബുദ്ധികൃതം.

രാവണ:—(കൊച്ചാലോച്ചിച്ചിട്ട്) ഇവരും ചരഞ്ഞത്രു ശരി
യാണോ” ആ സീതരെന്നവരും —

യുദ്ധത്രിൽജ്ഞവമോട്ടരാമനെനവയാ—

ചീ നാം ഗ്രഹിച്ചിട്ടകിൽ
ബുദ്ധത്താവിന്റെ പ്രസന്നത്രിനാലന്നവിതം
ചരഞ്ഞത്രും വന്നിടാം

പാത്രാലത്രയമല്ല മത്രാനിയന—

നതിന്നാസ്തുമെന്തീടുമോ
വീത്താവാനവരജ്ഞയാട്ട പുകരി

കയ്യുംഞ്ഞാശ്വരിക്കൈക്കരം മെ

17

സുത:—സപാമി;

കള്ളിരോചിച്ചിട്ടുനയനങ്ങൾ വിംച്ചുരുദ്ദമം

തിണ്ണം ചപിച്ചമനസ്മന്നിവരയാഥിലാനീം

മണ്ണാംഗ്രേവാഹമമത്രവാഹം വിഘ്രാ തേ

വിഞ്ഞാർവഴിക്കമിട്ടുന്നിരു മഹതുവെന്നേ

രാവണ:—സുത! രാമൻറെ ചുട്ടിശാലയ്യും യോക്ക്
നന്നാം. കൈലാസത്രിലേഡ്യുണ്ട്.

സുത:—സപാമി! അധികാരംപുംവത്തിംഗന്നതുകൊണ്ട് അം
ടിക്കന തെരിഞ്ഞെല്ലു. ഇന്നിരോധി സപാമിത നന്നാം
മാണം. അടിയന്തിരാ വിട്ടുന്ന —(വിചാരം) ഇവിൽ
സാലുപാമാരവും വിന്നെ കട്ടിന്താണും— തെള്ളിക്ക
നു) എല്ലാവയങ്ങം രമാവേശാ നടിക്കാണ.

സുത:—സപാമി! മെ വെഗം കണ്ണാലും

തോഴുംവുന്ന് പദ്ധതിപദ്ധതി എഴുന്നീ—

ഇംകോഡിച്ച മലവിന്റെയും

പാശം പദ്ധതിയോട് പദ്ധതിയുണ്ട്—

കാതെ മുകളാസ്യമുണ്ട്

വാദ്യ-ഫൂജിതമായ ചാമരമിതാ—

കുറീജപം പോലെയായ

പാശാരണം.അ.യേണ്ടലിക്കരിക്കിച്ചേ—

ജൂഗ്രതനിലിച്ചുവരാൽ.

19

ആപ്പ്:—സൃഷ്ടാൻ പദ്ധതിയു ശ്രദ്ധിയാണ്. നമ്മൾ താരാ മഹാരാജാഭാരത മലവക്കെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുത്തു.

രാവണഃ:—നിന്നീറ വ്യസനകാരണമായ രാധനീറ പ്രാണാർധയെവിടെനാണോ?

ആപ്പ്:—(ചുണ്ടിക്കരണിച്ചിട്ട്) ഈതാ ഇവളാണൊവരി.

രാവണഃ:—ഇവഴളും സീതയെന ഗ്രേബോക്രൂസ്സറിം അന്താ അമ്യുലും അമ്യുലും!

ഞാനിന്റും നിരയെപ്പ സഖാധാനമെഴും

പാരാവിലിക്കുന്നിനേൻ

താഴന ദിക്കെടു വെച്ചുണ്ടു വളരെ-

പ്രേണ്ണാജാജൈപ്പും പകേ

സ്ഥാന കണ്ണട മരാത്രിചുവാക്കമെള്ളിയിൽ.

പ്രേട്ടിച്ചിട്ടും ദെരിയേ

നുനാം അംഗിയവക്കമില്ലിതുവിധി നേന്തു

കുതാവും പിരാൽ.

26

(സകലപരുംകലനായി നിന്നിട്ട്) ഇപ്പോൾ—

നാനായുള്ള കുംഡ നസാധനരസം .

സേവ്യകാരാധത്തുള്ളിയു—

ഇന്നിനായും നയകിയ ധീരനേതുനിരയി—

നെല്ലാം മലംപുണ്ണമേ

എന്നാലിങ്കിവരു തന്നിള്ളംഗിരോളി-

ചുമേനി നൽകിട്ടിനി -

യേം നോ പോതുൻ ഫേററകയിരുപ്പതും

തുഷ്ടിപ്പേട്ടതാൻ തരം.

21

അപ്പ്:—എന്നു മോഹാ ഫലിച്ചു

രാവണഃ: (ഉക്കുണ്ണനു നോക്കിച്ച്) ഇത് വേരെ രീതി
രാണം?

ചട്ടിട്ടിട്ടകിലാവനാഴികൾ പുറത്ത് -

മിട്ടകലവിലുമാ—

വിട്ടസീതയുടെ ചുരുക്കിട്ടമിഴിവിട്ട് -

നില്ലുയ യവാദവവൻ?

അപ്പ്: ഇങ്ങിനെയൊക്കെയെന്നും.

രാവണഃ: കഷ്ടമാറ്റിത്താടകാധനികഴിച്ചു
പോലുമുഹ രാമനി—

ഒഴുങ്ങാനസ്ഥയക്ക് നികയ നരകീടൻ

നല്ല ബലശാലികൾ

22

(ശനിയരയിൽ) അദ്ദേഹം വേഗം കേമം തന്ന.

സീത:—അപ്പാ: ഇപ്പോഴും ആരുപ്പതു ആ മുത്തിന്തിന്റെ
പിന്നാലെ ഹാച്ചന്നതയുള്ളി.

രാവണഃ:—ഈതു് അതുകൊ തച്ചാണമാം?

അപ്പ്:—ഈതേ, അതു രാമൻറെ ഒച്ചുജാണം.

രാവണഃ:—ഈവന്നാഴണാ ആ താം സ്ഥിരായ രാമൻ?

(ഭോധിക്ഷണം.)

സൃത:—“രാമൻ എന്നായ—

പക്കജന്നേറുന്നല്ലോ തികയ തല്ലണ്ണിയു—

മീരപരമാഖല്ലുന്നായ

അങ്ഗരിതമായയോല്ലയതിക്കണ്ണാരാഘരവി—

നാശനമത്തന്നേതു.”

23

എന്ന മാരീചൻ പറഞ്ഞതു സത്യംതന്നെ.

രാവണ:—സുഖ നിന്നെങ്ങാണ് ഒപ്പിച്ചതുപോലെയിരിക്കുന്നതുണ്ടോ.

സുത:—ശരിയാണ്; അടിയൻ ഒപ്പിച്ചതന്നെയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ നമ്മൾ മന്ദിരപ്പാലെയും രാമൻ രാക്ഷശനേരപ്പാലെയും അനുസ്ഥിതിനിന്നിരിക്കുന്നു.

ആദ്യ:—ഈവഴിടു അതുകൂടി അതുഭേദങ്ങളാടിനാണെന്നെന്നിയതു കൊണ്ടു അധികാരം ദോഷിക്കുന്നു.

രാവണ:—ഈവരിക്കെതിനാണന്നാരെന്നും? വിചാരിച്ചു നോക്കു—

സപ്തതേ ശോഭയുടെന്നാരാവസ്തുവരാണു
ഉത്തരം വൈചിപ്പാക്കി വരുയ്ക്കുവാനെ
മനിക്കീരാത്രിനു തുടങ്ങുന്നതുണ്ടോ?
പതിക്കേണമോ കെൽസൂഡേതു രാഹം?

സുത:—സപാമി! അടിയൻം കൊച്ചു വിടക്കൊള്ളിവാൻ
തോന്നുമെന്തു”

രാവണ:—പറയു നിന്നുക്കൊത്താനു് പതിമാരം തോന്നു
നുത്തു്?

സുത:—ഈതു ശിശ്യവിളക്കാ തദ്ദീവരക്കു ഉംതി-
രുത്രപ്രഭാവമതിലുണ്ടതു കണ്ണാം എന്നെന്നു

രാവണ:—നീഈയു ആവേണ്ടിയാണരു്?

സുത:—ഈത്തു വന്നതിലിധം ബാധ്യജനത്തെവിട്ടു്.
മത്തുണ്ണിരക്കാവിവരക്കുടി രഹസ്യത്തിലുണ്ടോ?

രാവണ:—എംബാ മനുഖി! എന്നാൽ സ്കൂളികളിടു ദു
ലി വിശ്രാംഗമ്പുച്ച പദാർധങ്ങളുടിയാണ് സ
തോഷിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കും; വിചാരിച്ചുനോക്കു.

വാങ്ങാൻ വെള്ളനദിവക്കിലായ മരതക-

പ്രാംപ്രാംബന്ധമട്ടി-

സ്ഥാനം കരിയിൽനാം പൊന്തമലരണി--

ക്കാരോറരുടുകാണ്ഡങ്ങൾനെ

താനേ ഷട്ടിപ്പച്ചം വലാരിവനിതാ--

വർദ്ധാത്തിനേക്കാണ്ടിക്ക-

ഞാനദിച്ചിവളാമാരജ്യം വെടി-

ഞേരേന്നാട്ടിനാ ഒട്ടം മുഖം.

സീത: എന്താ ഒരമംഗലമട്ടത്തിട്ടശൈലം" 25
നീര വലരേതക്ക്ലീ എച്ചിപ്പിക്കണം.

വക്ഷ്യമഃ—ശരേ!

ഭായാദമാക്ഷം സാധാരം ദാരാട്ടം വക്കാ-

ശപ്പച്ചം വസ്തുവൊന്ന്

നായാലും ക്രാന്തിക്കുത്തടവിയതിനിരി

പ്രസ്തുയാ നമഞ്ചിപ്പോദം?

ഇത്യുദ്ധേഷാക്കണ്ടിനിശ്ചാരഗ്രംമായുവാ

• നണ്ട ചാഞ്ചല്ലുമേരം

ഗ്രീഡജ്ജേതന്റിലപ്പേ പിരാസിംഗി

നാശ ശത്രുക്കളിൽ.

27

സീത.—നിങ്ങൾ കൊന്ന വാഴിഷ്ഠാമാക്ഷപ്രസിദ്ധനാ
യി ഇരുപതുക്കെത്തു തു ഒരു ജ്യോത്യാശൈലം" 28
എ ക്രിപതികൾ പറാരതുക്കട്ടിനാണ്.

രാവണ: —എന്ത് ആയും. ഇവശ്ശേന്ന മുഖിൽ കേട്ടി
കുന്നുണ്ട്.

വക്ഷ്യമഃ—ആയും ഇവന്നെപ്പുട്ടുംനില്ല.

രാവണ: —എന്താണിവൻ ചാവാൻ ഭാവിക്കുന്നതു"?

വക്ഷുമഃ—കൈകളിടിടെ കൂറക്ക്ലേഡ്രൂ ഒപ്പരയുഖതിന
പ്രമാണം? വിചാരിച്ചുനോക്കു—

മുരുളും ശൈക്കണ്ണനാമിവനെവെന്നാരുദായിമം
കരങ്ങെളുഴുമം മുജനക്ക് തിരുപ്പെല്ലും അഞ്ചപസൻ
വെരുവുമതവെട്ടിട്ടപേരഹ്രുകൊണ്ടും റിത്തതട്ടു—
അവണം—എടാ മനസ്സുാ നിന്നും ഇന്ത വാക്ക് കാം
അഭിക്ഷേച്ച. (അബ്ദിയിരായിൽ) അന്തോ ലക്ഷ്മണാ!

സീതഃ—എ—ആരുപ്പതുന്നു തച്ചപോലെയിരിക്കുന്ന
വയ്ക്കു!

വക്ഷുമഃ—ആരുപ്പു ആരുപ്പു ആത്തസ്പരം പുരപ്പട്ടവി
ജ്ഞാമാ?

സീതഃ—നീരെന്താണു വിചാരിക്കുന്നതു?

വക്ഷുമഃ—മായയാണെന്നാണോ.

അവണം—ഇവൻ നല്ല യീരുന്ന തന്നെ.

(അബ്ദിയിരായിൽ) എന്താണോ അമാന്തിക്കുന്നതു?

സീതഃ—അച്ചത്തു വന്നിട്ടും ജ്ഞാനം നിലവിളിക്കേ
ടിട്ടം മിണ്ണാതിരിക്കുന്ന നിരന്തരം ദയവതി ഭൂമി
ഭേദി ദ്രാജപെന സംബന്ധിക്കുന്നോ?

വക്ഷുമഃ—ഇവിട്ടും അക്കുന്നതുനെന്ന തീർ്പ്പാക്കിയോ?

സീതഃ—മുഹി നീ ചെന്ന രക്ഷിക്കുന്നതല്ലോ?

വക്ഷുമഃ—രക്ഷിക്കുന്നും ഒന്നും വന്നാണോ രക്ഷിപ്പാൻപോ
കുന്നതു?

സീതഃ—വക്ഷുമണി കുറക്കു— അയ്യിഃ ചീതതഃ—ഒരാധി
കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെത്തത ആരുക്കു കിട്ടുന്നവളായിട്ടു
സുന്നികളിൽ ഗ്രീയാശാളക്കു. ഏന്നും ആ ഒരാജു
തന്നെന—

വക്ഷുമഃ—(ചെവിപോതീട്) കഷ്ടം കഷ്ടം!

ഗംഡിരാധ്യമാർക്കളിൽ മുമ്മയാ-
ണ്ണനാഡുമിനീവിധം
മുദ്യോക്കാത ചലിപ്പോടും ചപലവാ-
ക്കേന്നോട് ചൊല്ലുന്നിതോ
വസ്തുതോരുവിപത്തുള്ളതു വെതി-
ക്കേന്നോത്തിട്ടനോട് ദ്രോം
മുന്നുജുള്ളാപ്പതിക്ക മാറ്റുവാ-
മാപത്തിബലനംഞ്ചപോയ.

29

രാവണഃ — മഹി നീരെന്തായുണ്ട്? ഒന്നവാസകോണ്ട്
ബുദ്ധിമുട്ടുനു ഇവരംക്കു സവിത്രാണാം അട്ടതിട്ട
ഈതു:

(അണിയായിൽ) അയ്യോ! ഞാൻ ധതനായേ.

സീതഃ — കേരംക്കു — ലക്ഷ്മണാം ഞാൻ നിന്നും ഭവിക്കു
വെച്ചു മരിക്കും. പിന്നെ നീരുണ്ടും സാധിക്കാതെ
ആതാ ചിന്നും അട്ടക്കുണ്ടുണ്ടും പേശക്കും ചെങ്കും.

വക്ഷ്യം — നേരിവാലോചിക്കു.

- പാരം ദാക്ഷിണ്യുട്ടുംജാതവുമില്ലാതെ
തീങ്ങം സ്രീജനും വാഡി
നേരിട്ടേന്നാൽ വൃഥമോതുന്നല്ലോ.

30

സീതഃ — നീരെന്നും നൃവന്നാൽ തിരുന്നുള്ള.

വക്ഷ്യം — മായകോണ്ടും ഒരു മാരുക്കവുംപുതരാ-
നായതാവീരേയും—

ണാവരാക്ഷിം വാസിച്ചിട്ടുംവരുമാനി-
ടുന്നരംനമായതാൽ
സ്വാധമായ ഗ്രാവിനും കല്പനയണി
ച്ചിടാതെയവിശ്വകരി—
ണാഡുന്നതുള്ളെങ്കെയെങ്കെനെ തനിച്ചു
വിട്ട് പിരിയേണ്ടാൻ.

31

സീത്: — ഗൃഹിക്കേ രക്ഷിക്കണമെന്ന് സമാധിയാണ്. ബാണങ്ങളില്ല.

ലക്ഷ്മി: — ദേവകരിക്കാറില്ല. ദേവകരി സാക്ഷികരം.

സീത്: — അശ്വദഹന തന്നെ,

ലക്ഷ്മി: — (നമസ്കാരിച്ചു പോയി)

സീത്: — ലക്ഷ്മിമാരം ആരുപ്പത്രനേ കണ്ടകിട്ടിയില്ലോ?

(അംഗിയായിരി) സീതേ! നീയും ഏനൊന്നു ഉപേക്ഷിച്ചേബാ?

സീത്: — അധികമായായ അംഗം ആരുപ്പത്രനേ ഒച്ചകേൾക്കുന്നതു നോക്കേണ്ടി. (പൂജ്യപ്രഭാവിന്മുക്കി)

ആർ: — ആരുരി നോഡി. നോക്കാൻ ത്രിമിശ്രിലൂജായ റത്നം രണ്ടു പോകുന്നതു നോഡി.

രാവണ: — ഇന്ത സമയം വൈദിത വിട്ടുകളിഞ്ഞുകൂടാ.

ആർ: — ആരുരി പാഡിന്നു കാണ്ടുകൂടാനെന്നും റത്നം റാഡി തിരിച്ചുവരുവുമീശ സീതാത്രുചും ധരിച്ചുകൊണ്ടു ചെന്ന താമസിപ്പിക്കാം.

രാവണ: — കൊള്ളിം. നീനാംതരമാലോചനയായി

ആർ: — ഇതിനു ധരിക്കാം റത്നാനന്താണു ചെങ്ങുണ്ടു്? (പോതി)

സുത: — സപാർി ആടിയന്നന്താണിപ്പും ചെങ്ങുണ്ടു്?

രാവണ: — ഇങ്ങനെന്നയാക്കാണു്.

സുത: — (വിവാദം) ഇതും റത്നാം ചെങ്ങുണ്ടിവനും. അംഗോഡി തന്മാരാന്നു ചോറിന്നു വലിപ്പിം കേമംതനെന്നു. (പോയി)

രാവണഃ—(തേരിൽനിന്നിരക്കീടും രാമത്രംപരമെന്തും സീ
“ തയുടെ ദാഖിൽപ്പെന്നിടു്) ഭേദിാളിവിടെ, ഇവിടെ.
സീതഃ—ചെയാ അരുപ്പതുന്ന! അരുപ്പതുന്ന ജീവിച്ചാലും.

രാവണഃ—മായപ്പുട്ടിബലത്തിനാൽമൈറ്റികളും
രാത്രിബുദ്ധിമുഖം തുന്നു.

വായിൽപ്പുട്ടോരു കയ്യ് തത്തലൂപരിങ്ങതാം
നിന്മം പ്രിയേ ലക്ഷ്മി മാനന്
അയീവിട്ടുപിരിഞ്ഞതെത്തങ്ങൾനെയടോ
പാണ്ടാലും വിഞ്ഞേമാ
നീ ചീമാർദ്ദവസ്തു കാലടികളും
ചുരുന്നതെന്തിങ്ങനേ?

32

സീതഃ— അധന്യഹയയ താൻ പരിഭവാ പരഞ്ഞത്രുകൊ
ണ്ടു കമാരൻ ഏതു വിചാരിക്കുമോ ആവോ?

രാവണഃ— നിനക്കു മായാമുഗ്രതരിന്നു ചുക്കേടു ചതിപ്പ
ററി അല്ലേ?

സീതഃ— ആ മായാമുഗ്രഹവിഭ്രാന്താം?

രാവണഃ—വഴിയിൽ മാനംതു കണ്ണു തൊറിപ്പോധി. ത
നോ വരു.

(അണ്ണിയരവിൽ) ഇതാ, ഇതാ താൻ വരുന്നു.

സീതഃ—എ— അരുപ്പതുന്നു ചുമ്പോലെയിരിക്കുന്ന
വഴ്പ്പാ.

രാവണഃ—മന്ത്രിലും ചുമ്പുടെ സാളുശ്വരക്കണ്ണു നിനക്കു
ചതി പാറി എന്ന തോന്നുനു.

സീതഃ—ഉച്ചു. അതുകൊണ്ടപ്പേണ്ടു താൻ കമാരനെന്തുടി
കുകാരിച്ചതു്.

രാവണഃ—(സുതനെ നോക്കുന്നു)

സുതഃ—(വക്ഷ്യം അതുപരേതാടക്കില്ലുംഘയംകുടാതെ, തേ
ഈക്കാണ്ണ രാവണാന്നു അടച്ചതുമെന്നിടു്) അരുപ്പൻ

പ്രസാദിച്ചാലോ ആരുൾ സപതികനായി തേരിൽ കയറി ദാഡം.

രാവണ:—ലക്ഷ്മണ! എത്രതാണ്? തു്?

സീത:—ആരുൾ! ‘അംഗരം ശമ്പളയും വന്നിൽക്കുന്നു’ എന്നു ചില്ലവധിപ്പുകാണട്ടു കാംക്ഷിച്ചു “വിഷദ്വിജിം അംഗദിം ചൊഞ്ചുണ്ണാൻ” എന്നു കല്പിച്ചു തപഃശക്തികൊണ്ടു തേരബ്യുംഡാക്കാൻ നാമുക്കു തന്നാട്ടു മഹാശിമാർ വന്നതി ചെറു തുടങ്ങിയാം മറഞ്ഞു ആരുൾ സപതികനായി തേരിൽ ദാഡിയാലും.

സീത:—ഈ പദാന വരം—ജീവിച്ചും ഇവൻറെ കയ്യിൽ ആ ശ്വരൂപം ധാരണാംവും ‘അംഗരതാംഗളീംവും’ ഉണ്ടാ കണ്ണെടുത്തുവാല്ലോ.

രാവണ:—നിന്നെന്ന ആദിപ്രായമെന്താണോ?

സീത:—എന്നിക്കും, ഭരണൻറെ ആവാരുവും താക്കന്നതും മു ജീനതെതെ വദ്ധമകന്നതും ഇഷ്ടമാനല്ലോ.

രാവണ:—ലക്ഷ്മിമനാ! മുഖം ദേവിയെ തേരിൽക്കേരു.

സീത:—ആരുൾന്നറ കല്പനപ്പാശ

സീത:—(ഭേദം തു കേരിട്ട്) ആല്ലെങ്കാണട്ടു നാമുക്കു രാക്ഷശ സവാവുന്നതിൽനിന്നും പരിട്ടിപോകാൻ സംഗതിവന്നു.

രാവണ:—(കേരിട്ട്) ഒപ്പിക്കു സപേന്താജമാനിരിക്കുന്നു ലക്ഷ്മിമനാ! വേഗം കത്തിക്കുത്തെരുളുണ്ടു—

സീത:—ആരുൾന്നറ കല്പനപ്പോലെ.

രാവണ:— വിവാഹം)

എന്നെല്ലിച്ചു വെത രാമൻതെനു ശേ—

രൈഞ്ഞു വിള്ളേംവാളുണ്ടതാട്ടവാനമേ ഒരു

നേണ്ടുകുസലിതുമാതിരിയാദിക്കണ്ണ

തന്റെഗ്രിംഖർക്കും സംഗമംവോ എന്തുക്കും. 33

(അനന്തരം സീതാതുചാ ധരിച്ച ശ്രദ്ധാവാദാട്ടക്ക് രാമൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

രാമ:—ഒവി! ആ വിള്ളുത്തയായ രാക്ഷസൻ എൻ്റെ അഭ്യർഥിക്കുണ്ടെപ്പോരുത്തതെന്ന എൻ്റെ മുഹമ്മദ് ത്രം കൊണ്ട് വീണു. ആവരെ വിള്ള നിന്റെ വത്ത മാനം അംഗിവാന്തവോട് താൻ വേഗത്തിലിങ്കോട്ട് പോരിക്കുംചെയ്യു.

ശ്രദ്ധ:—താൻ ദേഹിയായയറു ശ്രവം എല്ലാജീ ഉപദേശ മാശിത്തീന്റെബല്ലോ

രാഹ:—ഒവി! എന്നിക്കുംപാണി നീ മുച്ചം മാറിയല്ലോ.

ശ്രദ്ധ:—അതു ശരംയാണോ

സീത:—വാക്കേക്കാലം നമ്മുടെ ഫിയസവിശായ വന്ന ലക്ഷ്യമായ വിള്ളപിരിഞ്ഞു ഒരുക്കേണ്ടിവന്നവല്ലോ.

രാവണ:—ഒവി! അതു വിചാരിപ്പാനില്ല. നാമന്ത്രി ടു വിശ്രഷ്ടപ്പെട്ട നശഭരാല്പാനലക്ഷ്യമിയെത്തെന്ന ധാരാല്ലോ നീ കാണാനുപോകുന്നതു.

സീത:—(കീഴ്പോട്ട നോക്കീടു) എ!—ആരുപ്പതൻ.

രാമ:—ശ്രൂക്കാശത്രു സീതയുടെ ഒച്ചപോലെ. (എന്ന മേല്ലോട്ട് നോക്കുന്നു)

ശ്രദ്ധ:—സത്യുചുത്രു! ഒന്നാക്ക ഒന്നാക്ക ഇവിടെത്തെ ആകു തീരെയും എൻ്റോ ആത്രതിയിലെഡാഡ ചെന്നിഷ്ണയിം കണ്ണാടിക്കിലെവന്നപോരാ! ഇതാ എന്നിക്കു കാണു നണ്ട്.

രാമ:—സത്രുമായിട്ടും സീത മഹാജപ്പജ്ഞൻറെ അധി നാശിൽ നിൽക്കും. മായാസീത മായാശമൻറെ അട്ടക്കതെ നിൽക്കുകഷായിരിക്കും നീയും—അതു നാനല്ലോ— അതുപോലെ സീതയുമാവില്ല.

സീതഃ—അയ്യുരയായ എന്തിൽ പരമാവർത്തിലെ
ആദ്യത്തുന്തു എത്തന്നറ്റിംഗുകു.

രാവണഃ—‘എല്ല മശലാ മഹർഷിഭാര യദിപ്പാൻ
വേജാറി എന്തു ദ്രോഗരാട്ടകുടി രാക്ഷസമാർ ന
ക്കുന്നുണ്ട്.

സീതഃ—‘തു ഒരിയാം’. ആദ്യത്തുന്തു മാറായ ഒപ്പ്
ബീഡോടു കൂടിക്കുംതോടു അനു ഏകന്തല്ലോ. അതു
ജ്ഞാനാം ആദ്യത്തുന്തുമാവിപ്പി.

രാവണഃ—ലക്ഷ്മി മുഖം ദേവിയും സന്തോഷിയിരിക്കുന്നു—
വേഗം കൂതുരകാളുണ്ടാക്കിക്കു—.

സൂതഃ—ആദ്യത്തുന്തു കല്പനാഭാശ— (സീതാക്കാശം
രാവണാശം സൂതാശം ദോശി)

ആദ്യഃ—(വിചാരം) ഇ. സി. ക്രി. താ. നിന്തൈപ്പാവാന്വായം?
(വിഷ്ണാദം നടക്കിയുണ്ട്)

രാമഃ—ദേവി!

നായ ആദ്യത്തിനിന്മുക്കേളും ചുണ്ണ നൊട്ടുവീ—

പ്രീതി വാട്ടുവതിന്തു

ഈ ആദ്യനാഭാശിലെഡിസ്ത്രിപ്പത്തുമുഖത

കണ്ണിരിവാസ്യമന്നാം

ഈ ആദ്യമെന്തു തന്ത്രങ്ങൾ ദീപികാപമന്ത്രമീ—

ഡുറാനവും നീലയും

ഈ ലഘുന്നാഭാശാശ്വതതും, പരഞ്ഞന്തോ പരക്കണ്ണാ—
നാദുപോം യാദിക്കു.

34

ആദ്യഃ—ആദ്യത്തു ഇ. വി. കാ. ത വ്യസനത്തിനാക്കി
താം കാരണമായിത്തീന്തിന്വാദ്ദും എന്നാണോ.

രാമഃ—ചോര! ഓണദോഹരിയും ആ മാധ്യമിലും ആദ്യത്താശം
വശീകരിക്കാത്തതു? എന്താണാശവാ? ഇതുവരെ
ലക്ഷ്മി മനസ്സ് തിരിച്ചുവന്നില്ലല്ലോ.

ആദ്യ: — തൊനം അതുതന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്.

രാഗ: — അവൻ വേഷം മാറ്റയ്ക്കിൽ കമാരണം ചതിപ്പ് ദി ഫ്രീസ് തോന്നും. ഒവി, സ്ക്രിപ്റ്റ് പിന്നാലെ പോവാൻ നിന്നും ശക്തിയുണ്ടാ? എന്നെന്നും ലക്ഷ്യമാനന്നു അടഞ്ഞപ്പെട്ടിക്കഴി—

ആദ്യ: — എങ്ങനെക്കിലും തൊൻ പിന്നാലെ വരാം. രാക്ഷസമായയ തനിനെന്നും പേട്ടിയാവുന്നണ്ട്.

രാമ: — ഒവി, ഇതിലെ മുത്തേഴ്വ്. (രണ്ടാഴ്ചം ചുറ്റി നടക്കുന്നു.) [അംഗികരയിൽ]

കൈകേക്കിയിവാഴു സഫലം തവ കാമരമല്ലോ
മേ! കോസലപ്രതനായ ഗതിയില്ലിന് തേ
ഹാഁ കിഴുമാശരം എഡയത്തിലോരു
മാഴുകനു നിശ്ചാരം മകനാകിയ രാമചന്ദ്രൻ 35

രാമ: — ഓ: അങ്ങനെന്തെന്ന വന്നാൽ. (പിന്നെയും അംഗികരയിൽ)

സത്യരാമമാനുമജ്ജനവള്ളുസപധമം -

ക്രിയത്തിൽ നിന്ത്തുവരാം ഒവി മഹീതന്ത്രജ്ഞജേ

അതുനക്കുള്ളിത്തും വിധവാജനാഭിൻ

മല്ലംതിലം പദ്ധതിനും പദനേരയും കണ്ണു 36

രാമ: — ഇവൻ ജീവന്നും ചെയ്യുന്നതിനുംവിൽ അടിത്തു ചെപ്പുകതനെ

(അനന്തരം അനുവദിച്ചുചുക്കുന്ന ലക്ഷ്യമാനന്നു രാമത്രംപന്നായ മാരീചനം പ്രവേശിക്കുന്നു)

ലക്ഷ്യമ: ആരു! മുക്കാരുസന്തുന്നായ ഇടിട്ടതെന്നു
അധിനിതിയുള്ള എത്ര ജീവാം ഇവിടുന്ന മുട്ട
ക്കാണ്ടി ചോക്കുവള്ളു.

രാമ:—(അടച്ചതുവന്നിട്ട്) ലക്ഷ്മണ!

അംഗർമ്മാധാരിപ്പവംകൂള—

കരികിൻ കാൺകാരജനായ്യനാമേന്ന

ലക്ഷ്മണ:—(ഒക്കാപഴതാട്ടകുട്ടി) എട്ടാ രാക്ഷസാ!

അററിയാരഗ്രജനനക്കൈ—

നാരിശ്വരാട്ടരനോടുമട്ടംതിട്ടനോ നീ 37

നിൽക്കു നിന്നുക്കു”; എവിടെപ്പോകുന്നു. (ഉറയിൽ
നിന്നു് വാളുങ്ങന്നു)

രാമ:—(പുഞ്ചിര മൊട്ടകുട്ടി) നോക്കു [എന്ന മോതിരം
കാൺകാരാം] .

ലക്ഷ്മണ:—(ലജ്ജഭോട്ടകുട്ടി) ഇതു രാക്ഷസരിയില്ല—(തവ
താഴുത്തിന്ത്യക്കുന്നു.)

രാമ:— ലക്ഷ്മണ! നോക്കു നോക്കു! മോതിരത്തില്ലെന്നു
പലം നോക്കു. (മാരീചുനേ കാൾക്കാരണഭ്രംഗരിയുന്നു)
മാരീ (സ്പർശം തുപ തന്നൊലൈട്ടുക്കുന്നു.)

ലക്ഷ്മണ:—ആരു! തൊൻ കാണാംണെ”, കാണാംണെ”.

പുത്രാർഹവന്നാമരദ്ധിവതിനെന്തു ചരണം—

കോണിഞ്ചത്രാപ്പുനാരായ

നാഷ്ടതവശതാട്ടരവിനേന്താരളുവിവന്ദനേ—

സ്പർശം തുപമായി

അതു പ്രംഘോയശനകം ജയ്യരന്നിരുത്തോ—

ഞാത്രു കീഴുപോട്ടുപോന്നി—

ട്ടംതിഡ്യുലസമലംതാനാഡിവോടിതവിടാ—

മട്ട വീഴുനാവഫ്ലൂ.

ആപ്പ്:—(വൃസന്തതാട്ടകുട്ടി വിചാരം) അഞ്ചുാ॥ മന
ശ്വർ ബലവാനാർത്ഥനെ കുഴും ഗ്രാവാം മാരീച
നേരശാംവഫ്ലൂ.

വക്ഷ്‌മ:—മോതിരം രാഷ്ട്രസത്തെ മായ വൈഴ്സ്പ്രേഫ്റ്റ്
മെന്നിളിതിനും ഈ കണക്കുതന്നെ നമ്മെക്കായ ദിഷ്ടാ
നമായി.

ക്രൂപ്:—(വിചാരം) എന്നിക്കെന്താണിനിഫ്രൂവാവാനഹാ
യാ? (കരയൻ)

രാമ:—ദേവി! എന്താജനിപ്പൂശം വൃശനം തീരാത്തതു്?
(എന്ന കണ്ണനീർ തുടങ്ങുന്ന)

ക്രൂപ്:—(സപനത്രവമട്ടതിട്ട്) അംഗ്രോ! തൊൻ പരവ
ശ്രാവിത്തീന്മാവല്ലോ.

രാമ:—വക്ഷ്‌മണി! എന്താണിതു്?

വക്ഷ്‌മ:— ഇതാ ഇതാ ഇവഴ്സ—

പുത്രന്തിരിപ്ലാലുവത്തിനിശകകലവെടി—

തെടിട്ട ചന്തം കണക്കാഡ്

പുത്രത്തിൽക്കണ്ണിട്ടന്തു മിചിയ്യായുടലും
കുക്കരേന്തായമുലം

അന്തുന്തം ചോട്ടകുട്ടിത്തെഴുഡുതിസ്തിത—
സുഷ്ഠുമിംഡ് ടാലുകാശാര

പുത്രക്ക്ഷാത്തിൽമുഖിസംഹാണ്ടിയ മദ്ധിത്സരി—

തെന്നന്നപോലുണ്ടുകാണമാൻ

39

അംഹാ! നീയുണ്ടാവി വൃശനമഞ്ചാക്കിരുത്തു്?
(ഉറയിത്തനിനും വാച്ചും)

ക്രൂപ്:—(ഒയതേട്ടകുട്ടി) ആണ്ടാ! ശാശം—ശാശം—
രാമഹന്ന കാത്തക്കൽ വീഴ്സന്)

രാമ:—ക്രൂപ് സാഖേ! പാമാത്മമാക്കേപ്പും. നിനക്കു
ാണക്കയം തന്നിരിക്കുന്ന.

ക്രൂപ്:—(ആകാരം മറച്ചിട്ട്) ഇങ്ങനെന്നയാക്കേണാം.

രാമഃ—തൃപ്തിനവോ നിനക്കീയുപകാരം ചെയ്യതിനു പ
കരം നിന്റെ സോദരൻറു അടച്ചക്കു എൻ്റെ സ
ദേശം കൊടുക്കുന്നുക്കണാം.

തൃപ്തി—സദയനായ സപാർമി കല്പിച്ചാലും.

രാമഃ—ഒക്കംക്കു,

ഇതും മായാമുഹം ഒരു ജനകജയിവരെ-

ഒക്കെതിവാൻ സാട്ടിച്ചുററം

വൃത്തം ഒരു വേഷവും ഘൃഞ്ജതിനൊന്നുണ്ടാം

മഹാ മാസൗമി ഗ്രീക്കും

സത്യം വൈദിക്യേയെല്ലത്തിൽവരാതിയാ—

മങ്ങു വണ്ണിച്ചുതെന്നായ

നാത്രം വൈയവ്യേമഹ്രം നിജഭന്ധിതകളെ—

തത്തെന തിരേച്ചതിച്ചും.

40

വക്ഷ്യമഃ—ഇതുനുടി എൻ്റെ വാക്കായിട്ട് പറയണം.

ശ്രദ്ധവരുന്നല്ലതല്ല യഥാന്യവോടാക്കിലും

തിരക്കുമരിയോടിന് പ്രാവതെത്തും ചെയ്യവൻ

അരക്കരവാംപോതില്ലാം പഞ്ചനമാന്ത്രനീ ദർശനം

മരിയും മന്ത്രിയാമിനിക്കൊരുന്നുത്തമേകണമേ. 41

തൃപ്തി—എൻ്റെ സപാർമിക്ക യുലം ഉത്സവമണം.

വക്ഷ്യമഃ—മീം പോ—പോ—

തൃപ്തി—ഞാനിതാ ശ്രൂകാരഗതേതജ്ഞ ചൊജ്ജുന (പോയി)

രാമഃ—വക്ഷ്യമാണാ നമ്മക വത്പിപ്പിണിന്തു.

പൊന്നമാനെവിടെ മന്നിലെജ്ഞിതുകൾ ചിന്തി—

യംതെതശിത്തബ്യുല്ലിയാ—

ഞാനിരിക്കിലുമഴനു രാമനൊരു പെണ്ണു—

ചൊന്നമൊഴി കേരംക്കുന്നായ

എന്നണംവിവഴനവക്ക് പരിഹാസ്-
നാഡിതു കഴിഞ്ഞെന്തു-

ക്കന്നതെന്നുമരിതുറിടായ്ക്കിലോനന്തമ്-
മാക്കശ്യൂവാക്കമോ? 42

ലക്ഷ്മി: —ആരു! ഇപ്പോൾതന്നെ താമസാക്രമാതെ അ^{ഡി}
യന്നം ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

രാമ: —അങ്ങനെ തന്നെ. മുഖിൽ നടക്ക.

ലക്ഷ്മി: —ആരുണ്ണു കല്പനച്ചപാലെ, മുതിലെ, മുതിലെ.

[ഒപ്പുവരം പോയി]

മായാസ്തികം എന്ന ദൂനാമകം കഴിഞ്ഞു.

നാഡി വിജ അർഹം

[അനന്തരം തേരിയക്കേരി സീതേംബരം സൃതനോട്ടം കൂടി
രാവണന്റെ പ്രവേശിക്കുന്നു]

രാവണ: —ലക്ഷ്മിമാ! വേദം കതിരകളെതെഴും കൂടി.

പാർശ്വാരം ഭരിക്കുന്നതു ഭരതനോഴി—
ക്രൈയാദമമായം

പാരംപേരം പ്രഥമാദത്തൊട്ടമനിയുടനീ—
നമ്മെല്ലക്കെടുട്ടു

സൈപരം സപ്തതസ്ത്രംപുകന്നിന്മയിക്കു—
യാഹരണാരിക്കും

ഭേദാരം വൻകാട്ടവാണുള്ള ശലഭകളുമീ—
പ്ലാവവും കൈവിട്ടു

സീത:—രെയ. സി. കുമാരൻ യൈ. തദ്ദോവ ടാറ്റിൽത്തെന്ന രാഖാൻ കുറഞ്ഞ ബുല്ലി രമീക്കേന്നതു്.

സുത:—(വിചാരം) ഇവഴിച്ച മാസ്സ് ശാതവും ഉഭാരവ മാട്ടു്. ഈ പരം വാച്ചിപ്പുാണ് തന്നെളള്ള

സീത:—(വിചാരം) എന്നാണ്ടിരുന്നു? പ്രിയമാണു കേരംക്കുന്നതു്. മാസ്സുപ്പാം ചുരുന്നതാണു.

രാവണ:—(കാമബാധ നടപ്പിടിച്ച് വിചാരം) എന്നെന്നു കമ്മംകൊണ്ടാണ് ഈ മഡശ്ശുനാരിയെക്കറിച്ചുകൊണ്ട് കാമബാം കയറാം നിന്തേന്നുമെന്നു്?

സുത:—(വിചാരം) ഒരുദ്ദേശം കാമബാം മരുഭക്കട്ടവൻ തന്നു. അതുകൊണ്ടാണ്ടെല്ലാ—

നല്ലുസാധുമന്നിപ്പാണിയെയുമിഷ്ടകീടു
കാശമഹുമിടയുടീടു—

ജ്വലിപ്പിച്ചുള്ളുകയും കുട്ടിനു കടന്ന
നീട്ടുവരുമീമഹാരം

പല്ലവാധാരനിരം കരം നെടുവിപ്പ്.
ഭന്നതുമനാരതം

വല്ലതും വലിയ കൈതവത്താടിയിൽ ചെങ്ക്-
രും ചീലതും ചോരംവരും.

2

രാവണ:—(വിചാരം) ആതുട നതാച്ചിട്ടുള്ള സുവം അനുഭ വിക്കുകതന്നു

സീത:—(വിചാരം) അതു ചുത്താം അതുകാരംകൊണ്ട് മരുഡാ യവനെപ്പുാലെ ഇരിക്കുന്നവല്ലോ.

രാവണ:—(വിചാരം) ഒരുദ്ദേശം വലിയ ഔസംബേദ്യം തന്നയാണിരുന്നു.

എന്നും വൻമഭവാരി വാൻതു കല-
 സ്റ്റംകോണ്ട കമാഞ്ചമായു്-
 ചീനും പദ്ധതികളും വാമരമെഴും-
 ശങ്കുഭവക്കത്തിലും
 ചെങ്ങന്തിക്കാതൊഴിയാതെ വികുമമെഴു-
 നേൻ കാട്ടിവൈഞ്ഞായാസ-
 കന്നത്തേള്ളിയെപ്പാനുചെന്നതൊട്ടവാൻ
 വാദ്യുന്നതിത്തുള്ളതാം.

3

സീത:—(വിചാരം) എന്താണിതു്? എന്നിക്കേ രാക്ഷസി
 യെക്കാട്ടുഡേവാദ്വാരത്തോടും അച്ചിരമിട്ടി സന്താ
 പദ്മാസക്കാഡവാല്ലും

രാവാഹഃ:—(വിചാരം) ആട്ടേ-ഈ ശ്രദ്ധന ചെറുക്കതനെ—
 (പുഷ്ടം) അപ്പേ ദേവി—

പാരം ദേവി തദ്ദോവനത്തിൽ നിന്മ—
 സ്ഥാനദാഡം തുച്ഛിക്കിടാ

അരുന്ദക്കൈച്ചിണ്ണതു ചെഡ്വികപിഠി—
 ചുമ്പിലായി മുഖാ

കാരോ കാട്ടുലതാപ്രസൂനമന്തുനു
 ചുട്ടന്നതായിട്ടാണ്ട

അതോടീക്കകയാംചിനരു ചിത്രം
 വാർക്കുന്നതു ബന്ധിക്കവന്നു

4

സീത:—“ഒ കമാറനട്ടക്കല്ലോട്ടാണ്ടു—(കൈകൊണ്ടു രാ
 വണ്ണംനു ഏക തട്ടിനു)

രാവാഹഃ:—(സ്പാതാ തു പദ്മം താരു)

സീത:—അജ്ഞാ! ആയുച്ചതുനാല്ലോ. (ഉംനുനട്ടിക്കുന്നു)

രാവാഹഃ:—ദേവി! പേട്ടിക്കുന്നു— പേട്ടിക്കുന്നു— രാമന
 ദ്രു ദാനാ!

സിത്: നീ നമ്മിൽക്കും.

രാവണ:—ലക്ഷ്മി മനാ! ഇതെന്താണ്?

സുത:—സ്വാമി വാക്കുമാരു കൊരണ്ണന്താവുന്നു?

കൂടിതെങ്കളുണ്ടാവുമെന്ന് കേൾപ്പാ

‘**କୋଣରୁାଗମାନ**’ ବିଷ୍ଣୁ-

“ததைக்காலம் தடுகியால்” மீரங்களுடைய பூது-

କୋରିଳ୍ କୁଣ୍ଡଳୀଙ୍କର

ஸ்ரீ வத்துவராஜ வத்துவராஜ்

കയ്യും ഗോത്രാ ഭീമ മാ-

கிடைத் தான்புமாய் ஸபயம் ஸவஜமா

മേഖം വെള്ളിക്കുട്ടിക്കുട്ടി.

5

രാവണ:—(തന്നെത്തൊന്തു നേരാക്കിട്ടു) എ—എങ്ങനെ
യാണു തൊന്തീഞ്ചിനെന്നയാഥായും? ഒവിം പേടിക്കേ
ണ്ടു. പേടിക്കേണ്ടു.

പേട്ടിക്കേണ്ടവന്നല്ലിവരു സുതന്ത്രി—

മാറ്റ കോണിൽ നാ എ പാലന്തം

പാട്ട് സാമ്രാജ്യത്തും കുറിപ്പുകൾ

മെഴുരായവാനായവാൻ

കൂട്ടം കോപമൊടാരത്തു ദിക്കരികളും

କଣ୍ଠାଗ୍ରବନ୍ଧ ଶେଷହୀଲୁ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് റാഡിക്കോ തെരവി-

ക്രാന്റോസ്റ്ററ്റു തത്തിന്മേലെ.

6

സുത:— ഇന്ന് ദയൻിക്കെന്തിനാണീതു്? സപ്പത്രവാ തന്ന
ചൗട്ടക്കൈട്ട്. (അംഗവദന ചെയ്യുന്ന)

സീതഃ—അയ്യോ | ഇവൻം കമാനപ്പുണ്ടു്. (ഉറ കെനില
വിളിക്കുന്ന) അയ്യോ | ആലുച്ചത്രാ || അയ്യോ | കമ

ര ലക്ഷ്മി ണാ! രക്ഷിക്കും! രക്ഷിക്കുണാ! രക്ഷ
സന്നർ കരുതുന്നിനെന്നെന്ന രക്ഷിക്കുണാ!

(അണിയരഹിത) ഇതാ! ഇതു! തയാൻ വരുന്നണ്ട്.
സൃഷ്ടി:— സപാമി, നോക്കാ! കനാശാ!

തൊട്ടിയേള്ളാക്കുന്ന കൊക്കം നവകനകമണി—

ഇത്തണ്ണാതുറുതുറുക്കാതു

പാട്ടിയപ്പോച്ചിച്ച പുഴപ്പോളിഞ്ചാളിമിഴിയും
മേന്നിതെത്തുന്ന ഗ്രൂല് റം

ക്രൂരതം കുടിഞ്ഞാരിവന്നുടെ വഴിയിൽ
തമരിൽ ദുക്കാദുംബാ—

ദ്രോം കൊമ്പിട്ടിയുള്ളനിതു മലർവിതറി—
പ്രക്ഷവാതങ്ങളാലേ.

സീതി:— ഇനിക്കെന്താണോ ഗതികു ആരാണു ശരണം?
(അണി വരവിൽ)

ശരണമിധജകായുസ്സുണ്ടതോന്തു സമതാത—

സോജസവിനിഗിവാരംന്നിന്നെന്ന തേർന്നിനിട്ടു
അർവ്വകരയുഡോർത്തൻ കുറമീ അം കുമിക്കാം
വിരവിൽ വിട്ടു വീരൻവേടു ഭാരങ്ങേണ്ട നീ. 8

രാവണ:— (ചിരിച്ചിട്ട്) എൻ്റൊ അപൂരായ ഇം രക്ഷി
ക്കുമിക്കുന്നാണ്ടഞ്ഞു. സൃഷ്ട, തോ പ്രിമാവിയന്നനീവ
നെ ചമക്കിക്കൊണ്ടു തസ്മിന്നുവിച്ചുകൂട്ടു. ഇതു
കഴു പരമാത്മായിതുനേൻ അരിയില്ല.

(അണിയരഹിത) അരിയും. അഡിയും.

വെള്ളിക്കുന്നിനേയൽ ഉന്നക്കൊടുമുട്ടിപ്പോടിയൈം
പോതയാരാളൻജുജുന്നന്താൻ

തജ്ജിക്കാരാളുമത്തിൽഞുഹ്രം പാസമട—

ചീട്ടവൻ വാലിപ്പിനെ

വഴുക്കൊക്കേന വാദ്യാൽക്കരനിരമ്മരകെ-
ക്കെട്ടിയോൻ നീ ത്രിഭവാക്-

യൃത്തേക്കാരാക്കാളരാത്തി മുതിമനറിയുമേ
നിന്നൊന്നാംനാശരേഹ.

9

രാവണഃ—ഹാ! ഹാ! ഹുണ കഴു വലിയ വായാടിൽ
നേ.

നിതകൈഞ്ച നീ മമ മിച്ചക്കുഞ്ച സീതയിനി
നോക്കാം ത്രിഭവിംകു-

അത്യുള്ളിപ്പുമതിളക്കീടു വാസവനി-
റക്കീടു വീഴ്ത്തിയവിധം

ഖക്കണ്ണ പക്ഷിയുടെയുക്കാണ്ണ പക്ഷമയ്ക്കു
ചൊയ്ക്കൊണ്ണ വധാർമ്മിയ ഞാൻ
കയ്യാണ്ണഭരതജ്ഞവമുഖക്കൊണ്ണ അപാക്കിളു-
മതിരക്കൊണ്ണ വീഴ്ത്തവന്നതാ.

10

ജടായഃ—(പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ട്) ആടുട നമ്മുടെ കാണാമല്ലോ.
രാത്രിത്തിച്ചുനിയുള്ളം ജൗനഗിരിയിലും

ദേഹലെ കേരംപറ്റ ചെന്നി-

ചൂത്തിക്കല്ലുംതുമല്ലാ പ്രഭതടവിയനി-
ന്നു പുമാത്താതിക്കാപം

കൊ എന്നുകൊഞ്ചതെത്തുത്തിട്ടുങ്ങനീണ്മൊഡി-
ഡിച്ചുടൻ ക്ഷുദ്രിയാസ്മീ

പ്രത്യക്ഷം ടഹ്രുമൊപ്പും ദശവദശിക്കു-
ഭവിഷ്യം തുവിട്ടുനോൻ.

11

ഫഹി! നിന്മക്ക് (രണ്ടുപും ഇലംചെമ്മുന്ന്.)

സൂതഃ—ഇവന്നാടിവരുന്നു.

രാവണഃ—ഇതാ ഞാൻ പ്രഹരിക്കുന്നു.

സീതഃ—അരയുാ! (കണ്ണടക്കുന്നു)

സുത:—ഇം കഴകിനെ പ്രധാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇതയിവൻ
അധിരം ശരീരമതിലെബാക്കെയും കല-
ന്നധികം എളുന്നിമു കഴുതു താഴുത്തിയും
ബത പക്ഷിസാന്ധ്യവന്ദശാജകാന്തിയാ—
കിത വീണ്ടും ഗഗനത്തിൽനിന്നിതാ 12

സീത:—ഇംഗ്രേസ്റ്റരുമാർ നീല്ലുങ്ങാനുമാർത്തണെ, ഓഹ്യുമീ
നാഡായ ഇനിക്കവേണ്ടി ഇം പക്ഷിങ്ങുങ്ങൾ അംബ
നീയനായിത്തീൻവല്ലോ!

രാവണ:—സുത, വേഗം കതിരകളുടെത്തുണ്ടിയും.

സുത:—സപാമിയുടെ കല്പനപോലു(വിചാരം) ഇംഗ്രേസ്റ്റം
നേരായിട്ടുണ്ടുലമത്തുകരമെ—
നല്ലോ വിരോധ്യാദിയം
ചേരാതുള്ളതു മേഖിലോ ഇണകരം
സത്താഗമനതികളും
ഒസപരംകേടുക്കുന്നു നല്ലാറെന്നൊഴി ചെവി—
ക്കാളിള്ളന്തില്ലെത്തുമെ
സാരം പാക്കിയു മരുന്നുണ്ടെന്നൊരു സുതണം
കയ്യും ദാവത്തെങ്ങാണമോ. 13

[എല്ലാവയം പോകി]

ഇടായുവയം എന്ന നാലുമകും കഴിഞ്ഞതു.

(ഓ ദി ടു ദി ദി ദി ദി)

(അനന്തരം മണ്ണൊഞ്ചരിയും ചട്ടിയും പ്രഭവമിക്കുന്നു)
മണ്ണൊഞ്ച:—ഇന്തിയിത്തെങ്ങെന്നയാണാഭവാ വന്നാകുട്ടവാൻ
ഓവിക്കുന്നതു്?

ചേടി:—തന്മുരാട്ടിയുടെ വാക്കു് ഒരു അംന്താപം വെള്ളി
പ്പുട്ടത്തുന്നതുപോലെയിരിക്കുന്നവല്ലോ.

മണ്ണാഃ— എടുട്ടി, നീ കമ്പിൽ അദ്ദോക്കവനികയിൽപ്പോൾ തിരുഞ്ഞെല്ലപ്പോൾ താഴേക്ക്?

ചേടി:—അവിടെയുള്ള തന്മുരാൻ പിടിച്ചുകൊണ്ടിട്ടും ഒരു താചസ്വത്തിൽരിക്കുന്നതു? അവിടെപ്പോൾ ക്രൂതാശം വേണ്ടതു?

മണ്ണാഃ— അവരും കൂറണമായിട്ടും നമ്മക്കു നാമേമാണെന്നും സ്ഥിനിക്കു തോന്നുന്നതു?

ചേടി.—കരിക്കാലങ്ങിലും നാർത്തിൽ രാജാക്കന്മാർക്ക് വിശ്വാസമുണ്ടായിട്ടുണ്ടാ? വന്നപോലെ തന്നെ പൊല്ലേഡിംഗിലും തന്മുരാട്ടിതന്നെ ലഭ്യമായാണ്.

മണ്ണാഃ— എടുട്ടി ആന്തരത്തി, ഇതു പരിവയമായിട്ടും നീ എൻ്റെ അഭിപ്രായമറിയുന്നില്ലപ്പോൾ. ദാനിപ്പോരും ഒരു ചീതു സപ്പോന്നു കണ്ടു.

ചേടി:— ഓഷ്ഠമെങ്കാന്തീരട്ടു. തന്മുരാട്ടി അങ്കും തുപ്പിയുള്ളും!

മണ്ണാഃ— എടുട്ടി, കേടും!

ചേടി:— അടിയത്തിന് ആനന്ദമായി.

മണ്ണാഃ— എല്ലു ദിക്കിലും പരാമ പത്രികളിൽനന്ന് തിരുമാലക്കേശാട്ടകുടിയും, മരതകമാമലവനിൽ നിരത്തിയതുപോലെ നീലനിറമായും, കിടന്നമറിയുന്ന തിമികൾ, തിമിംഗലങ്ങൾ, മാതാംഗങ്ങൾ, മകരങ്ങൾ ഇവക്കേശാട്ടകുടിയതായും സമുദ്രം അവിടെനും ഇവിടും വന്നാകുടിയ പല ജാതി പലുകളിൽ കുട്ടം വെള്ളം കടിച്ചു വാറിച്ചുതുകൊണ്ട് “മഹുത്തംകൊണ്ട് ശുന്നുംബാധിത്തിന്.

ചേടി:— കൂളിം, കൂളിം, പിന്നെ പിന്നെ—

മനോധാരി:—പൊടി പററിയ പദ്ധതിയായ തലമുടിയോടുകൂടിയും, പബ്ലിക് കോഴിൻരു വല്ലാതെ തുന്ന മുവന്തോടുകൂടിയും, തീക്കന്നൽപോലെയുള്ള കൃഷ്ണക്കോടുകൂടിയും, മൺപാത്രത്തിനോടു കൂടിയും, കാതില്ലാതേയും ഉള്ള ഒരു പേരും “വനിഞ്ചെന്ന മുഖിക്കുക കൂടിച്ചിട്ടും—

മേടി:—അയ്യോ പിന്ന പിന്ന—

ജനശാ:—അ നീതയും വൈഴ്ദലതെ ചുട്ടുറ്റു് ചടങ്ങം എന്നിയ മുലകക്കോടുകൂടി, തലമുടി ഉംഗിയിൽ കെട്ടിവെച്ചു് ഒപ്പും പുടി, അവഴിട തെന്നാവു് നീട്ടിക്കൊട്ട തിട്ടുള്ള കുറു പിടിച്ചു്, പുശ്ചകവിഹാനത്തിൽ കേരളതു താൻ കണ്ടു. ഏന്ന താൻ പതിവാ മുണ്ടുന്ന നേരത്തിനു ആവിത്തണ്ണെന്ന ഉണന്ന്.

മേടി:—തന്മുഹംട്ടി ഇതു വിമാരിച്ചു വ്യസംഗിപ്പാനില്ലു് സപപ്പോരിക്കു എവല്ലക്കാർ വളരെ കാരണം അദ്ദേഹം പരയുന്നുണ്ടു്. അപല്ലുക്കിയു് തെരുവേംകുത്തിനും തയ്യുല്പണമുായ നമ്മരംകൈവീടുന്ന ദയമുണ്ടാവുന്നു?

(അംഗിയറിയിൽ)

സന്യാശേന്നിതിള്ളിള്ള പുനിര ചൊരി ചൊരി.

ഞ്ഞീടുടെ കാണാദ്ദുംചു

പിസ്തും സപന്നംവീചിത്തിനുമല്ലം

വീംഗടു ദണാനിലന്ന്

മന്തം ചെത്തണ്ണുകെ യാദ്ദുരുവുമോ—

ഇരുപ്പാനഡോഡയ്യുംനി

സപന്തംരംഗംമിസുവംവിരിച്ചു ശാഖയും

ചുററടു ദിക്കാക്കുയും.

മരണ്യാഃ—എന്ന് ഇതൊരു പരസ്യംപോലെയിരിക്കുന്നവ എല്ലാ.

ചേടി:—ഓരോക്കെന്തെന്നയാഥാരു തന്മുരാട്ടി

മരണ്യാഃ—എന്ന് വീം പോയിട്ടിന്റെ കാരണം അറി എന്തുവാ?

ചേടി: തന്മുരാട്ടിയുടെ കല്പനാപോലെ (പോയാ)

മരണ്യാഃ—ഇവിടെ എന്ന് താബാർ അതുവോചിക്കേണ്ടതു്? ശത്രു മരണ്യുദ്ധാന്തിന്റെ മനസ്സിലുള്ളവൻ വേണ്ടി മഹാരാജാവിന്റെ ഉജ്ഞാഹമാക്കിയും.

ചേടി:—(പ്രവേശിച്ചിട്ട്) തന്മുരാട്ടി, ജയിച്ചാലും ഇങ്ങനെയാണ്.

മരണ്യാഃ—നിന്നെ ബുദ്ധിചൂടിക്കുന്നതും ചെയ്തു. അതേ, മഹാരാജാവിച്ചുപാടം എന്തുവെങ്കിനാൽ?

ചേടി:—അവക്കുഞ്ഞാമോ ദാവേണ്ടി തന്മുരാട്ടി സന്ധ്യ തിലുള്ള മേടാ മുട്ടുകാണും.

മരണ്യാഃ—എന്ന് കുടുംബം വാ. മഹാരാജാവു് അറിക്കാതെ അരഞ്ഞാകവനികൾ അചന്ന വശ്രൂതിക്കൈട്ടിന്റെ ഇട കിൽ മരാത്തു കി. സാക്ഷാത്കു് അഞ്ചേമത്തിന്റെ നേരെ കുചുമപ്പുരാ സീതാവിൽ മഹാരാജാവിന്റെ കാല്യുത്തിക്കണ്ടു് പരിപാസ്പിക്കാം.

ചേടി:—തന്മുരാട്ടിയുടെ കല്പനാപോലെ എഴുന്നുള്ളാം. തന്മുരാട്ടി. എഴുന്നുള്ളാം.

(രണ്ടാഴ്ചാ പോയി)

പ്രവേശകം കഴിംരാഡു.

(അനന്തരം പർവ്വാരങ്ഗതാട്ടകുടി കാമാവേശനതാട്ട കുടിയു രാവണൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

രാവണ:—(സുന്ദരം നട്ടിച്ചിട്ട്) വർഷവരി ഞാൻ വളരെ
ക്ഷാലമാക്കിട്ട് അത്രിക്കളുടെത്തിട്ടില്ല അലിത്രൻ ലക്ഷ
യിൽ വരാന്നെന്തു സംഗതി? അമാത്രനായ ചിത്ര
ശോധിക്കേ വേഗം വിളിച്ചുകൊണ്ടവരു.

കമ്പി:—(വിചാരം) അരങ്ങു! സപാർജ്ജന മദ്ദനാമാദി
കേമം തന്നെ.

അന്തിയായാളവും തുരന്ത പരിത്രണി
ഒഴുകളിലേക്കിയും

സിന്ധവിശ്വര തിരയിട്ടില്ലതുതിന സന്ത-
തിപ്രാലിമ നന്ദകിയും

മാതമന്ത്രലിസുവംപെട്ടം മുടക്കരങ്ങൾ
കൊണ്ട തടവിട്ടമീ—

ചൂഞ്ഞമേറിഞ്ഞ ചപ്രദേശമറിയുന്ന—
തില്ല ദയക്കന്നുരന്ന.

രാവണ:—എന്താ മാനതിജ്ഞന്നു?

കമ്പി:—സ്വാമിയുടെ കല്പ രഹ്യാലൈ വിചാരം) ഇങ്ങ
നെയുള്ള രോഗത്തിന മന്ത്രിക്കളും വെല്ലുന്നാർ,
(പോലി,

രാവണ:— ആലോച്ചിച്ചു നോക്കീട്) ഇതു സൗര്യന്തലി
ഞാനഭ്യം കൊടുത്ത തുട്ടില്ല ചപ്രദാനാല്ലോ. എന്നുണ്ടാൽ,

പാരാതംഗസമ്പ്രാഥിട്ടിത്വി—

പ്രിച്ചീനിവാരാസ്യാ
ധാരാരശ്മായേയും ദിനാധിപതേയും
തീംരത്തിരിച്ചുങ്ങുന്ന

നേരായിട്ടിരിയാതെയുള്ള വിരഹി
ക്രൂട്ടക്കംഗമോ സംഗ്രഹം
തീരാനിന്മവിനിത്രനീലനിറമാ-
യും ബനാം കൂളിക്കാക്കരാ.

3

ഈ ആപത്തു ദിവാൻതവനാ ഉണ്ടാണിനീതിത്താണാ".

നേരേ നമ്മുടെ കല്പനാക്ഷരഹരി-
നേതീകാതിളുന്നാമാ-

തതാങം വാട്ടക്കുളിപ്പുശേരടയീക -

ഈ ശ്രദ്ധക്കൂലിയീളിവൻ
പാരാത്താനെന്നയുള്ള ചന്ദ്രന്യൂനാ

നേരിട്ട് നമ്മുടെത്തച്ചി-
പ്രാറായ് പന്നിത്വസ്ഥകൊണ്ടബലനാ-

4

യാലും ബുദ്ധപ്പട്ടിച്ചം.

(സന്നദ്ധരം അമാത്രാം പ്രദേശികനം)

അംഗഃ—(വിസൂയകതാടക്കുടി) ആധ്യവും വളരെക്കാലമാ തിട്ട് ഇന്ന രാക്ഷശശലഭം ചന്ദ്രരംഗമിയുടെ രസ മറിയുന്നണ്ട്".

പീശുഷ്ഠദ്രവപാരുമാനാർശര
സപാമിയും സേനാനിയായ്-

പ്രപ്രയും നൽകരുളക്കാനെകാന്തിയെഴുമീ-

ചുറ്റൻ വിച്ഛാനന്തര

ഖത്താരക്കുള്ള കരങ്ങേള്ളററത്തവണ്ണാൽ

പ്രാലാംഗിവാളും പെര-

നതിയും അള്ളയത്തിയുങ്ഗിയ കണ-

ക്കാക്കനം ലോകത്രഞം.

രാവണന്ത്:—

അപ്പേൾ ചന്ദ്ര നിറഞ്ഞ മഞ്ഞചൊരിയും

നിൽ കാന്തിപുരങ്ങൾ—

നാല്ലിത്താർഗരഭസനാകമ വന്നിൽ

തന്തീക്കാര് വഷ്ടിപുതിയ്

തെപ്പും നിന്നുട വീഞ്ഞമല്ലവരഗരൻ

തൻ വൈഭവംപോലുമ—

പ്ലഘ്രപ്പുട്ടുംന സീതയുടെരു—

സീറ്റുക്കി രാത്രീഗരേ.

അമാത്രന്ത്:—

മരുബദ്ധക്കാട്ടം ദശമഹാലും—

സീനനായുമുത്തുംശമൻ

കയ്യാലോ വിപ്പിയുവാനുഖവപരഃഷനാം

സപാമിയാലോ രൂണം ഒ

ഇയുജേഷാനിജ്ഞമല്ലീയുഭയുമിതി വൈ—

രൂപാട്ടേഡം ദശാസ്പുന്ന

കയ്യാലാണന്തിതെനായ പ്രഭവിന്നാ യുമാ—

മത്തു കാണാതിരിക്കണം.

സപാമിയുടെ അവഗം വ നിയ കാഞ്ഞനുണ്ടും തുല്പരമത്തി

നെ ഇക്കുന്ന രോമംകുണ്ട കൈത്തീട്ട് ഉലയ്യും കൊണ്ടു

യുംനാവല്ലോ. അട്ടംതു ചെല്ലു നതനെ.(ചുറ്റിനാടനു ഒന്നാ

കീട്ട്) ഇതാ സപാമി—

ധ്രാനംചുണ്ട വിജ്ഞുംഭയാണും കൈവിഷ്ടാ—

ഡോ ചുട്ടഞ്ഞുണ്ടുംഭായ്—

തതാനേന്നീലസദരാജസദംപ്രഭരണം—

കാർപ്പോലെ കൈവിട്ടിതാ

സ്ഥാനത്തിൽപ്പു യവാഗിയങ്ങളെന്ന കട്ടി-

ചീടംകടക്കുക്കാപ്പുമായ്"-

തനാനന്നുനാവിയാതനംഗരെനരിയും

മെരുപ്പുണ്ടിരിക്കുന്നതേ.

8

(അടയുള്ള ചന്ദ്രിക്ക്) സപാമി ജയിച്ചാലും

രാവഞ്ഞ: വിശ്വഷിച്ച വല്ല വർത്തമാനവുമണ്ണോ?

അമാ:—(വിചാരം) മഹാരാജാവു് തെളിഞ്ഞതു സംസാരി
യും സംബന്ധം ലഭ്യം. (സ്വാജി) ഒരു നാട്ടുവർത്തമാനമണ്ണു്.

രാവഞ്ഞ:—നിൽക്കു—ബാലിയെക്കാനിട്ട് രാമൻ സൗരീവ
നേരുപ്പുവിക്കുന്ന എന്നല്ലോ?

അമാ:—അതുതന്നെന്നയാണോ. ഒരു വിശ്വഷിപ്പും കുടിയുണ്ടോ?

രാവഞ്ഞ:—അതു പറയും.

അമാ:—സീതയെ അനേന്നപശിപ്പാൻവണ്ണി അവക്കുറ ക
ല്ലന്തുകാരം എല്ലാ ലിക്കിലും വാനരരബ്രസന്നും.നട
ക്കുന്നണ്ടോ.

രാവഞ്ഞ:—എന്തു് എന്തു്? 'സീതാവുണ്ടെന്നപശിപ്പാൻവ
ണ്ണി അവക്കുറ കല്ലന്തുകാരം എല്ലാ ലിക്കിലും വം
നാബ്രസന്നും നടക്കുന്നണ്ടോ' എന്നോ? വിചാരിച്ച
നോക്കു.

ഉറഗപുരമട്ടും പബ്ലം മന്ത്രമാക്കി—

സുരജയികളുടക്കുമാർക്കരംഗരേന്നിരക്കു

അരിയൊരുക്കനിലത്തിൽക്കേരവാൻ കാട്ടു—

വഞ്ചിച്ചെത്തുട്ടുള്ളിയമഗ്രാമക്കുടക്കുട്ടമാമോ 9

അമാ:—വാനരമാർപ്പരിഃ സ്വന്മാരായിരിക്കും. പരക്കു—

രാവ:—പായ; അതെത്താണോ?

അമാ:—വില്ലോളികരങ്കു ജയിച്ചുകുടക്കാത്തവനാണോ കാംര
മീ എന്ന പറയുന്നണ്ടോ.

ஈவா:— ஏது ஏது? ‘விலூலீகரக ஜதிதுக்டானத் வாணி’ காரமி என பராய்வான்’ எனோர் விசாரித்தனானா—

ஏனைப்படித்துகொப்பியூகிலமரவரங்
கெரளத்தில்கானமான—

ஸ்ரீநிலூல்கெகமயக்ஷீபுரமானது—
உணால் வந்த கணித்துனா—

ஏதாளாகத்துவதைராபுமயக்காமவம—
நானிலாகானவழூ—

தெள்ளாலந்தெவரியாப்பொலுவானமானதோ
ஏவ்வும் மொழுநீங் கீ, 10

ஈமா:— ஏது ஏது? ராமங் கன மாண்பானோ” என்னா?

தூக்குவதுவசநதை வாவாக்காட்டில்வாடு—
நோயாலும் பதிப்பாத்தார்க்கேவையும்தஞ்சூநலூ
ஒறியலுவநம்மீஸாபாக்கங்கூர்க்கநூலு
ஏறிக்குமதிலுள்ளதுவாயுவாயோவிழநலூ. 11

ஈவா:— “ஏது” ஏது? விஷாங்குவானோ” என்னார் அவையா! அவந் பேடியூங்குவந் தனை.

ஈவா:— மாமுராமுராநையூட்டயில் வெள்
தொநியதுபோலவா—

விலூலீகரக காக்ஸப்புரிமு தூண்—
ஈக்காலதுடுக்காவியெட
திலூமாழுவியுமப் பாலூக்குமொத்து
பேடிபெடுமதூஷி—

காலூநாஷ்டுஷுவீந்துமொகையைவிக்கி..
கொவதிதேவரை. 12

അമഃ—എതു് എതു് ? ആരാണി ദേവകളും ജയിച്ചതു്!

രാവണഃ—ദേവകളും ജയിച്ചവനു താനറിയില്ലോ?

അമഃ—ഇനിയും രിഞ്ഞതനും.

രാവണഃ—എന്നാൽ എന്നാൻ തന്നൊന്നാണോ.

അമ.—ഈതു് തോഷ്യകാണം.

കൊള്ളിാമിരകന്ത്യുകൾക്കുടയവന്ന്

വിഞ്ഞശനിന്മാറ്റിയത്-

ക്ഷണിക്കാവാനവരെജയിച്ചിരുത്തുവോന്ത്

നന്നായ്മുഖത്തംവിനാ

ഉള്ളിരതിനാട്ടേങ്ങാരബെയ്തുമധ്യതാ

കാമരണ്ടു പുഷ്പപ്രഭാ—

ഇഞ്ചിന്മുഖരംതന്നുവിശ്വിഷ്ടകി—

പ്രൂഹ്യപോയതെന്തിങ്ങനേ?

13

രാവണഃ—എതു് എതു് ? പുഷ്പപാഞ്ചയന്നനേ മുമ്പ്

രിക്കനും എന്നാണോ ഉന്നമം?

അമഃ—പുത്രക്ഷമാണില്ലോ.

രാവണഃ—ഹി. പുത്രക്ഷമാണിനു വിഷയമാണില്ലോ

അക്കരതിന്ത്രിപരംപൊരിച്ചവന്നു—

തുണ്ണിലഭാവ തീ—

തിക്കയല്ലത്രായും പരമാത്മാവും

രാക്കാമാണവയ്തുമോ?

എക്കയജ്ഞനക്കിത്തന്നുന്നയല്ലരിക്കും

കള്ളാക്കളില്ലോയരു—

അതിക്കരംക്ഷാത്യമുഖം പരംപരവും

ത്രപ്രത്യേകവാസത്രംനാണ്.

14

ஈமா:— வந்ததிருக்குவிழுக்கல்
விளிதூரிவோங்வியிலுபெற்றுக் கீ
ஏன்றினபைரண்ட ஓன்றி-

வந்தாழுக்கொள்கீத்திணந்து?

ஈவளை:— அல்லோ, இது அகித்திணானோ?

ஈமா:— இதிவயிக்க அகித்தி மலரானமில் 15
ஈவளை:—

கொள்ளந்துவியிரோலையங்கும்
வெண்டுக்காராதும் வம-

பூளைக்காறுதுவாய சிவுமொசிக்கு—
காஞ்சிதம்மாயுஞ்சு வாங்

வீளை வாயும் நாமங்குவயினுதா—
காந்தாந்ததாருஜாந்

வேளைபோலையமலுரையுத்தாக்கிலு—
இத்தெபூநிலூயே? 16

ஈமா:— அகித்தித்திருந்துதிரிக்கை ஸவ்வத்தும்ஸாய
குமாய யம்த்தினை நூற்று அந்திலூத்தாக்கிக்கை
என்றுவோ?

ஈவளை:— நயுன்னி காஞ்சிதவேள்ளியலூ காரணம்
ஸபுாலிகேள்ளது.

ஸப்ரீங்கிட்டுமைனாலதினியவலஜி—

தின்ற வஜுதெயைரூ,
நீக்கங்குந்தியூத்துத்துமஸிஸவியா—

யுள்ளிதாவருஹாஸம்
நித்தகைடு நின்றியம்ம் நியதமழுவெலம்.

கெடுவக்கிழ்சிபாயா—

கைந்தாமை முாவுகிலவங்வில
பழுமாயிட்டிலியூ. 17

അമാ:—സപാമിയുടെ ശക്തി അപദനന്തരയും മുതൽനന്ന്.
ഇവിടത്തെ പ്രാലൈയുള്ള ശക്തി മാറ്റാക്ക് സാധുക്ക
ഴാട നടപ്പ് വിട്ടുകളുണ്ടോമാ? എന്നാൽ രാജാർഹിയ
മം മാറു ഭോക്കന്ന രാമന്നീര സാധുതപം നോക്കം
തിരിക്കുന്നതു ശരിയാണോ?

രാവണ:—എന്ത് എന്ത്? രാമാം നല്ലവനാണ് എന്നോ?
വില്ലുള്ള യഥമന്തന് ലവിട്ടിട്ടാടക്കയ
മീംസിച്ച കള്ളം മാളിവിൽ
വൊല്ലാന്നബാലിയിലുമബൈയുള്ളതവിശ്വാസം
നോക്കിപ്പോകുന്നുവിലേ
വില്ലുയതും ഒക്കയമന്നോന്നുള്ളിനമിലു
രാജാർഹി ധമ്മം ദയാക്കയോൻ.

18

നല്ലാഴിരാമനവന്റെ മാഡാജിള—
രന്നോക്കി വോധികളും ഫോ.

അമാ:—ഇന്തിക്കുറത്തോളം അധികാരമേ ഉള്ളി.

രാവണ:—പറയു, തന്ത്രക്കാരാം ഗയികാരം?

അമാ:—ത്രിവർഘ്ഗപണം.

രാവണ:—പറയു, ത്രിവർഘ്ഗം എന്നവെച്ചാൽ എന്നാണ്?

അമാ:—ധമ്മാത്മകാമങ്ങൾ.

രാവണ:—വേർത്തിരിച്ചുപറയു.

അമാ:—ധമ്മം

രാവണ:—

ഒന്നുക്കും രാധിവിധിചെയ്യുവോന്നി
മണ്ണപ്പെട്ടുനു മമദണ്ഡനയക്കിയാലെ
വിഞ്ഞാക്കണ്ണം വിശ്വമാശനമുക്കയീനം
ബന്ധിച്ചുയമ്മിന്നു നേട്ടവത്തെന്നിനീ ക്ഷാംക്.

19

പറയു:—പിന്നത്തെയെന്നാണ്?

അമാ:—അതിമം

രാവണ:—അതിമാക്കാബണ്ടെന്നാണുസാല്പു?

അമാ:—ഒന്നാംതും ദ്രുതം സൗഖ്യം സൗഖ്യം സമുദായം. രാവണൻ:

പരമിയ ഗഗനത്തിൽപ്പുംവർക്കെന രക്ഷാ—

വാർ മമബലമായും വിരക്കാശം കഞ്ചേരണ്ട്

പരമിലഭരിക ലോകം ദൂനമിന്നേന്നായീനം

പരകിന്നിയുമിന്നിയും ക്രതമംമന്ത്രിന്നുകൊള്ളാം 20

ചട്ടവിലുള്ളതൊന്നാണ്?

അമാ:—കാമം

രാവണ:—അതിയാണ നാം ആനുഗ്രഹക്കെന്നതു് അതു കൊണ്ട് എൻ്റെ ആനുഗ്രഹം സാധിപ്പിക്കേണ്ണ താണു്.

അമാ:—ഈതിൽവെച്ചും അധികം നല്ലതിലാണ് മനസ്സു വയ്ക്കുന്നതു്.

രാവണ:—അങ്ങേന്നതെന്നായാണു് ചെയ്യുവതെന്നതു്.

അമാ:—അങ്ങിനൊഞ്ചാക്കിയ,

ഇവക്കേന്തി നിതന്നുടക്കതയാ—

ഇവന്നീ സംഭവയാം വിരക്കതയാം

തവ ദേവവധുകൾ ദേശത്തുവോ—

രവരാധാംഗനമാർക്കളില്ലയോ.

21

രാവണ:—വില്ലോ അതു മരൊരുത്തെന്നല്ല നീംവുകിക്കേ ണ്ണതു്?

അന്നുന്നങ്ങൾക്കിളുലക്ഷ്മിയും

പിന്നുന്നന്നിലുള്ളവായ നന്നവും

നീംനിന്നുന്ന നിന്നും വില്ലയും

നീംനിന്നു കളുക നല്ല നീംനിന്നും?

22

അമാ:— ഇതിനുമേൽ ശ്രദ്ധയാദിൽ ഗതിജ്ഞി സപാമി ബുദ്ധിയുടെ സഹായമില്ല നിഖ വിച്ചുപോയി.

രാവണ:— ചെള്ളി, രാമന്നു വത്തമാനമറിയുന്നതിലേയും. പാരമാർക്ക വേഗം കല്പന കൊടുക്കു—

അമാ:— സപാമിയുടെ കല്പനപോലെ.

പോർക്കത്തുപ്പേട്ടികൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ പ്രക്ഷേപാതാ പിടിച്ചു—

ശ്രൂത്യോഹപ്രിയര ശ്രാന്തിയിലെ വിധമിട—

തേതാടണത്തിച്ചുതേനാണം

നേരേ കണ്ണസ്ഥലത്തിൽക്കനിവകവെവെടി— എതിട്ട് വാരംചെയ്യിലും താൻ

നേരേ തയ്യ സപാക്കയോകായ് ശ്രൂതി സുജനം

പ്രമുഖമാനേ കമ്പിയുക്കു.

23

(പോയി)

രാവണ:— വർഷവരി അംഗോക്കവനിക്കണിലേയും ഒരു കാണ്ണിക്കു.

കാണ്ണ — സപാമിയുടെ കല്പനപോചെ. ഇതിലേ — ഈ തിലേ.

(രണ്ടാഴം ഇള്ളാനപ്രദായം നട്ടിക്കൊന്ന)

രാവണ:— (എല്ലാഭവ, നോക്കീട്) അണ്ണ മനസ്സിൽനിന്ന് പരിചയപരവയെത്തപ്പേ കുമാ തന്നെ. സീത ഇവി ടെച്ചിങ്ങംകൊണ്ട് രാമന്നു തപോവനം തന്നെ യാണെല്ലാ വിചാരിക്കുന്നതു് ഇന്നിടെ—

യൃഷിനായ് ത്രിശന്ദനാമർക്കാണ്ണകൈയമര ഫുംക്ഷൻരയിൽനിന്ന് പാ—

രംട്ടിലേയും യമെടുത്തയുണ്ടുന്നതു— യാണെഴുവെന്നുണ്ടെന്നും

ഗിഴുമംസമിണക്കിച്ചു കനകപരമ്
ഇണ്ടിവിടെയാദ്യ

മൊട്ടിളിന്തു കരകണ്ഠ കണ്ഠമലമാണി—
ടനിതു കവിൽക്കലം

24

കാര്യഃ—ഭൂതമാല ചവക്കെസണ്ട്രത്തെങ്ങന്നോവെ
യാണം സീത രാവണാവിഭവത്തെ വിചാരിക്കുന്നതു,
രാവണൻ:—

തപരിതരമഡാകം നല്ല തേരാവിവരിൽ
നടമലർന്നിരക്കാണ്ടീ ലേക്കാമൊക്കെജജയിപ്പോൾ
സുരനിയ സുരപുക്കണ്ണംകൈഴും പുക്കളാകം
ശരനിരക്കളുടുത്താൽ പിന്നെയെന്താതിഫേണ്ടി?
വർഷവരി സീത ശിംഘപാപുക്ക്ഷതിനീറ ചുവടി
ലഭ്യ ഇരിയ്ക്കുന്നതു?

കാര്യഃ—സപ്താമി അതെ.

രാവണഃ—സീതയാക്കട്ട

നിഞ്ഞാഭാവമൊടെന്ന നോക്കർിയ തൊൻ
കണ്റ്റാക്കതപ്പാശമായു
ചൊന്നാൽ ക്ലസ്സുമെന്നുമോ ചെവിയുടൻ
ചെന്ത്രും കരത്താരിനാൽ
നന്നാശ രാമനെങ്ങും പിളിച്ചു കരയും
തൊൻചെന്ന കൈക്കുട്ടിയാ—
ചെന്നാം ചട്ടിനി പ്രസാദം ദിവർ
ക്കെന്തന്നറിംതീലതൊൻ.

26

(അനന്തരം സീതയും വള്ളിക്കെട്ടിലും മരഞ്ഞരുക്കാണ്ടു
മരണ്യാദരിയും ചെടിയും പ്രവേശിക്കുന്ന.)

സീത:— അദ്യോ രാക്ഷസജാതിയുടെ നിർദ്ദയതപാഠ
മണ്ണേഃ:— എടീ ഇതാ മഹാരാജാവു്. വിചാരിച്ചതി
പ്രേപാറം കാണാറായി.

ശാഖ: (അട്ടത്തു ചെന്നിട്ട്) അപ്പോൾ ഭവി

സീത:— ഒപ്പു താണാവോ പാപി പായാൻഡാവിക്കൊന്തു്?

ശാഖ:— ഭവി!

ചെത്തുംഗംഗാവാഗാധം സുരതയതിക്കുത്തു—

ക്കാഴ്ചവാഴ്ചന്നതെറിം

ച്ചേതശക്കനിഃഡാ നബനവനമതിലോ

നിഞ്ചരനേതപള്ളാൽ

സാധിപ്പാൻബുദ്ധിമുട്ടം സുരപുരവിഭവം

തനപി കൈക്കൊടുക്കപ്പേണ്ണു

പാതിപ്പുതുംതട്ടക്കന്നിതു ചാർജ്ജലമതിൽ

മട്ടതെ സപർപ്പമായ്ക്കും.

27

സീത:— നിന്റെ സപർപ്പമായ്ക്കും പാപമാണു്. ആയുപ്പതു
നന അശ്രദ്ധയിച്ചിട്ടും നരകത്തിൽപ്പോവാനെന്ന ദാ.
നാഗ്രാമിയും നാളിക്കും

ശാഖ:— ഭവി! തെന്നു വേതിക്കുലമായിട്ടു് എല്ലാ ശാ
ന്തദുർഘ്ഗീകരായും ഉപോഷ്ഠിയുംനു.

മണ്ണേഃ:— ദാമ്പതിയിയും ദ്രോഹാവിനിത്വാംഘിരി
യും ദ്രോഹിക്കും

സീത:— അംഗിപുരസ്തും ക്രാന്തിക്കും മാത്രമല്ല, നീ ജീവനേയും
ഉച്ചപക്ഷിയും.

ശാഖ:— ഭവി സത്യമാണു് കാമദേവൻ എന്നും നീ
വനെ ധർജ്ജിയുംനാണു്.

സീത:— അല്ല, അല്ല, കാമദേവനല്ല കാമദേവനക്കാഴ്ചം
സുഖരനായ ആയുപ്പത്രനാണു്.

മണ്ണോ—അംഗോ മനസ്സുജാതി കറിനവാക്ക പരയ
നാവകയാണ്.

ഓവണാ—(ഉറക്ക ഫിരിച്ചിട്ട്)

നിത്യംകാട്ടിൽക്കിടക്കുന്നാൽവെള്ളവികല-
ക്കാരിയൻ്തന്നെന്നറയ്ക്കും

അലംതിൽയേഴുംമെപ്പലുതുവത്സമിയം
രാവണനീനന്നതൊക്കെം

പുതുപീഠയ്ക്കുക്കുമെക്കുടുക്കിനെ ഒറി-
ച്ചുംഗങ്കുന്നെന്ന വാദം

മുഖംപുതന്തുളിൽക്കാതൊഞ്ചവിധമരസം
കൊണ്ടുകൊണ്ടുവോന്നുന്നും.

28

മണ്ണോ—മഹാരാജാവെന്നതാണാവോ ഭാവിയ്ക്കുന്നതു്. ४
നാകൊണ്ടു മുവരം പാട്ടിലാവുമെന്ന തോനന്നില്ല.

ഓവണാ—ഭേദി മുതാ ഞൊൻ തൊഴിനം.

സന്ധവ്ലൂപ്പീകരിക്കുന്നതുംഗനകളുമരിമാർ
യക്ഷിമാർ പിന്നനാഗ്-

ചൈപ്പേരുംനേരുവാണിമാർ തൊട്ടുവെലകരിപ്പലമ-
ട്ടുജീഴുന്നതുപുരത്തിൽ

പിന്തിച്ചുംവിക്കിനിക്കുള്ളവർക്കരിധൃവന്നു
നിന്നുംമാസ്യപ്പുരത്തി-

ഡൈന്തിനംനിന്നിട്ടുണ്ടരിതവ കനിവീ-
രയകളുണ്ടുകിലെന്നും.

29

മണ്ണോ—മുവരം ഞൊന്നിയും ചെയ്തുകാട്ടക്കാം. എനി
ക്ക മററാരാളിശേഷനു വിചാരിപ്പാനില്ലപ്പോ.

ചേരി—നോക്ക, നോക്ക, തന്മരാട്ടിപ്പുല്ലാടവും വ്യന്തി
ചുറിക്കുന്ന അഞ്ചലിബന്ധങ്ങളുക്കുണ്ട് അവിടെ

അവിടെ പടംകാനിച്ചു പൊങ്ങുന്ന സ്ഥലം കേരളത്തിൽ
ടിയ സമാസംപോലെയിരിക്കുന്ന തന്നുണ്ടാൻ.

മദ്ദോധാ:—മഹാരാജാവു് അഭിലാഷം ഗാധിയും ആയും കൊ
ണ്ട് മുറ പത്രിലുത്തുടെ നേരെ കോപിയും പ്ലാസ്റ്റിക്കും.

കാഞ്ച:—(വിചാരം) ഞാനേന്നു നോക്കുന്നു.

നന്ത്യപ്പു മെത്താവാൻ വിളിത്താരമയെ -

പ്ലാസ്റ്റിക്കുവേണ്ടെങ്കിലുാ-

ചീപ്പാരക്കുലുചുള്ളിക്കുള്ളിന്തി-

രൈഡുടേരെയാത്തിട്ടുമെ

പ്ലാസ്റ്റിക്കുലുചുള്ളിവിലസും

പത്രാക്കംപോലെക്കുകെ-

ആസ്തിക്കുലുചുള്ളിട്ടിനാവിരവോ—

ടിനോറമിദ്രോഫും.

30

രാവണഃ— ഓവി! ഇതാ അറന്നന്തിന്റെ സവംസപമ
യ നമസ് കാരം. [റ്റിനാം നമസ് കരിക്കുന്നു]

സീതഃ—[കാൽ മടക്കുന്നു]

മദ്ദോധാ:—ഇവർ ധീരതനെന്ന്, മഹാരാജാവിന്റെ ശിരസ്സു
ചെളും ചെലുംപോലെ പാപംകൊണ്ട് പരിമാറിക്കുന്ന
വല്ലൂ. സീത പുമിവീസുതയാണെന്നും രാമൻ പ
തമനാങ്ഗാണെന്നും ഒരു നാട്ടവർത്തിയാണിട്ടു സ
ത്രും തന്നെ.

കാഞ്ച:—രാജുവത്രും! മഹാരാജാവിന്റെ പ്രണിപാത
തെരു എന്താണു നിന്നും രാമനും കമിതെങ്കിൽ നാനും?

വിപ്രങ്ങാർക്കും പ്രാണാമമിവകൊ—

ഞാനും ശ്രൂട്ടം കിട്ടുവാൻ

കൈപ്പിയപ്പു ജകഴിച്ചിട്ടിട്ടുമയമക്കുവേ—

ബന്ധാംബിവാനോർക്കുട്ടം

പ്രപ്പംവിട്ടികരംകൊടുത്തവയേവോ-

രിസ്പാമിതാന്നനിന്നൊളി-

ഞാറിപ്പാധന്യുംവിപരുമെല്ലിക്കൈയും

കവിട്ടികുള്ളുന്നിതാ

31

സീതഃ—അല്ല ഇതു അണിപാതമല്ല; വിനിപാത
മാണോ.

കാഞ്ചു—ഹവരം അഡാനയത്തിന് യോഗ്യയല്ല.

രാവണഃ—ദേവി! ദൗത്യിയുടെ പാദങ്ങളുാണ് നിക്ഷേരണം.

സീതഃ—അല്ലപുത്രൻറു പാദങ്ങളേഴു ശരണം മൂലിക്കു

രാവണഃ—(കോപത്തോടുകൂട്ടി പിടത്തേണ്ണീറിട്ട്) എന്നു് എന്നു്?

നാനാജാതികരം നാട്ടകാരോടു കരം
വാക്കിബു് ഭജിച്ചുപ്പോഴിം

താനാകംപട്ടിചാരാടത്തിലെക്കം
ന്നായം നടത്തുന്നവർ

നാനാഭ്രാവവക്ഷ മന്ത്രസമയം
ഭ്രവാണു നിന്നുമെന്നീ

താനായു് നോക്കവത്തീപ്പതിലുതകരംതന്ന
പാരിത്രമന്ത്രിശ്വരനെ?

32

സീതഃ—ശത്രീന്ത്യും റിണ്ടുണ്ടാ

രാവണഃ—ചന്ദ്രധാസമെവ് ദേ?

സീതഃ—ഹതിന്ത്യും ലാഡമാണു് മൂണങ്ങരം എന്നുപ
തരുന്നു പാദങ്ങളിൽത്തന്ന ഏന്നു ചേറ്റംകൊള്ളി.

മണ്ണേഡാ—ഹുക്കാനയായി! ഹവരം ഒരു പതിലുതയാണു
താനം. എന്നെന്നു മൂണ ഔദിക്കുക്കാണ്ടു മഹാരാജാ
വു് വരത്തുന്ന ഏന്തെത്തിന്നനും രക്ഷിയും

നന്ന. (രണ്ടുപേജുകളും ഇടയിൽച്ചെല്ലാം നിന്നി
ട്ട്) മഹാരാജാവു ആയിച്ചുബുദ്ധി.

രാവഞ്ചഃ:—എയ് മഹാപ്രധിയായ മണ്ണോഭരിശ്വിഡോ? (ഖണ്ണിച്ചിട്ടു തല താഴീതാ നിങ്ക്കൊന്ന.)

മണ്ണോഭഃ:—മഹാരാജാവോ! ഇവളിടെ തെറ്റാവായ രാമനം ഇവിടുതൽ വാളിന്റെരണാവാൻ മതിയാവില്ല. ഏ നൈയുണ്ണോ ചിട്ടിച്ചുകൊണ്ടിട്ടിട്ടുള്ള ഇവരി. ഇവിടു നീഹി ഗോം മിണ്ണാതുങ്ങാതു തന്നെ മുഖാണ്ഡ കൂളിത്തുകൊള്ളി.

കൂദാശ:—(വിചാരം)

മനിക്കണ്ഠ നാമനടമാനിനിത്രിപോലെ—
ക്ഷേമപ്പുമന്ത്രപ്രഭാപരിഷടക്കാനപോലെ
എന്നാലിവക്കിടയിൽ വന്നുയണ്ണിപ്പുറി
നന്നായ' ധരിത്രിയതുകാപ്പോരായവല്ലപോലെ. 33

ഇനിക്കം ഇവതായ നല്ല അവസരമാണോ? (സ്ഥൂലം) സപാ
മി! വാളുള്ളതെന്തെന്നാണോ?

തെല്ലാശാഖാസ്ത്രാന്തരാക്കണ്ണയുമപജയം
കണ്ണരിത്രിട്ട് നാക്കാര
കവ്വത്രികാജന്നേന്നുകടക്കാതു ചിത്രം
വകുമൊന്നേന്തിയെന്നോ?

അബ്ലൈക ദ്രാവകകൾഡാഡാഡകയപുകഴുമാ—
ആപിനാകം ഭവാനായ'

വില്ലുക്കണ്ണനിന്നവേണ്ടിപ്പു രംപുകലയെ—
റംകഴിണ്ണനാതുണ്ണോ? 34

രാവഞ്ചഃ:—ഈരു ദരിഡാണോ (ആണിയരയിൽ) ദേവൻ
ജകിച്ചുബുദ്ധി സപാമി ജകിച്ചുബുദ്ധി ലക്ഷ്യപരം ജ
കിച്ചുബുദ്ധി പത്രനാഴിക രാച്ചുന്നു. നീഹാട്ട കഴി

യൂണി സമയം തെരഞ്ഞ. ഒംപും പെരുവ്വുകളിൽ
മഴച്ചേന്നു. മഹാരാജാവു് ഇതിലേ ഇതിവേ.
രാവണഃ—ഇപ്പോൾ നിങ്ങളായ വിശ്വനമായിത്തീർന്ന.
പ്രഭാതമായിട്ടിരിയാം.

[പരിവാരങ്ങാളാട്ടക്രമി രാവണൻ പോയി]

സീതഃ-- രാക്ഷസരിന് കൈകൊണ്ട മരിക്കക എന്നും
രു വലിയ പാപം തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട്
അമൃപതുനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് തന്നെത്താൻ
ജീവത്തുാഗം ചെയ്തതനെ [നോക്കിട്ട്] ഓറുംകൊ
ണ്ട് രാക്ഷസികളുാക്കേ ഉറകമായ്. ആകിഡി
രാക്ഷസൻ തൊട്ടുകൊണ്ട് കാലു് അശ്രൂദിമായി.
അതുകൊണ്ട് ഏം കയിൽച്ചുനു് പരിശുദ്ധിക്കുമാ
യർത്തിന്നു മേഖം രാക്ഷസസ്കടത്തിയുന്നു വിട്ട്
പോവുകയെന്ന.

[എല്ലാവരം പോയി]

അശ്വാകവനികുകം എന്ന ആശ്വാമകം കഴിഞ്ഞതു.

ശ്രീരാമ ദിക്ഷം

(അംഗത്വ ഭോതിരം കയ്യിൽ പിടിച്ചുംകൊണ്ട്
മന്ത്രമാൻ പ്രവേശിക്കുന്ന)

മന്ത്രഃ—ഇപ്പോൾ---

നാശസ്തീതിസാക്ഷിയശ്വർയിസവിക്രമ
നാകം കടന്നാത്രുപോ

നാക്കശത്തിലിരിഞ്ഞേനാലെത്രവരി-
ക്കാറിട്ടിച്ചുംകുന്ന

വേഗാലയ്യുനമേക്കിയത്തെത്തസം
ദേവിക്ക കൈമോതിരം
നയകാൻ വിട്ടോര രാമബാണമത്രപോ-
വിക്ഷേപത്തി താൻ ലക്ഷ്മിയ.

1

എന്നാൽ ആ ഉള്ളാനു എത്തുഭാഗത്താണ് ആവോ? ശിം
ചുപ്പാക്കിയത്തിനു ശര ചുവട്ടിയ; ദേവി ഇരിക്കുന്നണ്ണം
മുല്ലറാജാവു് ഉപാദാനിച്ചതു് അവിനെയാണെല്ലോ. (ചു
റിന്നുന്നേക്കീടു്) അവാ!! രാക്ഷസപ്രാണത്തിനും
ആ കേമം തന്നെ.

വെട്ടിപ്പോടും അംഗിയിലുള്ള വസ്തു
കിടപ്പുതെന്നെന്നെന്നും രാഹയത്തിയ
എടുത്തുടൻ ലക്ഷ്മിലേയും തോക്കെ-
ക്കെത്തിട്ടും രാക്ഷസരാജനാദ്ദു.

2

എന്നുള്ളതു സത്യം തന്നെ. (സുർയാസുഖം നടിച്ചി
ടു്) ഇതായിരിക്കും ആ ഉള്ളാനു.

ഇതാ—

സരസമധുപാഡം നാമങ്ങാടാനയിച്ചുപും
തങ്കസുമച്ചരാഗം പാത്രം പാടേ ചലിച്ചും
സരസി തിരയും മിസ്സു കുശമെത്തുവമിച്ചും
വരുവൊരു മമ താതൻ താന്നയുണ്ടാതിച്ചുന്നു.

3

ഇതാണു് ആ ഉള്ളാനും അക്കണ്ഠയും കടക്കുകതനെ.

(കടനു് എല്ലാടവും ഞാക്കീടു് അരളിതെതാടക്കുടാ)

പട്ടല്ലോ പല്ലവം മുത്തണ്ണിമലൾ പവിഴം
കാഞ്ഞവെയ്യുരുരതോം
പട്ടററിടന പത്രം മുളകൾ മരതകം
കൊന്തുവെവേണ്ണശേഷം

കാട്ടിൽപ്പുംപ്പാകിലും താനിത്രവരയറിയാ-
തീമരങ്ങളുമേതോ
തിട്ടം കല്പിത്വാശാന്തതിനിവിടെ നമി-
ക്കണ്ണ വേറിട്ട് കാര്യം.

4

മിംഗപാപുക്ക്ഷത്തിനെന്ന് ചുവട്ടിൽ ദേവിയുണ്ടനു
സദ്യാതി പറഞ്ഞതു് ഇവിടെയാണ്. (നോക്കീട്ട്) ഈതാ
മിംഗപാപുക്ക്ഷം. (സംസാരത്താട്ടക്കുടി അടച്ചതു് ചെന്നി
ട്ട്, വിഷാദത്താട്ടക്കുടി;

ഇവിടെ ദേവിയൈക്കാണ്ടാനില്ലപ്പോ. രാക്ഷസൻ
കൊന്ന എന്നഭേദം അതോ തന്നായ്ത്തന്നു സാമ്പാം
പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുമോ? ക്കാൻ സമുദ്രം ലംഘിച്ചതു് വെറു
തന്മായപ്പോ. സുഗ്രീവൻറു മനോഭൂമി നിഷ്ഠപ്രലമായ
പ്പോ. സപാമി കല്പിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള അടയാളുമൊതിരം എ
തു പറഞ്ഞതു മട ക്കിക്കാട്ടക്കേണ്ടി? എപ്പോകൊണ്ടും ദേവി
യേ കൂടാതെ ദേവൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതപ്പോ. പിന്നെ സു
ഗ്രീവനും ഭരതലക്ഷ്മാജിനും ദേവികളിൽ. ഇതിനൊക്കെ
നിഷ്ഠപ്രലമായ പുരാഞ്ചന്ദക്കാണ്ടു കാരണമായി
തന്ത്രിന്ധനപ്പോ. സപാമി ഒരു മൃഥാവാജി പ്രായക എ
നാശതു് കരിക്കല്ലോ ചെയ്തുകൂടാ ഓരു മാനസിച്ച എഡാരം
ശക്തിക്കെട്ടു പ്രാപ്തതിക്കുമെന്നാവെള്ളു യശോദയീരനാവുക
എന്നരാജ്ഞി.

(ശാഖായിരയിൽ) ദഹനാനേ!

മനു:— എന്താണിതു്? അതെട്ട്; കേട്ടേന്നാക്കെട്ട്.

(ശാഖായിരയിൽ) ശൈവാനേ! അഞ്ചുയുട്ടിതാ നമ
സ്നാനം. വളരെക്കാലമായിട്ട് എന്നിക്കുന്ന ചിട്ടത്തെ കൂ
ണ്ഡാൻ സംഗതിവന്നു.

மனு:— இதைச் சிலாபமாகவேபூர்வமாகவென்றோ மனததுகினி வார்த்தையாமல்கிடுவேன். (அங்கேநெவே
ஃபிட்) இது வேவி. இவழிட—

மழுபிற்கவிட்டாமல்கொட்டினால்கூவோது—
பெருளில் கடித்ததற்கிறால் குவண் புரையால்
கண்ணிக்கேவாய்த் திடுத்த முவத்தெத்திய்
திள்ளாதேதுவியமாய்” ஸரஸாங்கராய் 5

இவழிட விலாபவாக்கைச் சூபாம்பியூடெ வெவிகரைக் காப் பிவெதூராங்கவேங்கி காஞ்சுநேரம் கேட்ட யரிக்கை
தென் [மின்ஜாதெ ஹிஷூங்]

அங்காதரம் விலாபங்கேயும்

(ஸீத புவேசிக்கார)

ஸீத:— சபுதி தொற் அங்கையை ரைகாவிட்டால் கொவியூ
ந். அங்கார சூத்தியக்க் கை வெங்குவாசைந்
கேட்டிடங்க். பினை ஏந்ற அதுஞ்சுதுங்காட் எது
நாவு ஸுநாங்கார் அங்கையை ஜங்கையி பாய
நாக்கி. அங்கையை கூ, அங்கையையூ, தொகையை
தாத்தென்யான். அங்கி நாதேநூரே கொறுமாறே
மாரிமாரியுமிஷூங்கங்கைபூ. அதுஞ்சுதுங்காக்கடு ம
ஒன்றையா உ ஏந்காடு மாறுமே வேள்ள கெவியூங்
தூதி. நாதே. அதிரியூட்டி. அங்கார் கைங்கெற்று
ஏந்காடு கை கொய்து¹ அதுஞ்சுதுங்கையூ காங்க
நாக்கைபூ. ஏந்திட்டு கொ மின்ஜாதெ உங்காஸீக
கைங்கைபூவை போக்குவெட்டு செறுங்காடு?

மனு:— இவழிட விலாபத்தின்ற டாவிக் கொரிட்
வெப்பால்.

സീത:—ഇവരാണു സപൂഷിക്കു എന്ന കെട്ടിടങ്ങ്. ഈ ഭ്രംഗമാണെല്ലാ രഘുവംശരാജാക്കന്മാരുടെ കലഹത്വായ ദശവാൻ വസിച്ചുമായാണ്. ഈതാ പതിലുത്താ കൊഞ്ച ദ്രോജാന്തത്രയായ ശ്രദ്ധവൽക്കി അങ്ങനെയീങ്ങവി. ശ്രദ്ധവൽക്കി എത്രുള്ളാണിതു്? രാക്ഷസമല്ല നിൽക്കിടന്നകഴക്കുന്ന എന്നിയു് ഒരു നിലുത്തിയും പറഞ്ഞു താഴനിലുണ്ടോ. ഏകദേശനേരക്കിലും ഈവിട്ട് തെരക്കണംബുള്ളു. ഫഹം ഞാൻ മരുരായവിധമാക്കി നാണ്ടു്.

മഹാ:—ഞാൻ ഇടപ്പുചെന്ന തുടയടക്ക.

സീത:—എവിടെനിന്നാണീ നിലവിളി? ഈതാ ഈ മക്കവാകി റാന്തികന രാക്ഷസൻ പാഠ്യാജിപ്പിച്ചതിനാൽ എന്നെന്നുപ്പും ശ്രദ്ധാകംബള്ളും നിലവിളിക്കുന്നു.

മഹാ:—സപാമിനി ഈ ശ്രദ്ധമല്ല. ഈവിട്ടെതെ ഉത്താവായ ശ്രീരാമൻ തിരുവട്ടി ഈവിട്ടെതെ ഈ വാക്കുകേൾക്കുന്നണ്ടു്.

സീത:—എത്രാണിതു്? പരിഭ്രാന്തിട്ടുള്ള ദേവകി തിരുവാംശവാദിരിയുള്ളുമോ? അബ്ലൂകിൽ രാക്ഷസന്ത്ര മരുരായവിധത്തിലുള്ള മായതന്നെന്നയായും രിജും.

മഹാ:—സപാമിനി, സംശയംവേണു. ആരുന്നായി മനവം ശല്പിപന്നായിരിക്കുന്ന ശ്രീരാമസപാമിയുടെ ദ്രോജാംബം ഞാൻ.

സീത:—ഈവന്ത്ര വാക്കുക മധുരമായിത്തന്നെന്നയിരിക്കുന്ന ണ്ടു്. അല്ല രാക്ഷസജാതിയല്ല പുറിന്തോ ഉജ്ജിത്രനിന്നെങ്ങെനെ മിത്രംബാക്കന്നു?

മന്ത്ര:—സപാമിനി ഇവിടെയുള്ളിതാനമന്മാം.

സീത:—നീ സപന്തരപം കുണ്ഠിച്ചതതു. വുക്ഷങ്കാടര
തീയനിന്നിരണ്ടിവയ്ക്കു.

മന്ത്ര:—സപാമിനിയുടെ കല്പനാജൂഡാലേ. (ഇറങ്ങി നമ്മുടെ
രിഴ്മം.)

സീത:—എ ഇതൊക്കെ വാനരനാണപ്പോ. പ്രായണ ഈ തു
ആവശ്യം രാജ്ഞിസന്ദ സപീകരിയുള്ളില്ല.

മന്ത്ര:—എല്ലാക്കം യദ്യപ്രയാകം വൈത്തി ശ്രൂചിതയെ—
ഈ ശ്രൂചിയുജ്ഞ സ്ഥനാകം

ചോല്ലാഴ്ചാ മെമാറിവനം റുപമണിപതിയാം
രാജനം നൽകിട്ടുന്നു

എല്ലാജയാർപ്പം തന്നെ ക്ഷയകി മീമമണിയും
മാമബയ്ക്കും കടക്കണം

നല്ലം മെമരലേ ശ്രൂചി തപം സുരപ്പരചരിയാം
ഗംഗ നൽകന്നാഡോലെ.

6

സീത:—(വിചാരം) മധുരവചനം പറഞ്ഞ ഇവന്നരായി
പിണ്ണം? ഇവരുടെ ചോദിയുള്ളക്കത്തനേ. പിന്നെ ഇവ
നെപ്പറ്റിക്കിച്ചുനോക്കവാൻ പ്രമാണമായ അതശ്വര്യ
പുഡാമനാിയും ഉണ്ടപ്പോ. [രൂപം] വിസ്തിച്ച പാ
യും ഭേദം നിയുംരാണം? എന്താങ്കവചിക്കാണം അ
ആച്ചതനായിട്ട് സംസർദ്ദിച്ചായതു്?

മന്ത്ര:—സപാമിനി കേട്ടാലും. ഞാൻ വാഞ്ചിഗവന്നു ചു
റ്റുനാണം; സുഗ്രീവന്നു ചുറ്റുനാണം. മന്ത്രമാൻ
ചുനാണം പോയും

സീത:—പിന്നെ പിന്നെ.

മന്ത:—പിന്ന, സുഗ്രീവൻ അറുജനായ ബാലിയോട് സ്കീനിമിത്തമായിട്ടും രാജും നിമിത്തമായിട്ടും വലിയ ഒവരുണ്ടായിരീതി.

സിത:—പിന്ന പിന്ന.

ഹണ്ട:—പിന്ന— ആ സുഗ്രീവൻ ബാലിയേ ക്ഷേപ്പുടിട്ടുനംഡിക്കിലും അവസാനവരെയുള്ള ഭ്രമിച്ചവൻ പ്രഭാഗമാനുംപോലെ ചുററിന്നു.

സിത:—പിന്ന പിന്ന.

മന്ത:—പിന്നസുഗ്രീവൻ മഹം ശാപംനിശ്ചിത്തം ബാലിയുടുക്കന്നാക്കാത്തായ “ഭാല്യവാൻ” എന്ന പവത്തിൽപ്പാർത്ത.

സിത:—പിന്ന പിന്ന.

മന്ത:—പിന്ന അഞ്ചെന്നമീറിക്കുന്ന കുലത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ്യസ്ഥായ രാജ്ഞിസൾ വത്തിച്ചു സപാമിനിങ്ങളും ഒന്നും ഒരു കൂദാശമിതിയില്ലാക്കി.

സിത:—പിന്ന പിന്ന.

മന്ത:—അതിനീറ്റഡാഡിം ആ രാമദേവൻ ദീരുനാശം കുലം കാരണത്തിനേരം ബലംകൊണ്ട് സമുദ്രം ഏന്നപോലെ ആധീനതയിൽപ്പെട്ടു.

സിത:—പിന്ന പിന്ന.

മന്ത:—പിന്ന അണംജുനാട്ടുടിയ രാമസ്വാമി മരിച്ച പോയ ഇടായുവ് നീറ്റ വാക്കിനേ പ്രമാണിച്ചട്ടും ഇവിടുണ്ടെങ്കിലും വേണ്ടി ഒരു മഹയിൽ നിന്നും കാരണം മലയിലും ഒരു കാട്ടിൽനിന്നും മാറാ

അ കാട്ടിലും മാറിമാറി പിന്നെയും പിന്നെയും നട
നു സ്ഥലവഞ്ചലേണ്ടുക്കു പരിപ്രേക്ഷാക്കി.

സീതഃ—പിന്നെ. പിന്നെ.

മഹു—പിന്നെ ഒരു വലിയ കാട്ടിൽരെ തു് ബാലിയുടെ
ചൊരന്നാണ്ടു റീക്കി തു് ദിയുവാൻ വേണ്ടി സുഗ്രീവ
നീറു ക്ഷുന്നപ്രകാരം റാക്കുന്ന ഞാൻ ഒവേനേക്കു
ഞാക്കതു്!

സീതഃ—സത്യമുണ്ടോ? നിന്നെന്ന ക്ഷുന്നകോണം?

മഹു—സപാമനി ഉള്ളു.

സീതഃ—പറയും; എങ്ങനെന്നയാണോ? ആരുപ്പത്തെന്നു സപ
അചം?

മഹു—ന പാമിന്നു കേട്ടാലും. ത്രീരാമദേവൻ തിരുവടി
യുടെ—

തുക്കാലിയിൽ ശബ്ദം വക്രം നവജച്ചു ദുഷ്മാം
തുക്കാലിക്കാലെ ലാരുക്കി—

ചുപ്പായിക്കൊഴുക്കുമല്ലെന്നിലും ചുപ്പായില—

ജൈംഗാത്രിട്ടും മാത്രന്തരതിൽ

ഭവ്യത്രീവസുപ്തിയാം ധനിയിന്നപണിയും

നീംഗത്രുക്കൊക്കും പൊയ്യുതാ—

രോക്കം തുക്കാലിനുമുഴുവിന്തിക്കൈതിരാ—

യുമിന്നിട്ടും ചാതവക്കുറും.

7

സീതഃ—ഇപ്പോൾ ആരുപ്പത്തേനു കാണണ്ടുപോലെ
തോന്നാനു പിന്നെ—പിന്നെ—

മഹു—പിന്നെ അപ്പേപ്പും,

അപ്പേനീഡോപ്പുലാക്കീമസിമമദയിനേ

മനനീരൈയെപ്പോരെ—

നേപ്പും ചെപ്പും കാട്ടിൽ സുരപ്പരവന്നു—

യീടുമ്പുപാമിരാമൻ

வழுதேகலூக்ளூரிடதிற் ஏஷ்கினிற்

மார்ட்டு ஏடுரைதான்

மெஸ்ரூரீக்களை குமிக்குமிவகுஹ-

கீடுவெஜூங்களென்.

3

ஏட்டின வூரைப்புரையுள்? ஹவிடதெத சுரளாகிற
என் வேவல் ஸ்வாராஞ்சுமாயிற்றின்.

ஸிதி:—ஏந்தியாவளைய நீயெண்ணெனயரிடத்து?

மனு:—களிக்கிலூாத்த ஏடுக்கை புமானாய்டு குமா
உ லக்ஷ்மைங்காயினாலூ.

ஸிதி:—ஶரி. பிளை—பிளை—

மனு:—பிளை.

மத்தோங்கிரயாற்றுநமரதக-

தத்தாடாத்த தத்தாஜியு

குதிவிளைவ்யாற்கநாபு பரிமுல

யப்ததுசெதிடு

தறுபயங்கர வீவிலாலப்பிழுண

காராக்கத்துமாயதி—

பூஞ்சுமெதவற்றாக்கோத்திழக்கியோக

வேவங்கிழக்கவா ர

9

ஸிதி:—பிளை—பிளை—

மனு:—காந்தியூ சு சுங்கநாயக்நாயதிற்கும்—

ஷ்குவ குதிவோடு

காந்திரீதாமரஷ்ட்ருதுமயுரக்கு—

நோய தூநதிவோடு

தாங்கால் நாட்சுஷ்குக்குப்பிஸரஸம்வியு

ராஜமங்கநாவோடு

ஊற்று பூவிபு வேவன் முழுபொவதி—

க்கூர் ஸ்வங்கமேகான்.

10

സീത:—പിന്ന—പിന്ന.

മന്ത്ര:—

അരിയമ ചിൽനിനാഡകൊണ്ടുമാകേതകളും—

നിര സരസചിലയ്ക്കുണ്ടാറിളക്കാരാടകൊണ്ടും

കരിമകിൽ മലവിന്തപം ചേത്തരാവിക്കലെല്ലോം

നമവരാംമഹത്തം പ്രാജ്ഞസാദമമായി. 11

ശാഖപ്രാംതതന്ന മിന്ന കൊണ്ട വെളിച്ചുംവിശ്വപ്രാം

വെള്ളത്തിൽക്കുംവിശ്വാംമെന്തിരാക്കിഹാംത

നാഞ്ചുരത്തുംതമാനുഞ്ഞൻനിഥിന്ത

കൊഞ്ചാമിതെന്ന മുള്ളരവ്വാട പേവിഡവ-

നാഞ്ചും വിരിഞ്ഞ പലകോകന്ദം പിടിച്ചു. 12

മരോന്തിക്കിൽ ചെന്നിട്ടം—

നക്കുമർത്തഭീർഒ വര്ത്തുചേര്ത്തശക്തം

നന്നത്തതീർത്തിട്ടിട്ടാം

മെല്ലും ക്ഷേരത്തു നിന്തിക്കുടി—

ചുംതിനാരോച്ചുങ്ങാന

ശാഖും ജാനകികോംപനേ വാരികനീ—

ബാംജീവനാഡു ജവാൽ

മെല്ലുന്നിങ്ങനെ ചെന്നുവുംതലവതകിൽ

ചെരുടിക്കിനാം സാന്തപനം. 13

സീത:—പവനപുത്ര! ഹരുസ്തീകരക്കണ്ണപ്പിയംതന്നെന്നയായി
രിക്കം. ഇന്നിക്കാക്കട്ട ശോകിരത്തയും ലഭജയേഴും
ഉണ്ടാക്കണം. പരയു—പായു—ഹരുപ്രാം നിർബാഹ്യ
രായ ഇന്നിക്കവേണ്ടി ആയു—പത്രൻ അങ്ങങ്ങനെന്നെന്നു
യാത്രിരിക്കക്കയാണോ?

മന്ത്ര:—അംഗും അംഗും, സമാധം കിട്ടിക്കൊണ്ട വേനി
പ്രാം പുസ്താംവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ஸීත:—அதற்குரிய அமைத்துக்காலத்திக்கு மிருமான இ^३ அதானென்றங்குடி ஏதேனும் பரயு

மஹ:—பூமிக்கி கேட்டாலும். அது காட்டில் நினை குடி கொள்ளுவதோயிடு ஸம்பூர்ணம் வேமலேயுக்கிளக்கண வோலை ராமஸுருவமாக்க தமிழ் எதான் ஸம்பவ நியமனாக்கி.

ஸීத:—விளை விளை—

மஹ:—விளை அவீட்டுத்தெ புதூவங்காளு^४ வூவுட யா தீரையிலூரை ஸத்துவானரஜக்ஷாயிப்பதும் ஏ ஸுபிகிலூம் அபுதிமத்தொஸமாகங்வணும் புத தாங்குாதத்தென ஸுருவம் கிட்டி.

ஸීத:—விளை.விளை—

மஹ:—ஹுக்கை காறும் ஸாயித்துதின்ற சேஷம் ஸ ருவம் ஹவிட்டுதெ அங்கைப்பதாம் ஏதை ஸபாம் காறுக்கில் புவேர்த்து

ஸීத:—விளை—விளை—

மஹ:—விளை ஜமங்கொள்க மாறும் பரிமாஸபாடு சுப்புருணும் கம்மகொள்கு வேவககஞ்சூரும் கடத்திவை ஜூங்கவராணுஞ்சூ வாாதப்பிரமாரையும் ஜூக்ஷாயிப் புமாரையும் அவயி நிறையுத்து கு ஆடிகிலேஜூ மயத்து.

ஸීத:—விளை—விளை—

மஹ:—ஹுடிகிலேஜூ^५ யுவராஜாவால் அங்கெதான நா யக்கொாட்டுக்குட்டியதும் ஜூக்ஷராஜாவாய ஜாங்வைவான் ஒவிட்டு நாக்கண்றுமாயி எதான் நுட்டுக்கீய ஸெங்கு தெட கல்லுத்துயத்து.

ஸීத:—ஹுடிகை ஶக்கிகேளை சிக்கைளைப்பூ. விளை விளை.

ಮಹಿ: ವಿಗೆ ಇಲ್ಲೂ ವಾಗಿಯೀರಿಂದಾಗಿ ಗೋಕುಟಿಯಿಂ
ಕಣವೋಡ ಇವೀರಿಕಣಿಂ ವಿಶ್ವಾಸಿಗಳಾಕಿಕಾಣಿ
ಎಗೆ ಶಾಂತಿಯ ವಿಶ್ವಿತ್ವ ತರಿಕಿಯಂ ಕಲ್ಪಿತಾಯಿ
ವಿಶ್ವ.

ಸೀತಃ:—ಎತ್ತಿ ಎತ್ತಿ?

ಮಹಿ:—(ಅಮಸ "ಕರಿತ್ವ ಮೋತಿರಂ ಕೊಂತಕಣಂ.)

ಸೀತಃ:—(ವಾಡಿ ಶ್ರಿಜ್) ಇತಾ ನಲ್ಲೂ ಶಾತ್ರುತಾಂತ್ರವೀರಿಂ
—ಇತನ್ನೂ ಮಹಿಷಿಂಹ ಕೊಂತತರಿತ್ತಿ? ಇತನ್ನೂ
ಕೂರಿ ಕೊಣ್ಣಿವಿನಿತ್ತಿ?

ಮಹಿ:—(ವಿಚಾರಾ) ಇತಾ ವೇಬಿ—

ಪರಿಕಾಳಿಲಿಖಿತಿಂದಿರ್ಥಿಗಾ ವೇಕಂಗಾ ವರ್ತಿತ್ತ
ಕುತ್ತಿಲಿರಾಂತಿಗಾತ್ರವೇತ್ತತ್ವಿಂತ್ರಕಂ ಗಾಂಧಂ
ವಿರಳುಕಳಿಲಿಜ್ಞಿತ್ತ ಸ್ವಂಬರ್ಯಹಾಯಿಜ್ಞ ಚಿರಿ—
ಪರವಾಗಿಲಿವಾಣಿಕಾಣಿಗಾಕಣಂ ವಿಗೆ. 14

ಸೀತಃ:—ಇತನ್ನೂ ಲೋಕಾಂರಣಾತಿರಿಂ ಅರಿಂಣಾಮಾಯಿಕ್ಕ
ಇತ್ತಿತ್ತಿ? ಇತನ್ನೂ ರಿಖಿಂಣಿ ತಾಣಂ ವಲಿಕಿಂದವೋಡ
ಮಂಡಿಯಿಂಣಿತ್ತಿ? ಇತನ್ನೂ ರಾಜ್ಯಸಾಮಾಯಿಯ ವಯ
ಇತ್ತಿತ್ತಿತ್ತಿತ್ತಿತ್ತಿ? ಇತನ್ನೂ ರಾಗ್ರಿತ್ಯಾರಂ ರಾತ್ರಿಪ್ರಾಯಿ
ಪರಾಯಿಕ್ಕಿತ್ತಿತ್ತಿ? ಇತನ್ನೂ ವಿಂಗಾಲಂಕಾರತಿರಿಂ ಕ
ಣಾಟಿಯಾಯಿ ಕಲ್ಪಿತ್ವಿತ್ತಿತ್ತಿ?

ಮಹಿ:—ಹಿ ಬಹುಷಿತಿತ್ವ ವೇಬಂ ಇತಿಲುಂ ಗ್ರಾಹಕಿ ಉಣಿ
ತೆತ್ತಿಂಡಿತಾಣಂ.

ಸೀತಃ:—ಮೋತಿರಂ ತಾಗಣಣಾಯೋವೆ ನೀತ್ಯಂ ಅರ್ಥಿ
ತಾಣಿ ಕೆವಾಗಿತಿರ್ಥಿಗಾ ವಿಜ್ಞಯೋತನ್ನೂ. ಏ
ಗಣಪ್ಯಾಯ ಅರ್ಥಪ್ರಗತಿ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣಂ ವೆಯ್ಯಾ
ತಾಣಾಲ್ಲಿ ನೀತ್ಯಂ. ನಿಗಾಹಿತ್ತಿರುಕಾಣಿ ವೆಯವರ
ಣ್ಯಂಣಾಯಿ? ಎಗೆನಾಪ್ಯಾಯ ನಿಗಣಾಯಂ ರಾಜ್ಯ
ಸಂ ವರ್ವಾತಕಾರಣ ಕೊಣ್ಣಿವಾಗಂ ಎಗೆನಾಣಾಯಿ?

മന്ത്ര:—(സുഷം)

വരഹമംഗളിലക്കന്തൻരകവശം വിട്ടവനാ
ഖിരദമദഹതാപം പുണ്യവാരാന്ത്രലീയം
പരമിതുവരെയുജ്ജിനാളിൽ വിത്രാന്തിരയെന്തി
തങ്ങണിയണിമഞ്ചനിന് ചാരംമെച്ചന്നവല്ലോ.

സിതഃ:—എന്താണം. ചെയ്യേണ്ടതു്?

മന്ത്ര:—(വിചാരം) ഇവഴ്ചട,
വിളറിയമപോലെയുജ്ജിായ
തജിക്കമുന്നിയിലോട്ടമംത്രലീയപദം
പുള്ളക്കമൊട്ടം സ്രൂമദ്ദായ
വെളിവിൽ കാണുന്നതുണ്ടിയാണ്.

16

സിതഃ:—എപരംഗതിയ അക്ഷരങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കട്ട.
(കൈയ്യ് മലത്തി നോക്കും.)

മന്ത്ര:— ചെന്തളിക്കരമതിൽ വീണിൽ
വിത്രം കൂളിക്കണക്കപ്പെട്ടായപോലെ
ഹന്ത് പൊടിച്ചുത്തിനെന്താരായ
ചെന്താരതിൽ വീണപൊടിപോലെ.

17

സിതഃ:— ഒപ്പാ നിന്നുക്കണ്ണിലുകൊണ്ട് ഇനിക്ക് ദേവകർഡി
അണ്ണക്കുലമാരായി എന്ന തൊന്തരിയുന്ന. ആരുചുത
നീറ വാക്കു കേരഡപ്പാം എന്നീറ ചെവിക്കരിക്ക
കെട്ടുകും തൊന്നുണ്ട്. അപ്പുതെ അടയാളത്തിന
വേണ്ടിയണ്ണലു. ആചുചുതുനീറ മരറാടയാളശായ
വാക്കു എന്നോട് പറയു.

മന്ത്ര:— ഇവിട്ടന്ന ചതിനിലയിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവാം അ
ടയാളത്തിനീറ ഉപ്പുനുവേണ്ടി ഇരുംകുടി അങ്ങളി
ച്ചയ്യിട്ടുണ്ട്.

സിതഃ:— എന്താണം?

മനു:—

ബൈപരംനിന്മാണിൽ എന്നെന്നായ്ക്കി പതിവി—
 സ്ഥാത്ത നേരത്തെന്നതേനീ
 ചോരാട് നീ ദാസ്യുന്നെന്നായ് വേതി മധുരമയ്—
 ചുംബി മെല്ലുത്തുക്കാനീം
 പാരമഞ്ചും വെളിച്ചുത്തിളുമയു വിത്രും
 മലുമാവുത്തിനാലേ
 ഒന്നേ ഒക്കക്കട്ടേക്കുന്നാക്കപടമെടുത്തും
 മനത ബന്ധിച്ചുവിത്രം.

18

സീത:—(സദേശാധ്യത്തോടുകൂടി) അരുംബതേ ഇപ്പോൾ
 നിനക്ക പൂജാം നിന്നു മായത്രി അടുത്തുകൊണ്ടു
 നന്നയുണ്ടാണെല്ലാ. മനങ്ങും! നിനക്കും അരുപ്പ
 ഗും നടപ്പാനൊക്കെ വഴിയുണ്ടാക്കിത്തെന്ന. ജീവിത
 മേം നീയും അന്തർരാജ്യാന്വയിലെവയ്ക്കുള്ളിൽ വഴിയു
 ടെ പക്തിയിൽ വെച്ചു തിരിച്ചുഡോന്ന. പബന്ധ
 ത! നിന്നോന്ത് കരം ചരംതൊക്കെ കൊള്ളിംമെന്ന
 മോഹംബാം. പാദ്യാഖത്തോന്നെന്നോന്ത് അറി
 ഞ്ഞുകൂടതാരം. നിന്നും അടുപ്പനൊക്കെ വായുങ്ഗ
 വാൻ സക്കു ലോകങ്ങളുമുണ്ടും പ്രശ്നനാണെല്ലാ.
 ഏന്നാൽ എന്നും പ്രജാന്മ നീതനെന്നയായിത്തീ
 ന്നിരിക്കുന്ന.

മനു:—ഒവി മുത്തുമാരല്ലുാന്തപനം ചെയ്യാൻ സമ
 ത്യാനാണെല്ലാ.

സീത:—വായുപുരും പറയും പറയും ഇതു അത്തിന്തനം
 നീ. എന്നൊക്കെയാക്കാണുന്നിപ്പോൾ ഇപ്പിട
 വന്നതു? എങ്കിൽ എന്നീ വലിയ സഭാം കിട
 ന്നാലും?

മനു:—പിന്ന ആ പർവ്വതത്തികയ്ക്കിനു ദേവൻറെ
കല്പനയെ പ്രസാജിപ്പോശെ ശിരസ്സിൽ വഹിച്ചു
കൊണ്ട് മുത ദിക്കിലേ മുഖ വാനരസൈന്യം പറ
പുട്ടി.

സിത:—പിന്ന—പിന്ന—

മനു:—പിന്ന,

കാരേത്രും മഹകരിക്കുളം മുഹയിലെ—

നൃപ്പാ വള്ളം വായ്ക്കാടു—

പ്രാരം തിങ്കി മരഞ്ഞരം നിലെപ്പാടു നബി—

തീരക്കാടുകാട്ടിലും

പോരാ ധന്തകയ്ക്കാൻ തകാടവിയിലു—

മരഡം തപദനേപഷ്ടണം

പാരാതൈപ്പുാഴുമെകഴിച്ചുവയിതെ—

റിച്ചുകവീരുമുജം.

19

സിത:—പിന്ന—പിന്ന.

മനു:—പിന്ന അഭയി തെററിപ്പുായമുകൊണ്ട് എ
ല്ലാ വാനരപത്രികളിൽ പ്രായോപവേഗനാ ചെയ്യു
വാൻ തീർച്ചയാക്കി.

സിത:—കഷ്ടം കഷ്ടം പിന്ന—പിന്ന.

മനു:—പിന്ന ആ സമയത്തിൽ മരിച്ചപോയ ഇടായു
വിന്റെ ജേജ്യനായ സമ്പാദി ഗ്രഭിംഗരാജാവും ഒ^{ഒക്കെട്ട്} ആ പ്രായോപവേഗമുഖരത്തിൽ.

സിത:—പിന്ന—പിന്ന—

മനു:—പിന്ന അംഗും സുക്കരതാമസിള്ളിയനാവനെ
പ്പുാഖു ഇവിടുത്തെ വർത്തമാനമാക്കു നല്പുണ്ടും
ക്രക്കരിയിച്ചുതന്നു.

സിത:—ആദ്യരൂപം തന്നെ. ആ ജാതിക്കാരോക്കെ ധരോ
പുകാരിക്കലാണെല്ലാ. ഇവിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ

അരഞ്ഞൻ എന്നിയും വേണ്ടി പ്രാജന്മ കൂട്ടണ്ടു.
പിന്നു — പിന്നെ.

മഹത്: — പിന്നെ അദ്ദേഹത്തെന്നു ഇപ്പേശംസുലം മധ്യാ
സമദ്രോ ചാട്ടിക്കുന്നും ഇല്ലാന്തത്തിൽ വരുന്നതി.

സീത: — എൻ്റെ ശ്രോകസമദ്രോ തന്നെ ഒരു നീ കടന്ന
യു. വ്യസനംക്കുവാനമരക്കാരനായ വായുപുത്രാ

ചാരചു! ചാരയും ഇല്ല വ്യസനം തീരുന്നതെന്നാണോ?

മഹത്: — ഇവിടെയും അത്താവിഡൻറു സദേശമുണ്ട്.

സീത: — സദേശമുണ്ടോ? എന്നിയും? അനന്തരുമാമായാ!

മഹത്: — ഇപ്പെന്നെങ്ങാണു ഭർത്തുസദേശം. —

നില്ലാരാസത്സദ്ധൈംഗ്രാഹമതിൽവെ-

ചുനാരഥാന്വില്ലുലച്ചി.

നില്ലാകല്ലാണകാലേഷ്ടുതരജുവനോപണം
കായുംഞ്ഞന്നനെന്ന

വസ്തുതേപാദ ക്രിക്കറ്റും ചത്തിയിലിമപിണം
ചുപ്പാതുവെന്നുത്തിൽനിന്നും

ചൊല്ലാഴിം വില്ലപോരിയുപട്ടതയോടുകല്ല—

ചുട്ടുകെക്കുശാഖാകുള്ളാം.

20

സീത: — രാക്ഷസന്നർ പ്രാജന്മനെ മുട്ടിലെഡത്തിട്ടും ആ
രുചതും എഞ്ചന കൊണ്ടുപാക്കം അല്ലോ? എന്നാൽ
എത്തിനിപ്പോരു നീ താമസിക്കുന്നോ? വേഗം ചെല്ലു.
ആശികളിൽ ഒന്നന്തരുമായ ഇല്ല ചൂഡാമണി യാ
ങ്ങിക്കൊള്ളി. അല്ലെല്ലുത്തുറുന്നും ഇതുകണ്ണാൽ ദ്രാം അ
നങ്കുലജാം ദ്രാം യാരിച്ചുകൊള്ളിം.

മഹത്: — അന്യാം ദേവിജീവ ഉച്ചിതജ്ഞതയും രാക്ഷിണ്യ
വാം ദേവി പ്രസാദിച്ചാലും (വാദഭന്ന)

സീത: — അരുചുപുതും അധ്യികം വ്യസനിക്കാത്തവിയാൽ
യെ എൻ്റെ വാത്തമാനമൊക്കെ പരയണം.

മനു:—സപാമിനിയുടെ കല്പനപോലെ. ഇനിക്ക് അന്ന
റഹമായി

സീത:—നീറും ചെല്ലു എതാറം ദുഡിലവത്തേപ്പുബെയ്യിം
ശപാദുക്കിത്തിനും ചുബഴ്തിൽ നീങ്ങപ്പിടിടെ വത്തമാ
മാനാ കേരിപ്പും അച്ചാരായിരിക്കാം
മനുമാൻ:—

അലാരാശ്ചാക്കപം മടിപ്പുവന്തിനിന്

ചാപമറ്റുവപ്പുബൈക്

താങ്കുട്ടിടമടന്തുംതാലുറ തുന്നം

പോയ്മുണമനിഞ്ഞുവോ

ചാതവായ്ക്കടക്കന്തുന്നനവരേവ—

യുജ്ഞ കരതാരിനാൽ

വീരരാമനയിങ്ങുവേവാവിട്ടുത്ത

വേണിയെ വിട്ടത്തിടം.

(എപ്പാവരം പോയി)

അംഗവീഡകം ഏന്ന ആരാമങ്ങം കഴിഞ്ഞു.

സ്ഥാനം

(ശംകാനതരം ഓന്തും ശടക്കുടാ വില്ലാധരൻ പ്രവേശിക്കാം)

എല്ല:—ബാശമാമിന്നാ ഇപ്പോൾ വില്ലാദേവതയെ ആരാ
ധിച്ചുംനുരുക്കാണെ ഒരേവെറുനെ സേവിപ്പാൻ ച
താവുജ്ഞ സമയം ക്രാന്തു നോക്കിയില്ല. കരച്ചു സ്വ
ഖ്യാതിയാലും എന്നറ്റു പിന്നാലെ പോര. വെറം
പോരിട്ട് വേണ്ടുന്നതെങ്കിൽ അവിടെ ചെല്ലുണം.

സൗഖ്യം— ആരും മുതാ എന്ന്.

വില്പാ—സൗഖ്യാദിനി വരു.

മെച്ചുമോട്ടവിടതന്നുമീവുമലർമാല

നല്ലുകൈഴും വിധം

വെച്ചു നിന്തയ കച്ചവന്ദമുനിയെറുള്ള

അംഗിയിൽ മുക്കെടോ

അപ്പുക്കണ്ണയലങ്ങൾപ്രവാഹരചിത്രങ്ങ-

പാപമനിയുള്ളല—

ക്രച്ചുവെച്ചിനി വരിഞ്ഞുകൈട്ടുകയിപ്പില്ലോ

കുള്ളുതിയവല്ലിനി.

1

സൗഖ്യം— ആരും! അക്കുന്നതാണ്.

വില്പാ—നോക്ക, നോക്ക.

കനിശ്ചര വൻമുടിക്കിൽനിന്നുംനാം

മുന്നാനുള്ളിച്ചയരുന്ന നമ്മക്കിലാനീം

കന്നാന്നതായ് പലപാലാത്മമേമാമിഴ്ചു—

തതിന്നന്നപോലവനിയണ്ണിക്കേതാനിട്ടും?

2

സൗഖ്യം— ആരും! കലപവ്വത്സരം പോലുംള്ളപ്പോരും സം
ശയിക്കുന്നതു സ്ഥിതിവില്ലായിരിക്കും

(ചുററിനുക്കു നാ)

വില്പാ— കാമോ നമ്മക വഴിയാതു ഇഷ്ടപ്പാരു വളരെസു
വമായിരിക്കുന്ന.

കിപുരാതു” ദയിതയുടെ കവ്യസ്തം മഹറാജപുര

രതു” ദിഗ്പദ്ധ പദ്ധയരസ്തം—

വാനിന്റെവായുവയന്നുതന്നു വടക്കിയിൽ

ശേക്കാപല മുംബായമാം

വാനോച്ചവന്നുവഴിക്കുവാളുസുവവും

പുണ്ണിഞ്ഞപോകുന്നതാണ്

താന്ത്രണതാന്ത്രണതനീൽ പിരയും

കാർമ്മോഖഗംഗപദ്മിൽ -

താന്ത്രണത്രാവലയാഗ്രഹജ്ഞങ്കല -

ക്ഷാണ്ടിട്ടംചുമ്പന.

(അണ്ണിസറയിൽ)

ക്രയുംജീവിനാർന്നാശാശാശ്വത ചിപെട്ട -

താന്ത്രണത്രാവലയാഗ്രഹജ്ഞം

സപ്തംഗാസ്താതരായ് സന്ധ്യകില്ലുഷ്ഠിവുണ്ടാ -

ക്ഷേത്രപേക്ഷം ജപിക്കാം

ബാക്കായ് നിർഭൈതിപാഥാംവിഹയമതിാം

മനരാഞ്ജിജ്ഞസാഖ്യ -

മാക്കം ചാരിത്രംഗാം ദയമന്ത്രകളും ചാം

സപ്തംഹാർദ്ദാ ത്രാക്കാം

വില്ലാഃ — ഏതു ലോകത്തിലോകം പരശ്രാം ചെയ്യുന്നതു
പോലെ ഇരിക്കാം, രാവണനാ കൊന്നരക്ഷിത്തിനി
ക്കണം

സൗഖ്യാഃ — ശ്രാവം അശ്വരന്തരനന്നയാണു വിചാരിക്കു
ന്നതും, രാമൻ രാഷ്ട്രസ്ഥലം റാവണമാന്ത്രാവശ്യ
ഷമാക്കിത്തീത്രം എന്നാൽ വത്രംബനാ, ഇന്നവെ
നടന്നിയന്ന.

ജാംബവഃ — ക്രയുംജീവിനാർന്നാശാശാശ്വത ചിപെട്ടം
പുവേക്കിക്കും.)

ജാംബവഃ — 'ക്രയുംജീവിനാർന്നാശാശാശ്വത' (എന്നാണുക്കി ചൊല്ലിട്ട്)

പണ്ഡാവാമനമുർത്തിയാന്നുവിശയ -

ക്ഷാണ്ടിട്ടംചുമ്പനട്ടി -

താന്ത്രണത്രാവലയാഗ്രഹജ്ഞം ചെയ്യുന്നതും

ക്ഷാണ്ടിപാശനതന്നും

3

4

കൊണ്ടിന്ത്യക്കണ്ണനെക്കുലക്കിച്ചിച്ചും

രാമസം നമ്മളിൽ-

കൊണ്ടാവേലാചുമത്തിതക്കത്താഴിലേ

നാട്ടാർ നടന്തു പുംബം.

5

വിദ്യാ:- (സദനാധ്യത്വാട്ടക്രൂട്ടി) ഇപ്പോൾ തെരോട്ടു
ത്തിന്റെ കണക്കം കൂടിത്തു.

സെഫദാ:- ഇപ്പോൾ പതിപ്പുതമായടക്കമന്ത്രിവോര ദുപാ
സം വീണാ.

ജാംബാ:- വലിയ ഭാരമാണപ്പോ. നടത്തുക്ക്. (പോയി)

വിദ്യാ:- സെഫദാമിനി ഇപ്പോൾ ഇപ്പോൾ സാധിച്ചതുകൊണ്ട്
വികസിതാക്ഷണായ സമഗ്രാക്ഷണ നമ്മക്ക ചെ
ന്ന പൂജിയ്ക്കുത്തവന.

(രണ്ടുപേരും പോയി)

വിഷ്ണുക്കംഞ്ചു കഴിത്തു.

(അനന്തരം യുദ്ധവേഷം കൂടിത്തു ലക്ഷ്മണനോടും
സുഗ്രീവനോടും വിഭീഷണനേട്ടംകൂടി ശ്രീരംമൻ ആദ്യത്തെ
ക്രന്ന)

രാമ:- സദോ വിഭീഷണ!

എന്നാലോപ്പരിപ്പുക്കടക്ക പതി നൽ-

ചുപ്പിച്ചു ഒരുലോകത്തെയോ-

നോന്നായ്ക്കാഡിനിവേണ്ണകമ്മുചിതം

പോലാചരിപ്പിക്കേണ്ടു

ങ്ങായുരക്കടസക്കണ്ണുംബേഘം

പൊരക്ക് പൊക്കംവിഡ്യു

നോയ്യുതക്കലജാതദർശനമത്താ—

നോപ്പുപാസമിണ്ണാക്കുമെ.

വിഭി:—അവൻ പ്രസാദിക്കേണ. എന്ന് വന്നുമെല്ലാം
തതാലൊന്നും പറയുന്നില്ല.

നന്നായുള്ള ജനങ്ങൾക്ക് രജിനീ-

വാരീസ്രാംത്യദിവസി -

ക്കൊല്ലും മറ നൽകിട്ടുന്നിൽ വേൽപ്പുാ-

മാത്രങ്ങളുടെ

എന്നാലുതെ നശിപ്പൂരഗജന്മ-

നാച്ചുവൈലത്രീസുവ-

തതിന്നില്ലാവവല്ലശ്വരം നരചത

പാത്രാലിനിക്കാരുമോ.

7

രാമ:— ഒരു അംഗവന പറയുണ്ട്. ഈ രാജാധനമാക്കിയ ദാർശനികൾ സ്വന്തമായി വരുന്നതിൽ വന്ന ലക്ഷ്യിയെ അപമാനിക്കുണ്ട്. എന്നതെന്നയപ്പേ, വാലേസൽക്കൂട്ടാണിലനിന്മാറ്റുന്മാ

കീന്നഗജൻ താഴവല-

ରତ୍ନାଲେଖନାର୍ଥକଟତ୍ତ୍ଵ ବିଜ୍ଞପ୍ତି-

കലാലത്തിലേക്കെങ്കിലും

മേലിൽസ്ഥിതാവന്നു

മുന്പായ് നടപിന്നതാൽ

പൊല്ലു പ്രക്ഷോതിപ്പക്ക ധമ്മടിയു

നീട്ടെയെല്ലാടവും

8

വിഷീ:—മേഖി ക്ലോമുതയ

പരമിമ്പുള്ളമാനത്തിനു തൊൻ പാത്രമായും നിങ്ങളിൽക്കൂടിവോകാത്തിള്ളുന്നായും അക്കാദമി-

മരന്നിയവത്തെന്നായ് പട്ടണ്ണജ്ഞിലെപ്പോൾ

പരിചിന്നാട്ടുഡയമാർ ചുടിട്ടുനണ്ണതല്ലോ. 9

രാമ:—സദേ! സുഗ്രീവ! അങ്ങയുടെ സ്ത്രീമിതനായ വി
ഭീഷണൻ പറ്റാക്കപ്പെന്നപോലെയിരിയ്ക്കുന്നു. വേ
ണ്ണതുപോലെയൊക്കെചുള്ളിച്ച് ഇട്ടേമത്തിനെ
ലക്ഷ്യിക്ക പ്രതികജ്ഞാക്കുട്ടിയിണ്ണു.

സുഗ്രീവ:—ദേവൻറ കല്ലുനപോലെ. ലക്ഷ്മപരി വരു.
(രണ്ടാഴ്ചം പോയി)

രാമ:—വിഭീഷണനെ രജാവാക്കിവെച്ചുതുക്കാണ്ട് മുന്ന
തോൻ കൃതാത്മനായി.

സുഗ്രീവമത്തിയാചനാലത-

യുടങ്ങപ്പലിയാത്തമന്നനേ ലക്ഷ്മം

കടചാമരമിവകർബ്ബപ്പട്ടം

നടവാടലക്ഷ്മംമിയും നല്പരിയല്ലോ. 10

സുഗ്രീവ:—[പ്രഭവിച്ചിട്ട്] ദേവൻ ജനിച്ചുണ്ടും.

രാമ:—എന്താണിതു്. പോയ ഉടനേതനോ അങ്ങു തിരി
ചുവന്നതു്?

സുഗ്രീവ:—‘ദേവി പുരത്തെയ്യുന്നജ്ഞാതെ തോൻ പുരി
യിലേയ്യു കടക്കില്ല’ എന്ന് വിഭീഷണൻ പറ
യുന്നു.

രാമ:—എന്നാൽ അങ്ങയുടെസവിയെ കുടിക്കൊണ്ടാവതു്.

സുഗ്രീവ:—ദേവൻറ കല്ലുനപോലെ. [പോയി]

രാമ:—[ആലോചനയോടുകൂടി]

കാലേഖാലിയെവന്നവാർല്ലിചിരയി-

ട്ടുലുജതാൻ ഗ്രൂമ-

തരാലേലുക്കാണാത്തു രാവണനെന്നയാ-

ക്രൂട്ടിനതാട്ടം കൊന്നാണ്ടാൻ

ചാലു മാതിചൊന്നവാക്കക്കയറ്റ—

ക്കാക്കന്ന സംവാസമോ—

നോദ്ദേശമന്നവപ്പുത്രിയാണവരംപരം

നിർദ്ദേശയാവില്ലയോ? 11

വക്ഷ്‌മ:—അതുകൂടും അസാദിച്ചാലും.

നാരീസപ്രഭാവമതിസൗഖ്യവുംവരംവിശ്വാസം—

പ്രാണിച്ഛഭർവിനയമുള്ളുവരാശരമാർ

മുരുനമുള്ളുകൊണ്ടിച്ച ദേവിതന്നെൻ്റെ

ഹരിതുഞ്ഞുത പരിക്ഷുകഴിച്ചിട്ടേണം. 12

രാമ:—വക്ഷ്‌മണി! യഞ്ഞമാണാവിടെ?

വക്ഷ്‌മ:—അംഗ്രേഷം ഇപ്പോൾ യുദ്ധത്തിൽ,

ബൈലുനീക്കാജാകൈകാണ്ടതിനാടെയിട്ടിൽ..

പ്ലേട്ടക്കീശക്കംവേണി—

ചൂഡേകയുംണിട്ടുനുകരടിക്കുള്ളിശാ..

ഭാസ്യഗത്തത്തിൽനിന്നും

ശാലാംഗ്രൂലക്ഷ്യലഗ്രമമത്യവികാർ

വീഴ്ത്തിമാറുന്നവത്താ—

പ്ലേപ്പലങ്കുപ്പുറക്കുറുകാരെശജലധിയിൽമകര—

അപരംക്കപ്പക്കിട്ടിട്ടുണ്ട്. 13

രാമ:—അംഗ്രേഷത്തിനു സദ്ഗമായ പ്രവർത്തിതന്നു. (അം

ണിയറയിൽ) മാറിന്തിന്നിൽ. അതുകൂടാണോ മാറി

നില്ലിൽ.

രാമ:—വക്ഷ്‌മണി! എന്താണിതു്?

വക്ഷ്‌മ:—ഇതു് അതുകൂടും എഴുന്നുള്ളതാണു്.

രാമ:—മഹാജനം ദേവിയെക്കാണിച്ചുന്ന പരയുമോ ആ

വോടി വക്ഷ്‌മണി! അതുകൂടേ മാറേണി. അവിടതെ

നെ ദാഹനത്തിൽനിന്നിരക്കി മെമ്പിലിയെ അതുക്കണ്ണത്തിൽക്കൊണ്ടുവരു, എന്നു സുഗ്രീവനോടു കല്പിയ്ക്കു.

ഉക്കു:—അതുന്നേൻ്റെ കല്പനപോലെ. (പോയി)

രാമ:—പുല്ലാക്കി രാവണനെന്നീക്കി മനസ്സുതെന്നിൽ വള്ളാത്രായ്ക്ക് മിമിലേപ്പേരപുത്രിതന്നേൻ്റെ

ചോല്ലാന്ന് സച്ചുരിതസംരമണിഞ്ഞതുപ-

മെല്ലാവയം വിരവിനോടിയെ കണ്ണിട്ടു. 14

(അരന്നതരം ഉക്കുണ്ണനോടും സുഗ്രീവനോടും ആടി
സീത പ്രവേശിക്കുന്നു.)

രണ്ടുപേരും:—(നമ്മുടിച്ചിട്ട്) ഒവരി ഇതിലെ ഇതിലെ.

(അണിയറയിൽ) ഉക്കുണ്ണനേൻ്റെയും സുഗ്രീവനേൻ്റെ
യും സാഖ്യപൂശാരം ആദ്യവരും തന്നെ.

കൂർത്തിൽനിന്നു തലതാഴുത്തി നമ്മുടിയ്ക്കു—

മീരണ്ഡുപേരുകളുടെയും നയനങ്ങളും—

പാരിന്നയിശ്വരെ കൃപകതന്നേൻ്റെ പാദ—

താരിന്നേൻ്റെ യുദ്ധമതിലെ പതിയുന്നതുള്ളി. 15

സീത:—(വിചാരം) ആദ്യപുത്രൻ്റെ എന്നൊക്കും തുല്യ വി
ചാരിക്കുമോ ആവേം? മഹാജനം എന്തു വിചാരി
ക്കുമോ ആവേം? സ്രീകൃഷ്ണനു സപ്തഭാവം തന്നെ വി
ചൈസിദ്ധുന്നും വരുംതന്നു ശാന്തി. നിർഭ്ലാഘയായ
എനിക്കുവെണ്ണി അന്നത്തുമ്പും ആദ്യത്തിൽ വീണാ ആദ്യ
പുത്രൻ്റെ സ്വന്നതം ബാധ്യവല്ലക്കൊണ്ടു നീതിക്കു
നു. “ഇന്ന് വില്ലുകൊണ്ടു കൈക്കലുംകിയ ഇവി
ടിതെ ഇപ്പോൾ വില്ലുകൊണ്ടു കൈവയ്ക്കുമ്പോൾ”
എന്ന് മന്ത്രമാണ് പറഞ്ഞതു സത്യംതന്നെന്നായി.

ലക്ഷ്മി:—അതുന്ന് പ്രസാദിച്ഛാല്ലോ!

സുഗ്രീ:—ദേവൻ ജയിച്ഛാല്ലോ.

സീത:—അതുപുത്രൻ ജയിച്ഛാല്ലോ!

രാമ:—ദേവാ! ഇങ്ങനൊട്ട് (ഇങ്ങനൊട്ട്) എന്ന പക്തി പറ
രംബു മുഖം തിരിക്കുന്നു)

രണ്ടുപേരും:—എന്താണിത്ത്?

രാമ:—ലക്ഷ്മിാ! മനുഷാനെ വിളിച്ചു കൊണ്ടാവതു.

ലക്ഷ്മി:—അതുന്നെന്ന് കല്പനപോലെ (പോയി)

രാമ:—സുഗ്രീവ! മന്ദിരിലിവരുക്കണ്ണില്ലെന്നണ്ണോ?

സുഗ്രീവ:—[ഫേടിച്ച നാശക്കുന്ന]

രാമ:—സുഗ്രീവ! മന്ദിരം ഉണ്ടാക്കാത്തതായ
വിരഹമാരിത്രും നോക്കു.

ചാരക്കാന്തി മരിച്ചുനും പരമണിത്തൈ—

ഒ കളിർക്കുവക്കുള്ളം

താരംനിന്തു മനമാന്നമതു ആതരമായി—

ഒ ചിക്കവേഗവും

ഭരിഞ്ചിയങ്ങൾന്നു ശേണ്ടുചെമ്മു

കട്ടുകൂപ്പും—

ക്രൂരരെയാത്രു വിരഹലുത്തതിം വഹ്നി—

തുണ്ടിവഡ പതിതു.

16

സുഗ്രീ:—ദേവാ! എൻ്റെ അത്യാചാരങ്ങളോപാശം¹
ഇവരു ദേവൻ തിരഞ്ഞെടുത്തു വന്നതു്.

രാമ:—ലക്ഷ്മിണ്ണം കണ്ണിടില്ല നിയുഡാ.

സീത:—(വിചാരം) കള്ളാ! കള്ളാ! അനന്തപുരയുടെ അ
നാഗരമ്പും എനിക്കില്ലേപ്പാറം ശാപമായിത്തീന്നുവ
പ്ല്ലാ.

[ലക്ഷ്മിന്ദമാനം പ്രവേശിച്ചിട്ട്]

ലക്ഷ്മി:— അറുപ്പു പ്രസാദിച്ചാലും

മഹതഃ:— സപാമി ജർജ്ജാലും.

രാമ:—ലക്ഷ്മി മഹത്മാനോച്ചത്രി ഇവളെ നോക്കു..

രണ്ടാഴ്താ:—(ഒന്നാക്കിട്ടു മുഖം തിരിക്കുന്നു)

മഹതഃ:—ലക്ഷ്യത്തിൽ വച്ചു തയാറു വേരെ ഒരു മാത്രിരിക്കാം എന്ന് ഇവളെ കൊണ്ടിട്ടുള്ളിട്ടുള്ളതു. ഇപ്പോൾ ഇവരും മരാട മാത്രിരിയായിരിക്കുന്നു.

സീത:—അറുപ്പത്രാ എന്നിക്കു കരഞ്ഞാനു പറഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നാണ്ടു്.

രാമ:—നിന്റെ ത്രാവന്നനു പറയുന്നാണല്ലോ.

സീത:—കമാരാ നീങ്ങല്ലെന്ന് വാക്കു കേൾക്കു.

ലക്ഷ്മി:—നിന്റെ വാക്കു കേട്ടതിന്റെ ഫലമാണിതോ കൈ.

സീത:—പവനപ്പത്രാ കേൾക്കു.

മഹതഃ:—അങ്ങാലും കൂടിനത്തു.

രാമ:—ചേരാ ഇപ്പോഴം നീ എന്റെ മുഖിൽ നിൽക്കു നാഡാവാ?

കാരോറിടത്രംജനീവരോധജാര-

മാരോട്ടമാതതിടക്കരിച്ചിന്നുംഡംഗോഡം

പാരാതത സേധകവനേക്കാട്ടണ്ണരി കാശാ—

തേതാരാധനമെയേട്ടുംഡബിനീ ചതിച്ചു. 17

സീത:—(പുണ്ണിരിയോച്ചത്രി അറുപ്പത്രം പരിഷവാക്കു പറയുന്നു.

സുഗ്രീ:—(വിചാരം)

തന്നെടയ്യിപ്പതിയിതുവിധമായ—

ചൂന്നതുകേട്ടിലെ വിരിച്ചിട്ടുന്നതിനാൽ

ഇന്നവിലഞ്ചീകൂടിയില്ല:

തന്നവള്ളാശൈക്കയിവഴ്യയൻവള്ളാ.

18

(പുഞ്ജാ) ഒരു ഇവരെ സപാമിയുടെ തിരുമ്പിൽ നിന്നും മാറ്റിക്കൊള്ളുന്നും. ചുടലത്തിലൂടെ ക്ഷീരാഹ്വതി ചേയമോ?

ലക്ഷ്യഃ— ഇവരും ഉടലോട്ടക്രൂട്ടി പോകുന്നതു ശരിയല്ല.

മന്ത്രഃ— ഒരു ഇവരും ചെവിതാക്കന്ന ശിക്ഷ പിഡിച്ചു ആണ്.

സീതഃ— ആരുപ്പത്രങ്ങൾ ആനവാശത്താട്ടക്രൂട്ടി അശില്പ വേദം ചെയ്യുവാനാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു.

രാമഃ— ലക്ഷ്യഃ ഓ ഇ പതിലുതയും ഇഷ്ടം നടത്തിക്കു.

ലക്ഷ്യഃ— ആരുപ്പത്രം കല്പനപോലെ, എന്നിക്കു സഭനും ഷമയി, ദേവി! ഇതിലെ—ഇതിലെ—

സീതഃ— മനസ്സും ആരുപ്പത്രങ്ങൾ പാദങ്ങളിൽ നമസ്സ രിഞ്ഞു. [രണ്ടാഴ്ചം പോയി]

രാമഃ— സുഗ്രീവ! മനുമാൻ ഇവായ സെസന്റ്രാഡ്രൂപ്പു കി മതജശശമാരാജാ പാക്ഷസമാരിൽനിന്നും കുമാ രനു രക്ഷിക്കു.

സുഗ്രീവഃ— ദേവൻം കല്പനപോലെ [അപാരി]

രാമഃ— എന്താണുന്നിയു്? പ്രത്യുക്ഷമായിട്ടുള്ളതും പ്രമാണം മാ ക്കാതെ സീതിഡി കരിച്ചു് എന്നം മനസ്സിൽ ബന്ധി മാനം തോന്നാനുവദ്ദും കൂർത്തതും നെപ്പാറി ചും വിച്ചിട്ടുവേണ്ടു്? എന്നം പ്രാഥി ലോകയി തന്തിനു മാത്രമായിത്തീരും.

(അനന്തരം സർവാംഗരുമാഖ്യത്താട്ടക്രൂട്ടി)

ലക്ഷ്യഃ— മനുഷ്യരും പ്രാബല്യക്കുന്നു)

ലക്ഷ്യഃ— ആയുർമും— ശരയുർമും

രാമ:—ഉള്ളി! ഉള്ളി! മേഖലക്കുടെ ഇടയിൽ സദ്യംക്കു
ന മേഘനാഭനായ ഇരുജിത്തിനെ കൊല്ലുവേണ്ടം
നിനക്കു രോഗാശ്വരനായിപ്പില്ലോ. പറയു. ഒരു
പ്രാം ഇന്ത ആദിവരം എന്നുകൊണ്ടണാൻമി?

ലക്ഷ്മി:—ഞ്ഞു! നിന്തിജവടിയുടെ കല്പനലുകാരം സദാ
തീരത്തിൽ നിന്റുക്കുന്ന മുക്കുടാരം ബെട്ടിക്കുട്ടി തീ
ക്കത്തിച്ച.

രാമ:—[ശുശ്രവോട്ടക്കട്ടി] പിന്ന പിന്ന.

ലക്ഷ്മി:—ഞ്ഞ അന്തു പ്രഥമാഗ്നിപോലെ കത്തിഞ്ഞപാലി
ക്കുന്ന ആ തിരുപ്പിനെ മുന്ന പ്രക്ഷിപ്പം വെള്ള.

രാമ:—പിന്ന—പിന്ന—

ലക്ഷ്മി:—പിന്ന ആ ദേവി ഇവിടുന്നതയും അദ്യാലപ്പ്
യില്ലെങ്കിൽ മുജജന്നതയും റിരസ്സുകൊണ്ട് നമസ്ക്ക
രിച്ചിട്ട് എന്നോടൊ ഇങ്ങനെന്ന ഗ്രാവചനപരമായി
ട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും, ദോതശത്രുഗുപ്തന്മാരോട് ഏ
നീരു ഇന്ത വത്തമാനാ പറയണാ എന്നും പറഞ്ഞി
ട്ട്, ദഹവാൻ ഇവിടുന്നത ഇന്തിയ സത്രാചെയ്യുന്ന,
പുറപ്പെട്ടുന്ന സമയം രാക്ഷസമിജ്ഞാർഹം ഉണ്ടായി
ട്ടണ്ട്. ലക്ഷ്മിയിൽവെച്ചു കാലും തൊട്ടിട്ടണ്ട് എന്ന
ശക്കരുടാതെ വെള്ളത്തിലെന്നപോലെ അശ്വിനിയിൽ
പുവേണിച്ച.

രാമ:—ഈതു വിസ്തയസ്ഥാനം തന്നെ. പിന്ന പിന്ന.

ലക്ഷ്മി:—അംപ്രാം ആകാശത്തു ശംഖും പെയ്യവറക
കൂടം മുഴങ്ങി.

രാമ:—പിന്ന—പിന്ന.

ലക്ഷ്മി:—അംതിനീരു ശേഷം അംപ്രാം—

വല്ലാതെ ഏകപാള്ളിവരമഹയപക-

ചുമ്പുടക്കംനോക്കിട്ടേബോ-

ക്കുല്ലാടം മിന്നാൽ മിന്നിച്ചിത്രമൊരുവിധം

ചിന്തിട്ടം കാന്തിയോട്ടം

ഉള്ളാസാൽ നിന്തുക്കുല്ലാടത്തായയരണ്ണിജയം

ദേവിയേ മനുഷിലാക്കാ-

ചുംബാട്ടു വർഗ്ഗിവാംനാർ മുവമമേഗഹവാൻ

കാശമാഞ്ചുവിള്ളക്ക്!

19

രാമ:—പിന്നെ—പിന്നെ.

ലക്ഷ്മി: പിന്നെ—

വാരിരാമിതടത്തിയന്നിനു നിരച്ചുചുണ്ടതാലും 10

ക്കുരവിച്ചുവിഞ്ഞാനാത്തുക്കുരുത്തുമനമന്തരം

നേരെയായ “സുരപുഷ്ഠി” പറുപ്പും നിന്തിട്ടാതെ നിന്തരം തീരെമാറിമാണ്ടുപോഴുള്ളതാരുമെന്നെപ്പറ്റപരം. 20

രാമ:—ആട്ട; കാണാംക്കല്ലൂ. (രണ്ടാട്ടം ചുററിനടക്കമുണ്ട്)
(അഞ്ചിയറക്കീരി ശന്ദാപ്പമാർ പാട്ടുന്നു)

നിമ്മായം മുന്നലോകം തിരുവരുത്തിലണ—

ചീട്ടുയോഗമുണ്ടാവ-

അതിനേരൽ പാലാഴിതന്നിൽ ഫണിവരണ്ണയനേ

പഞ്ചകൊള്ളിനുംഡോഗൾ

ചെമേ മോഞ്ചാവു മവ്വും ഇതവഹനിവയാണെന്ന—
നാതാൻ വേദഗണ്യം—

ബുഹമാ ചൊല്ലു മുക്കൻ കമലനയനനീ

ലക്ഷ്മിവൈവദേഹിയല്ലൂ.

21

മതാജ്ഞാന്ത്രീമദവാരികൊണ്ടമഹവാ—

വിനാജ്ഞ ഭാതിക്കണ്ണം

മണ്ണതാക്കം സിതക്കണ്ണ് ചുമരുമതി—

നാക്കം കൊട്ടാരങ്ങുകെന

രജാക്കണം രമണീയലിവൃതടിനി

പൊയ് ദാർപ്പരാഗം പെട്ടം

കണ്ണതിക്കാറുളവാന്നുസംഗരസ്വ-

അക്കേടാക്കൈ നീണീച്ചുമേ.

22

രാമഃ—ഈ ഗ്രാമരാഗം മുമ്പിൽ കേളിക്ക് ല്ലാതരതാണ്.

(രണ്ണാഴിം ആകുശാദത്തെയ്ക്കു നോക്കുന്നു)

രാമഃ—പ്രത്യേക്കുകകാണ്ടി ആകുശവും ഭ്രമിയും മരറായ
മാതിരിയാധിരിക്കുന്നു.

പൊന്നിന്നുകന്നിനേൻബന്ധുരാവലിയോടുകിടയായ

അസ്ത്ര ചെലേഘഞ്ചലള്ളാം

മിന്നം വേലുവന്നു നഞ്ചുരത്തുവിച്ചിനു

പോലെയായിട്ടുതീർന്നു

പിന്നെന്നുപണ്ണപ്രകാശം തടവി വിലസുമീ—

ക്രീഡബേസന്നും വിശ്രഷ്ടാ—

ചല്ലാന്നംകുടി പ്രകാശം പ്രകടതരമിര—

ക്രിച്ചമട്ടാചിഭാനീ..

23

(അന്ന് യരവിൽ)

ഈതാ ദാർശനു ദേവകളിടുക കല്ലുന്നപു കാരം വരുന്നു.

രാജാഴിം:—(വിന്നയത്തോടുകൂടി നോക്കുന്നു)

നാരഭം:—(പ്രുഖശിച്ചിട്ട്) കാരണമാനംപ്പനായ രാവ
ണാന്തകൻ ജയിക്കുന്നു

രാമഃ—ഹക്ക്"മണാ! കാണുന്നവക്കം വിശ്രപാസം വരണ്ണത
ഒരുട്ടതമാണിരു".

നാരഭം:—ഈതുപുരം അരത്തുതമന്താണുള്ളതു? എ
ല്ലാവക്കം വദ്ധുന്നാരായ ഇത്രാദിദേവകൾ രാവണ
നീറ സങ്കുലിൽ തന്നാൽത്തന്നു പന്നിരിക്കുന്ന
വല്ലു.

രണ്ണാഴിം:—ഈ എന്നാൽ ആരുകൊണ്ണാണിപ്പാതിശയം.

രാമ:—ക്രഹവൻ! നിങ്ങളിടെ അതിപ്രസാദംകൊണ്ട് പരി
മുളമായ എൻ്റെ ആത്മാവിഭാഗ താൻ, മരാപ
സായിട്ട് വിചാർഖനം.

നാരാജാ:—പാശേ വാനവർക്കരക്കു നായകനിൽക്കാ
ചോരക്കൊണ്ടുമെയാതിമി—
ജ്യോതാദ്യോന്തരാഖിലുപജന്തുവിജയം—
വർഷപ്രപൂവൻ വാസവൻ
ആവസ്ഥപ്രമജ്ഞവകളാൽ
നിരോധിപ്പാനും തിരി—
ചീട്ടു വേദഭത്രിയുവൻ ചരിത്രമൊ—
നാരു പുകൾത്തുന്നതും.

24

രാമ:—ക്രഹവാനിൽക്കാ നമസ്കാരം.

നാരാജാ:—നോക്കു.

ക്രഹാന്തരാഖിപ്പായുടുക്കാലെരിയും
ക്രഹമായമാറിത്തിൽ
കൊണ്ടുനാഗമാലാശണിയുമണിയുവോ—
രിക്ഷിതാ തദ്രൗഡ്യം
ക്രഹപും വിട്ടുമെല്ലു ശ്രീകപലപതിനൊ—
നോക്കുവുംചേര്ത്തുശേഷം
കൊണ്ടുനാഗം ഘുണിട്ടുനിഴലുവിവർപ്പാടി—
ചീട്ടുനൂട്ടുവല്ലത്.

25

രാമ:—പ്രധാനസ്ത്രജാതിയായ ഇന്ത ദാക്ഷരക്കു നമ
സ്കാരം.

നാരാജാ:—ഇതാ വസുക്കൾ. ഇതാ അമ്പനീഡേവകർ.

രാമ:—ഒബാക്കമിത്തമല്ലരനാരായ ദോക്കരക്കു നമസ്ത്രാം.

നാരാജാ:—

നിരജ്ഞാന്ത്രം സാക്ഷായ്മനംശരമന്ന പിന്നില്ലിൽ തന്ന
മരജ്ഞാന്ത്രംനിന്നുക്കൊണ്ടുവനിപരിനാ നിന്ന് വിത്രശണം

കരയും തിന്നുന്നതൻ പിഷയവ് അവതേരയുമധികം
തിരസ്സുണ്ടെങ്കിലും ഇവർക്കും തവ ചീണ്യം കരഞ്ഞോവാൻ.
ഒണ്ടാളു് :—(കണ്ണിരോടുള്ള നമസ്കരിക്കുന്ന.)

രാമ:—കാൻകുലച്ചുണ്ടാക്കാനിൽത്തുനമ്മെള്ളെ
കാൻകുലാൽ ചുണ്ടാക്കാനും തന്നെ
ശക്വിച്ച ശ്രദ്ധമത്തിനീമുഖാന്ന
താൻകുലാൽ നിജീവഗൈത്തുമാം.

27

ലക്ഷ്മി:—ആ മുന്നിക്കിട്ടുന്നതു സപ്പു നശ്വോദവ
തോന്നാംനാം.

രാമ:—ഉഗ്രവർണ്ണം മുറ ദേവകളിലും പിതൃക്കളിലും വ
ഡവാനുള്ള കാരണമെന്തെന്നിനിക്കു മനസ്സിലായില്ല.

നാരാജൻ:—ഇവിടുതൽ ദേവിയായ സീതയുടെ പാതിലും
പ്രഭാവമാണ്.

രാമ:—മുറ ശാസ്ത്രത്തം കാണ്ടുന്നോ തൈദരംക്കു വിശ്വോസ
തനിനും കാരണമായി. ഇതിനുമേൽ തൈദരംക്കും
നാം പരാവാനില്ല. എങ്കിലും അവളുടെ ത്രാവന്നു
ഭയുടെ കാരണം വിചാരിക്കുന്നോടു മുന്നിക്കു നുംബ
യം തീരുന്നില്ല.

നാരാജൻ:—അവളുടെ ത്രാവന്നു കാരണം ഇവിടെയ്ക്കു
റിവില്ലോ?

രാമ:—മുന്നിക്കിട്ടുന്നതുകും.

നാരാജൻ:—മഹാബിഹാരിയായ ആ അനന്തരയുടെ വരദാ
നക്കാണിംബാണല്ലോ.

രാമ:—ആ മഹാബിഹാരിയായ ആ അനന്തരയുടെ വരദാ
സംശയമുണ്ടായി. പരമാത്മായി ചോദിച്ചുവാൻ
കഴിണ്ടില്ലതാനോ.

നാരഃ—അവളുടെ ശ്രീരംത്രിഖ്യുളും തൊക്കേ ഇവിടുതൽക്കു സ്ഥിതിക്കു ദിക്കിൽ അലക്കാരമായിത്തീരും അപ്പു കുറമാണല്ലോ.

മൾന്തിരക്കിടന്നുവിലപ്പെട്ടിച്ചേന്ന് തൊക്കും
വണ്ണുമുലയ്ക്കുള്ളിരുപ്പനമാണു് ചമാരു
തിരുന്നിവാസത്തിലിട്ടാകംഴിഞ്ഞ
വണ്ണുക്കുറം നാമ്പുള്ളക്കുറയ്ക്കാമായിരുന്നു. 28

രാമഃ—ഈ ഭദ്രഗംഗ ഇവിടെപ്പറയാണെന്നീലു്
സത്രവാദിയായി പിബു വകുപ്പുള്ളുള്ള ഇവിടുന്നതനു
പ്രമാണം.

ലക്ഷ്മി—ഓ! ശ്രാവണാർഹനും മദ്ദമാരായ നമ്മൾ
തീപ്പുരാഡ്യോദയയുള്ള വായകക്കുളക്കാണ്ടുപദ്ധവി
ച്ചിട്ടും ഒരു കൈകാരം ഭൂമിദേശംഭാരായില്ലോ.

രാമഃ—ഒരവൻ! ഭദ്രകളിൽ പിതൃക്കളിൽ മഹാഷിമായം
എന്താണ കൂട്ടിക്കൊന്നതു്?

നാരഃ—“ശാവണാർഹം ജീവങ്ങാടക്കുടി ഇവിടുതൽ വന്ന
വാസക്കാലം അവസാനിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു
ഭേദിച്ചാടക്കുടി ഇവിടുന്നും അങ്ങാലും ചിരം പ്രവേ
ശിക്കേണ്ടതാണു്” എന്നാണു്.

രാമഃ—ഈ തിനായ്ക്കരും മാറി.

നാരഃ—ഭേദിച്ച ക്രമിക്കാണ്ടുവയ്ക്കാൻ ലക്ഷ്മിണാം
കല്പനകൊട്ടിക്കുറ്റി

രാമഃ—[സ്പകാരുഖാമിട്ട്]ലക്ഷ്മി ഇവിടെ എന്താണ
ചെയ്യേണ്ടതു്?

ലക്ഷ്മി—ശ്രാവണാർഹിയും നിവിടപ്പുരീക്കിപ്പാണജീ
തു്? അവിടുതൽ ശ്രാവിക്കു ഭേദകളിൽ പിതൃക്കളിൽ മ
ഹാഷ്മിമായം സാക്ഷിക്കുണ്ടോല്ലോ.

രാമ:— ലക്ഷ്മണ! മഹാവിജയത് കല്പനവെച്ചു.

വക്ഷ്യമഃ:— അതുവേഗം കല്പനവോലെ. (പോയി.)

നാരഃ:— അവാം ഇവിടുതൽ എഴുപ്പേരും അത്തലപ്പേട്ട തത്ക്കരുതനെന്ന്. നോക്ക.

വില്ലാൽ ക്രിഡലാക്കക്കടക്കണ്ണയിട്ടുണ്ട്
വല്ലാത്ത രംവണനെന്നയഞ്ചു വധിയും താലേ
ഉല്ലാസമോട്ടമഴക്കേറിയൊരിന്തുചാഹും
ചൊല്ലാൻ്നമേലമജാമിശ്യന്മായിവന്നു. 29

(അനന്തരം സീതയും ലക്ഷ്യമിണ്ണം പ്രവേശിക്കുണ്ട്)

സീത:— ഈ അഗ്നിപ്രവേശം എന്നതു വിചാരിച്ചുണ്ടാണ് ലഭജിക്കുണ്ട്. അല്ല അല്ല, സന്തോഷിക്കുകതനെന്നയാണ്. ഈക്കോട്ട് പോരുന്നേരും ആ പാപി കൈ തോ ദക്കയും ലക്ഷ്യിൽവെച്ചു കാൽ തോട്ടകയും ഉണ്ണായ ദ്രോ. ആ പാപിയുടെ ശരീരപുർണ്ണകൂണ്ട് ദോഷം പ്രദർശിക്കുന്ന ഏരുവേം അരംഗങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾ അഗ്നിശമകാണ്ഡല്ലാതെ എത്തുകൊണ്ടാണ് ഗ്രഹി വരുന്നതു്? (ചൂണിനടന്ന ഒന്നാക്കിട്ടു്) എന്തോ അതു പുതു, എന്താണുതു്? എപ്പോം ഇനിക്കു വാനുന പോരിച്ചുതാനാണ്. (അരുഡലാചിച്ചിട്ടു്) എന്നാൽ എനിക്കു് ശരണജ്ഞനിട്ട്. പ്രഥാണംബാധിട്ടും മന്ത്രമാണ് തന്നതുവാ അത്താംത്രലീഖിജണ്ണല്ലോ. സത്രമായിട്ടുള്ള അതുപുതുവുന്നതനുണ്ടാണ്. എവർന്ന മനസ്സിനൊക്കെ ശൈ ദിനേ ഉള്ളി. (അടക്കതു ചെന്നിട്ടു്) അതുപുതു ജഗിച്ചുണ്ടും.

വക്ഷ്യമഃ:— അതുവും ഇതാ അതു

രാമ:— ദവിംഖവിടു ഇവിടെ.

യാജമംകശിലവിയലുനോരു ദവി സീതേ
നിന്മേലിനിക്കുമോരു സംശയമുത്തവിച്ചു

ஒத்துக்கணிட்கிற மரை வராகிமாறிக்

நமது தயூபுத்திக்கலைங்கள் விஶபாஸிழை?

30

ஸீதா:—அனுரூபுரம் மாருமே பாகுத்தமானிட்டுக்கிட்டிரி
எனதுக்குந்.

ராம:—ஷூமஷதை ஏனோர் ஒரு சூழகயும் பலவு காளி

ஆ. ஏதாதானானஷை? அவைக்கேலையும் அவெற்கிக்கேலை
ஒம் கரை புதுக்கூடிய காளிஆகு தொவலே.

(ஈனதைம் அந்தியேகும் காஞ்சிரமா)

விலீ: ஸபாமி ஜவித்துவாலும்

ராம:—விலீயூடு லக்கிலைதொன் வரத்தமானம்?

விலீ:—லக்கிலுதை ஜகங்கர ஸபாமியை நினிக்கினா.

ராம.—ஏனென்ன? ஏனென்ன?

விலீ:—பாலு காஞ்சிரமான விசாரிக்கா. குடிக்காதத
ஸபால்லி திறுத் வரக்கண்டு கீர்யலை. ஒத்து விழு
கிளைந்த ஜபாலதைக்கிழை ஏனால் மரை
மான்.

ராம:—ஜாக்கத்தை ஹடகிற உதை ஸாங்காரம் கேட்டது கொ
ள்கீ ஹடூபுாஜிக்கீ அப்பொசமானி.

விலீ:—ஸபாமி ஓவியை நமூக்கிரிட்டுதை ஜகங்கத்
ஏ கிரஸ்கர ஹடூபுாலு பொன்னிப்பை.

ராம:—ஜாக்கத்தை அால் ஓவா அந்துதாலும் தனை உ^{தி}
திதாள்ளை.

விலீ:—ஹது களூக்கால் கெவந், வெறுத்தன்னால்
கெல்லான் புஜுகவினானமதாளிதலே

புஜுவாயுயறுதிம் புஜுத்தாளக்காளியோ

முப்பாலைதுக்கமிது விஸ"துத்திகொள்கீ வேரே

முப்பாலக்கவதினால் மதியாகதாகு

31

രാമ:—മഹാകവാലകനായ ദഗവാൻ ദൈവത്രാവണം തണ അയച്ചകൊടുക്കു.

നാരഭ:—വേണ്ട. വേണ്ട. വളരെക്കാലം രാക്ഷിസനന്ത്വിച്ച് അശ്വലപ്പുട്ടത്തിൽ ഇര വിമരണം ദേവിയോടു കൂടി ഇവിടുന്ന കേരി ശ്വലമക്കിയിട്ട് പിന്നു അംഗാഖ്യത്വിൽനിന്നു കൈലഘാസത്തിലേക്കു മക്കി അയച്ചായതാൽ.

രാമ:—ഇതുകൊള്ളും ലക്ഷ്മിമണി മുഖിൽ ദേവിയെന്നേതു രിൽ കേരഡ.

ലക്ഷ്മി:—അതുകൊണ്ട് കല്പനപോലെ.

സീത:—അ.

രാമ:—(പുഞ്ചിര്യിട്ടിട്ട്)

ഞാനന്നരായ്‌രാമനാണോ മതിക്കുവി, ബഹുമം-
യാവി ലക്ഷ്മനാല്ലെല്ലു

നിന്നൊന്നേരേറേഡവോനന്നനജാനിയു മഹീ—

ഭ്രംസുതേ സൗതനാല്ലു

ഇന്നൊരേച്ചായ്വതെന്തിനിയു കമലക്കു-
റ്റീയെഴും കൈവർഖക്കി—

ജോന്നോരമോടിനങ്കും സുരചിരഞ്ചിയാം
മോതിരം കരുംവില്ലേ?

സീത:—ഒരുപ്പുരുത്താജോഡിക്കിതു നമസ്കാരം ഇതില്ലേ
കിൽ അതുപ്പുത്രനേയും രാക്ഷിസനേയും ഇപ്പോൾ പ
രമാധ്യാധിക്കുങ്ങുന്ന ഞാൻ തിരിച്ചറിയുന്നേ

ലക്ഷ്മി:—ഇവിടെത്തെ കല്പനപ്രകാരം ഭാണ്യകയിൽ ഞാൻ
ഇംഗ്രീസ്റ്റു രഘുപുത്രനു സമയം,

രക്ഷയുള്ളിൽ സമാധിതാൻ ദ്രുംഭിനി—
യും പില്ലുകൈന്നും പരം

സാക്ഷിയുള്ളിമ ദേവമെന്നാദരണ്ണി—
ചെല്ലും ചെല്ലും ധരണാത്മിന്ദന

പ്രക്ഷേ നാട്ടനതാംഗിമാർജ്ജര നിന-
 ത്രുപ്പാദോന്മ തൊനന്നര-
 പുംക്ഷപ്പോകതിക്കളെപ്പാരക്കൈയിൽ
 തുകാലിന്റീയ്യും അതും. 33
 [നമസ്കരിയ്യുന്ന്]

സ്വിതഃ - രാക്ഷസന്ദത്താട്ട് അഞ്ചുഖലപ്പെട്ടതിയെന്നുണ്ട്
 പാപങ്ങളെല്ല ഇപ്പോരു കമാറൻ കഴകി മുലമാകി,
 ഉള്ളി എന്നീക്കു എന്നീക്കു ഇതിലെവന്നാണ് നിന
 കിത്തോടാളിയു?

(ശ്രദ്ധിയായിൽ)

ഇയ്യുംകാട്ടി മത്തുക്കണ്ണുലഭന്നരും-
 യുദ്ധ മഹാത്മ്യസാരം
 പാലു തുരാമദേവൻ തിരുവടിയുമുഖം
 ജാനകീദേവിതാനം
 കരയ്യാട്ടം സ്പന്തജവാല്പും ജനമിതമതിനാം
 രാമദേവൻ വെട്ടിന്താൻ
 തിരുത്തുപ്പും തെളിന്താരു ജനകതനയങ്ങാം
 ഭാവദേശംവരാതെ- 34

നാരി:—ഒദ്ദുവാ! അണിഡിവാൻ തന്നെ ഇവിടെത്തയ്യും
 പ്രസ്താരം സാക്ഷിയായിരിക്കുന്നു.
 (ശ്രദ്ധിയായിൽ) ഇതിലെ ഇതിലെ. (മംബും പെ
 തന്നുകളിൽ മുഴങ്ങുന്ന.)

എല്ലാവരം:—(അഞ്ചുത്തന്താട്ടക്കി നോക്കുന്ന)

നാരി:—ഒദ്ദുവ, സ്പന്തം യാത്രകൂണ്ട ദേവകരം ഇവിടു
 തെ യാത്രയ്യും ഉണ്ടായിപ്പുംകുന്ന.

രാമ:—ഒവി വെഡേമീ! വതു,

ദേവതാവിശ്വസനരെ വന്ന പരഞ്ഞിട്ടുന്ന
 ദേവക്കിരയബ്ദംവത്തി ഒവി വണങ്ങിയാബും

സ്ത്രീവേദമേവ മഹാവേദവുമാസപയം-
ഭവൻ പ്രതിജ്ഞയരു ചെയ്യു മഹാനിതില്ലോ. 35
(കൈപിടിച്ച കൊട്ടക്കണ്ണ)

സീത:— ഇപ്പോൾ അനുരൂപത്രഞ്ഞ പാണിസ്ഥം അനു
ഭവിച്ചതിൽ ശ്രദ്ധിതാംഗീഡയം പ്രമാണമായി തിവി
ക്കണ്ണ രാക്ഷസമായതിൽനിന്നു ദയാൻ വിട്ടപോ
നു എന്നിന്നിക്കു അനുഭവം വന്നു.

രാമ:— രാക്ഷസിവയെ തനായ ഇനിക്ക് ഇപ്പോൾ ഇം
ആശ്വര്യമുണ്ടാമണി വിശ്രദാസകാരണമായി വന്നു.

നാര:— ഒദ്ദേശവാ ദയാൻ ഭേദകളിൽ പിന്നാലെ പോ
യാൽക്കൊള്ളാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇവിടെയും
നീണിനിഡിയും ഇപ്പോൾ സാധ്യപ്പീക്കേണ്ടതു്? :

രാമ:— ദയാൻ കുതാത്മനാഖി. ഇതില്ലാമെന്നൊരു
അഫീസ്റ്റാനിഷ്ടതു്? എന്നാലും ഇതുനോക്കും കുന്നി
റിക്കട്ട.

സാരമന്ത്രിതമവുമേറ്റ മരി വേണു—
പോലെ മഴ പെയ്യുണ്ണം

മാരവിരുന്നപമത്തിലനുകൂലയച്ചി—
കാരുപയർക്കണ്ണം

പാരിനിശ്ചനിജയമനിഡിശാഖ മെംബി
ക്കാരമതെട്ടക്കണ്ണം

തീരെ മെന്നവിധിവിട്ടുണ്ടിസ്തനംനെ—
ശ്രിഞ്ച പിളയാടണ്ണം.

(എപ്പാവയം പോയി)

എ ചാ മ കു ക ശി ഞാ.

മുഖം.

പില ഫൗണ്ടിക്കണങ്ങൾ

	അ ന
സൗന്ദര്യലഹി	അവംടി രാംകുമാർ
ഗജമാലിക	2 4
ഗഭരതാവലി	1 8
പ്രബന്ധകരമാർ	0 12
വിശയസവിധാനം	1 2
പ്രാണിവോകം	1 2
സാമ്പത്രസാമ്പ്രദായം	0 12
പ്രപസന്നേശം (സർജാർ പണിക്കർ)	1 0
ചിന്താതാതരംഗിണി	0 "
സന്ധ്യാരാഗം	0 "
ഓമൃതവഹമരി	0 6
ഉപന്യാസമാല	1 2
കവിതാത്തപനിത്രുപണം	1 8
കടമാരാളിക	1 8
കടമാരാമം	1 4
കഷിപ്രമാണം ഇം. വി.	0 12

ഡി. വി. ഷുക്കർപ്പേം & പ്രിൻ്റിംഗ് വർക്ക്,
കെരളവന്നമ്പുരം.